

NOVUS
GRÆCORUM
EPIGRAMMATUM
ET
ΠΟΕΜΑΤΩΝ
DELECTUS,
CUM

NOVA VERSIONE ET NOTIS.

Operâ THOMÆ JOHNSON, A. M. *K*

In Usum Scholæ ETONENSIS.

EDITIO nova, recognita et prioribus multò emendatior.

Προῖσι δὲ ἤδη σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ, καὶ λόγους
ὠφελίμους, ἐν μέτροις καλικοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψω-
δῶμεν αὐτοῖς.

Lucian. de Gymnasiis.

ETONÆ excudit T. POTE;

apud quem veneunt.

Veneunt etiam LONDINI apud J. RIVINGTON, et Filios;
B. LAW, et G. ROBINSON.

MDCXC1.

B E N E V O L O
L E C T O R I.

 Eficiente jam Farnabianâ Epigrammatum Editione, novum procurare Delectam satius omnino visum est, quàm veterem prelo reddendum commendare: suam enim provinciam non ubique feliciter administraverat Farnabius; ut qui, nonnullis perquam elegantibus omissis, plurima tamen vel ineptè παραδόξα, vel miserè argutula, vel Puerorum denique mentibus non sine periculo credenda ascivisset. Nugis igitur, hujusmodi ablegatis, alicunde resarcienda erat jactura. Proinde, insanum illud Epigrammatum Volumen, à Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi, quantâ potui diligentia: at, si molem spectes, tenui, fateor, cum fructu. Anacreontis itaque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modesta cultu, nec à nostro propositio aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermissum diu questi sunt docti viri: igitur ex illo, nimis parcè vereor, quædam tamen habes excerpta. At sic faciendum erat, ne in nimiam hoc opus excresceret molem. Namque Aurea Pythagoræ Carmina, Moschi Fugitivum Amorem, pauld licet prolixiora, mihi præterire Religio erat. Atque

ina concinnatus, quem tibi, Lector, exhibemus librum, prodit. Quod si fastidiosior hos tenues abjeceris labores, ut tuo palato minùs gratos, Discipulorum inter jubeas plorare cathedras, neque me pigebit, satis beatum, si, quæ Pueris scribuntur, in Puerorum cedant commodum: Quibus aded inservire studui, ne, quæ aliàs non aspernatus forem, cautus rejecerim et quæ vix ullo apud me loco futura essent, illorum gratiâ unâ forsan aut alterâ vice cooptaverim.

Hâc quoque potissimùm de causâ Latinam suscepì Versionem: quâ in Versione id mihi unicè laborandum duxi, ut Latina Græcis ad amussim responderent; ne, quos errores usque huc erraverunt, porrò Tyrones errare pergerent. Si qui ullam omnino Versionem damnant, ut ineptum puerilis ignaviæ patrociniū, sciant velim me nullo modo posse illorum sententiæ accedere, tum quia aliter idoneis destituerentur adminiculis, qui in limine tantum Græcæ Linguae hærent: tum quia ipsi suæ alicunde negligentiae fulcimentum minus commodum invitis omnibus pararent. Non fieri igitur potest quin credam, multo satius esse ut quocumque modo Puerorum erroribus obviam eatur, quàm ut vix unquam dediscendos imbibant errores.

Adjeci præterea Notulas quasdam, ut novam, ubi opus est, interpretandi rationem aliquo modo confirmarem: et sicubi recepta usque huc lectio loco movetur,

movetur, ne sine causâ loco motam crederes. Vulgatis usus sum Codicibus, Epigram. Editione Brodæanâ; Callimacho Annæ Tanaquil. Fabri filiæ; Anacreonte Tanaquil. Fabri; Poëtis Minoribus Cantab. editis.

De Quintâ et sequentibus Editionibus nihil ultra est quod te monitum velim, nisi me maturiori adhuc ductum consilio, et novis adjutum auxiliis, prioribus quadringentis in secundâ Editione insertis non contemnendam versuum optimorum accessionem fecisse, ex eodem Menandro, Philemone, aliisque, quorum ope auctior olim prodiit et commendatior hic Delectus.

Habes etiam adjectam Vavassoris Dissertationem de Epigrammatum Collectoribus, doctam illam, et dignam quæ ubique legatur, huic autem loco perquam accommodam.

Fave, si potes, et vale.

6 FRANCISCUS VAVASSOR

De Collectoribus Epigrammatum Græcorum.

Collegerunt apud Græcos Epigrammata suorum viri insignes et ipsi poëtæ; primùm Meleager, deinde Philippus, tum Agathias, ad extremum, sed longo pòst temporis intervallo, propiusque à nobis, Maximus Planudes.

Ac Meleager quidem, homo natione Syrus, et oppido Gadarenus; quem Seleuco vi. Syriæ Rege ultimo, vixisse ferunt, incoluisse urbem Tyrum, in Co Insula mortem obiisse: ex diversis totius Antiquitatis sex et quadraginta Scriptoribus Epigrammatum decerpfit flores, et inde coronam texuit, atque ita inscripsit: cùm suum cuique florem poëtæ attribueret, ipse pro parte aliquid in textum illud suave ac speciosum conferret. Digestum opus, ac dispositum pro ordine literarum, unde singuli poëtæ initium ducerent nominis; non autem, quod fuit fortasse satius, pro tempore, quo quisque vixisset. Sed hoc, credo, quia facilius, et cuiusvis, neglectum: illud, quia varium magis, et artificii esse alicujus videretur, usurpatum. Quanquam hunc ordinem Meleagri dicitur confudisse Constantinus nescio quis Cephalas, nec jam nominum aut personarum habuisse rationem, sed res modò spectâsse præcipuas, de quibus in Epigrammatibus ageretur, et in diversa quædam capita distribuisset, ἤγειν ἑρωτικά ἰδίως, καὶ ἀναθηματικά, καὶ ἐπιτύμβια, καὶ ἐπιδείκνεια. Certè videre licet etiamnum Manuscriptos Codices, in quibus iste retineatur quadripartitus et conservetur ordo. De patriâ verò Meleagri, deque habitatione non unâ, quod dixi, facilè intelligitur, cùm ex præclaro Epigrammate libri Anthologiæ tertii, in quo ipse de se loquitur, Ἀτρέμας, ὃ ξένη, βαίνε, tum ex altero isto nondum edito, quod eadem habet omnia, præter clausulam, atque etiam distinctiora:

Πρώτα μοι Γαδάρων κλεινὰ πόλις ἔπλετο πάτρα·

Ἦνδρωσιν δ' ἱερὰ δεξαμένα με Τύρος.

Εἰς γῆρας δ' ὅτ' ἔβην, καὶ διὰ τρέψην ἱμ' ἡ Κῶς.

Κάμει δὲ τὸν Μερόπων ἄσιν ἐγηρολόφει.

Mῆσαι

Μῆσαι δ' εἰν ὀλίγοις με, τὸν Εὐκράτεω Μελίαγρον
 Παῖδα, μελιτρίαις ἡγλαῖσαν Χάρσι.

*Prima mihi Gadarenorum inclyta civitas patria fuit : Deinde
 quæ me sacra excepit Tyros, educavit virum : Postquam autem
 ad senectutem perveni, divina me Cos aluit : et adoptivum Me-
 ropum civem id ætatis fovit. Ac Musæ in paucis Meleagrum
 me, Eucratis filium, per mellitas exornarunt Gratias.*

Sed rem, quæ hîc agitur, maximè continet carmen
 versuum propè sexaginta, quod, procemii loco, coronæ
 Meleager suæ affinxit, ubi et poëtæ nominatim et flores
 appellantur, atque ut suus cuique assignatus flos est, in-
 ter se junguntur : quod ego carmen, in tam multis Me-
 leagri jam editis, miror nondum vulgatum à quoquam
 fuisse. Præterquam quod enim suavitatem quâdam dicti-
 onis et numerorum ubique delectet, quædam nos, quæ
 nusquam alibi extent, docere potest ; ut illud, qui viri
 epigrammata, quæ feminae, primùm fecerint : ut hoc
 quoque, statim initio, Meleagrum, quod Sertum legerat,
 Diocli amico obtulisse, et sui apud illud *μνημόσυον*, hoc
 est, amoris pignus et monumentum, esse voluisse.

Μῆσα φίλα, τίμιν τάνδε φέρεις πάγκαρπον αἰοιδάν ;

Ἢ τίς ὁ καὶ τεύξας ὕμνοθέτας γίφανον :

Ἄνυσεν μὲν Μελίαγρος, ἀριζάτω δὲ Διοκλεῖ

Μνημόσυον ταῦτα ἐξέπότησε χάριν.

*Musa dilecta, cuinam defers carmen hoc omnino frugiferum ? aut
 quis poëta coronam texuit ? Confecit Meleager, ac præclaro
 Diocli, quod amoris monumentum foret, hoc expoliivit manus :*

Πολλὰ μὲν ἐμπλέξας Ἀνύτης κρίνα· πολλὰ δὲ Μυρῶν

Λίγιστ'· καὶ Σαπφῶς βασιὰ μὲν, ἄλλα ῥόδα.

Νάρκισσόν τε χορῶν Μελαννιπιδᾶ ἔγκυον ὕμνοι,

Καὶ νέον οἰανῆος κλῆμα Σιμωνιδίῳ.

Ἐν δ' ἀναμιξ' ωλίξας πυρόπηνεν εὐάνθιμον ἱερὸν

Νεοστίδος· ἧς θελκτὸς ἐτήξεν ἔρωσ.

Τῇ δ' ἅμα καὶ σάμψυχοι ἄφ' ἡδυπνόιο ῥιανᾶ·

Καὶ γλυκὺν Ἡρίνης παρθειόχρῳα πρόκον.

*Multa innexuit Anytes lilia : multa Myrus lilia : Sapphæ verò
 perpauca quidem, sed rosas. Narcissumque hymnum Melanippidæ
 choreis fertilem : Et novum ananthes palmitem Simonidis. Ac
 plexuit*

plexuit simul odoratum et suavem irin Nossidis; cujus blandus ceram molliuit amor. Unà cum istâ sampsuchum à suavissimo Riano; et dulcem Herinnæ crocum, puellis colore similem.

Ἀλκαίῃς τε λάλαθρον ἐν ὑμνοπόλοις ὑάκινθον·

Καὶ Σαμίῃ δάφνης κλῶνα μελαμπέταλον.

Ἐν δὲ Λεωνίδειω θαλερὲς κισσοῖο κορύμβας,

Μνασάλκῃς τε κόμας ὀξυπόρῃς πίτυος.

Βλαιοσὴν τε πλατανίσον ἀπέθρισε Παμφίλῃς οἶνης,

Σύμπλεκτον καρέης ἔρνεσι Παγκράτειος.

Τύμνῳ τ' εὐπέταλον λεύκην, χλοερὸν τε σίσυμβρον

Νικίῃ, Εὐφήμεν τ' ἀμμότροπον πάραλον.

Ἐν δὲ] Subaudi πλέξας, | sexto, et decimo sexto, vi. ἐμπλέξας. Sic versu abhinc | cesimo, &c.

Et Alcæi inter lyricos loquacem hyacinthum, et Samiæ ramum lauri nigricantibus foliis. Præterea Leonidæ teneros bederæ corymbos, et Mnascalci comas acutæ pinus, flexilemque platanum defregit ex Pamphili vite, ramis implexam nucis, quæ Pancratis est. Et Tymnæ frondosam populum albam, et viride sisybrium Niciæ, et Euphemi litoralem paralum.

Ἐν δ' ἄρα Δαμαγήτῃ Ἴον μέλαν ἡδὺ τε μύρτον

Καλλιμάχῃ. συφελῷ μεγόν ἀεὶ μέλιτος.

Λυχνίδα τ' Εὐφορίωνος· ὃ δ' ἐν μέσσησι ἀμείνων,

Ὅς Διὸς ἐκ κερῶν εἶχεν ἰππωνυμῖν.

Τῇσι δ' ἄμ' Ἠγησίππῃ ἐνέπλεκε μαινάδα βότρυν,

Πίρσῃ τ' εὐάδῃ σχοῖνον ἀμνησάμενος·

Σὺν δ' ἄμα καὶ γλυκὺ μῆλον ἀπ' ἀκρεμόνων Διοτίμῃ,

Καὶ ροίῃς αἰθῇ πρῶτα Μενεκράτειος.

Ac Damageri violum nigram, suavemque myrtum Callimachi, plenam semper densati mellis. Et lychnidem Euphorionis; hic verò inter Musas eximius, qui Jovis ex puellis nomen habuit. Atque his Hegesippi implicuit racemum, qui agat in furem, et Persei juncum odoratum excerptit. Unà cum his etiam dulce malum è ramis Diotimi, et punicæ flores primos Menecratis.

Σμυρναίῃς τε κλάδῃς Νικαιέτῃ, ἡδὲ Φαίινῃ

Τέρμινθον· βρωτὴν τ' ἀχράδα Σιμιέῃ.

Ἐν δὲ καὶ ἐκ λειμῶνος ἀμνηστήσιο σέλινῃ,

Βασιὰ διακνίσαν τ' αἰθεῖα Παρθενίδος.

Λεύκανά τ' εὐκαρπεύοντα μελισσάκτων ἀπὸ Μῆσῶν,

Πάνθῃς ἐκ καλάρης Βακχυλίδειω γάχρῃ.

Ἐν δ' ἄρ' Ἀνακρεοντεῖ γλυκὺ κεῖνο μέλισμα

Νέκταρος, εἰς δ' ἐλέγῃς εὖσπορον, αἰθέμιον.

*Myrrhæque ramos Nicæneti, Phænnique terebinthum, et vescam
acbrada Simiæ. Tum ex prato fertili apia, exiguos carpeni flores
Parthenidos. Tum reliquias frugiferas à Musis mel stillantibus,
flavas è culmo Bæchylidis spicas. Inde Anacreontici cantionem
illam dulcem n:Harit, et sæcundam elegis anthemium.*

Ἐν δὲ καὶ ἐκ Φοερῆς σκολιότριχος ἄθος ἀνάνθης
Ἀρχιλόχῃ, μικρὰς γράγγας ἀπ' Ὀκεανῷ.
Τὴς δ' αἶμ' Ἀλεξάνδρῃ νέης ὀρηκῆς ἰλαίης,
Ἡδὲ Πολυκλείτῃ πορφυρέῃ κύανον.
Ἐν δ' ἄρ' ἀμαράκον ἦκε Πολυστράτῃ ἄθος αἰοῖδ'.
Φοίνισσάν τε νέην κύπρον ἀπ' Ἀντιπάτρῃ.
Καὶ μὲν καὶ Ἀρίαν σαχυότριχα θήκαλο νάρδον,
Ἑρμοθέταν Ἑρμῷ δῶρον αἰεῖδόμενον.

Ἀλεξάνδρῃ] Ἀλεξάνδροιο | enim constat versus.
fortè, vel Ἀλεξάνδρῃ τε. Sic

*Atque etiam ex horribili crispæque acantho florem Archilochi,
parvas ex Oceano guttas. Et Alexandri novos furculos oleæ,
et Polycleti purpuream cyanum. Tum verò amaracum immisit,
Polystrati florem Poëtæ, et Phænicium novum ligustrum ab An-
tipatro. Nec non Ariam spicam nardi posuit, Poëtam Mercurii
domum canentem.*

Ἐν δὲ Ποσειδίππῳ τε καὶ Ἡδύλῳ ἄγχι ἀρέρης,
Σικελιδέῳ τ' ἀνέμοις ἄνθεα φυόμενα.
Ναὶ μὲν καὶ χρύσειον αἰεὶ θείοιο Πλάτωνος
Κλῶνα, τὸν ἐξ ἀρετῆς πάντοθι λαμπόμενον.
Ἄσρων τ' ἰδρὶν Ἀράλῳ ὁμῶς βάλλειν, ἑρανομάκην.
Φοίνικος κείρας πρωτογόνος ἑλικας.
Λοτὸν τ' εὐχαίτην Χαιρημόνος, ἐν φλογὶ μίξας
Φαίδιμῳ, Ἀνταγόρῃ εὐστροφῷ ὅμμα βούς.
Τὰν τε Φαλακράῳ Θεοδωρίδῃ νεοθαλῇ
Ἑρπυλλῶν κυανῶν τ' ἄνθεα Φανίῳ.

*Posidippumque, Hydylumque, raphanos sylvestres terræ, Sicelidæ-
que anemonas. Quin et chryseum semper divini Platonis stir-
pem, vi suâ ex omni parte fulgentem. Qui astrorum scientem
Aratum eodem conjecit, et procera palmæ totondit cauliculos
primos, qui lotum comantem Chæremonis, flammeæ admiscuit
Phædimi, Antagoræ tortilem buphtbalmum, ac Phalacræum
Theodori recens natum serpyllum, et cyanotum flores Phaniæ.*

De Collectoribus Epigrammatum.

Ἄλλων τ' ἔρνεα πολλὰ νύγραφα, τοῖς δ' ἅμα Μόσῃς
 Καὶ σφετέρῃς ἔτι περ πρώμα λευκοῖα.
 Ἄλλὰ φίλοις μὲν ἑμοῖσι φέρω χάριν· ἔστι δὲ μύταις
 Κοινὸς ὁ τῶν Μέσων ἡδυεπὴς γέφανος.

*Multaque aliorum germina nova addidit, simul et cum iis, Musæ
 suæ, quæ citò oriuntur, leucoia. Cùm autem hoc amicis deferò mu-
 nus, tum poetica cultoribus communis hæc Musarum suavis corona.*

Altera est à Philippo Theſſalonicenſi corona contex-
 ta, eademque Camillo cuidam delata, inſtituto et ex-
 emplo Meleagri. Secutus quoque rectam ſeriem lite-
 rarum Philippus, ut Meleager, ad Poëtas ſingulos, ſin-
 gulas vel plantas, vel flores, vel arbuſculas, explicandi
 et diſtinguendi cauſſa, aut ornandi adjunxit. Hoc diſ-
 ſimile, quòd quatuordecim numero tantùm Poëtas re-
 cenſuit, quos ejuſmodi ſuis inſtruxit inſignibus; alios
 aliis, quibus quiſque vellet, designandos floribus per-
 miſit. Sed iſta dici quid neceſſe eſt pluibus, quæ ipſe
 breviter Philippus complexus eſt? ſic enim loquitur
 præſatione ſuâ, quam, ineditam quoque adhuc, non
 patiar ampliùs deſiderari :

Ἀνθιὰ σοι δρέψας Ἑλικώνια, καὶ κλυτοδέδρῳ
 Πιερίης κείρας πρωτοφύτῃς κάλυκας,
 Καὶ ſελίδος νεανῆς θερύσας γάχυν· ἅντα ἔπλεξα
 Τοῖς Μελεαγρείοις ὡς ἱκελὸν γεφάνοις.
 Ἄλλὰ παλαιότερων εἰδὼς κλέος, ἐσθλὴ Κάμιλλε,
 Γνωθὶ καὶ ὀπλοτέρων τὴν ὀλιγοſιχίνην.

*Cum flores tibi excerpſerim Heliconios, et inclytæ arboribus Pieriæ
 totonderim teneros calyces; cumque librorum recentium legerim
 ſpicas; nexui quoque Meleagri ſimile quiddam coronæ. Qui verò
 antiquorum noſtri decus, optime Camille, noſce et recentiorum in
 ed arte tenuitatem.*

Ἀντίπατρος πρέψει γεφάνῳ γάχυν· ὡς δὲ κόρυμβος
 Κριναγόρας· λάμψει δ' ὡς βότρυς Ἀντίφιλος·
 Τύλλιος ὡς μελίλωτον· ἀμάρακον ὡς Φιλόδημος·
 Μύρτα δ' ὁ Παρμενίων· ὡς ῥόδον Ἀντιφάνης.
 Κισσὸς δ' Αὐτομέδων· Ζώνας κρίνα· δρῦς δὲ Βιάνωρ·
 Ἀντίγονος δ' ἐλαίη, καὶ Διοδωρὸς Ἴον.
 Εὐήνω δάφνην συνεπέπλεκε. Τῆς δὲ περιſσῆς
 Εἵκατον οἷς ἐθέλοις ἀνθεῖν ἀρτιφύτοις.

Antipater

Antipater aptabitur corona pro spica; ut racemus Crinagoras: lucebit ut uva Antipbilus: Tullius ut melilotus: Philodemus, ut amaracus: pro myrto Parmenion; pro rosa Antiphanes, bедера erit Automedon, lilia Zonas, quercus Bianor, Antigonius olea, Diodorus viola. Euenum lauro implicuit, reliquos Poëtas confer cum floribus quibuscumque novis.

Videsne, Lector, quid sibi Philippus hic velit, quidve se profiteatur fecisse? Ait à se collectos Poëtas recentiores; cum quidem Meleager antiquos maximè, ut ejus ex procemio perspicitur, collegerit. Sed quia, Philippo qui recentiores, iidem non modò nobis esse possunt antiquissimi, sed aliis etiam Poëtis compluribus Græcis; plurimum autem interest ad bonitatem et præstantiam, eppigrammata esse à vetustioribus profecta, quod posterius tempus priori multum scribendi laude concedat: investigandum videtur quo Philippus tempore, novorum epigrammatum collector, floruerit; nè sua ei novitas fraudi sit, aut minori certè in pretio et honore habeantur, quæ collegit. Inter epigrammata Philippi amplius quinquaginta, esse video tria omnino, quæ admoneant nos, imò certiores faciant, quibus is temporibus exteterit: quanquam aliud alio manifestius aperiat. Primum, concinnum sine dubio et vetere Græciâ dignum, est ejusmodi, quod nos è Græco libenter propter elegantiam et venustatem argumenti, ut et alia duo, convertimus.

Φοῖβον ἀνηγαμένη ποτὲ Δάφνη, νῦν ἀνέτειλε

Καίσαρος ἐν βωμῷ κλῶνα μελαμπέταλον.

Ἐκ δὲ Θεῶν Θεὸν εὗρεν ἀμείνοισιν, Ἀτταίδην γὰρ

Ἐχθίστασιν, φιλεῖ Ζῆνα τὸν Αἰνεάδην.

Ῥίζαν δ' ἐκ ἀπὸ γῆς μητρὸς βάλεν, ἀλλ' ἀπὸ πέτρης.

Καίσαρι μὴ τίκτειν ὅδε λίθος δύναται.

Phæbum alias Daphne spreuit: nunc Cæsaris ultro

Ex ara ramos protulit alma suos.

Ecce Deo inventus melior Deus. Oderat olim

Latoïdem: Eneadum nunc amat illa Jovem.

Saxo radicem, non terra matrem, profudit.

Non potis Augusto non parere ipse lapis.

Tenemus igitur sæculum Philippi, qui sic imperatori

Cæsari victorias et lauros gratuletur, ut ejus honoris causâ fœcundum velit esse vel lapidem, quo nihil sit sterilius in rerum naturâ. Sed cùm felix hoc augurium de lauro sive de palmâ, ex altari Cæsaris enatâ, alii prodiderint evenisse Julio Cæsari, alii Octavio Augusto; nondum satis constat, utrius sit Philippus cum ætate conjunctior. Leve discrimen, ut vides, Lector; siquidem alter alteri successit imperator deinceps: tollendum tamen, cum secundo tertiove epigrammate tolli possit. Secundum epigramma ita habet:

Ψίττακος ὁ βροτόγηνρς, ἀφείς λυγρὸν κέρτος,
 Ἦλυθεν εἰς δρυμὸς ἀνθοφυῖ πτέρυγι.
 Αἰεὶ δ' ἐκ μελετῶν ἀσπάζμασι Καίσαρα κλεινόν,
 Οὐδ' ἂν ὄρη λήθην ἡγαγεν ἐνόματος.
 Ἔδραμε δ' ὠκυδίδακτος ἅπας οἰωνός, ἐρίζων,
 Τίς φθῆναι δύναται δαίμονι, Καὶρ', ἐνέπειν.
 Ὀρφεὺς θήρας ἐπίειν ἐν ἔρσι· εἰς δὲ σι, Καῖσαρ,
 Νῦν ἀκέλευτος ἅπας ὄρεσι ἀνακρίεσθαι.
*E cavēā in sylvas pictis effugerat alis,
 Humano doctus Psittacus ore loqui.
 Sæpe salutato recolebat Cæsare voces:
 Celsa nec oblitus per juga nomen erat.
 Accurrere aliæ, subito didicere, volucres,
 Certatimque sonant gutture: Cæsar, ave.
 Flexit voce feras Orpheus in montibus: at te
 Vocales, Cæsar, sponte loquuntur aves.*

Tertium est illud:

Οὐκ ἔτι πυργωθεὶς ὁ φαλαγγομάχης ἐπὶ θῆρι
 Ἀσχετος ὀρμαίνει μυρίοδος ἐλέφας.
 Ἀλλὰ φόβῳ γείλας βαθὺν αὐχένα πρὸς ζυγοδέσµους
 Ἀρτυγα διφραλκεῖ· Καίσαρος ἐρανίσ.
 Ἔγνω δ' εἰρήνης καὶ θῆς χάριν· ἔργαυα βίψας
 Ἄρειος, εὐνομίης ἀνταναγνὶ πατίερα.
*Non elephas turritus adduc, junctusque catervis,
 In conferta ruit prœlia dente truci.
 Sed juga, ceu metuens, pronâ cervice subivit,
 Cæsareo Latium quo vebat axe ducem.
 Commoda jam pacis sentit fera: projicit arma
 Martia, fert juris pro quibus illa patrem.*

Cui

Cui dubium nunc esse potest, quin uterque, et Psittacus, et Elephantus, ad Augustum Cæsarem pertineat, in eumque unum duo hæc epigrammata cadant, frustra conferantur in alium. Est auctor Macrobius, reversum Cæsarem, quasi sublimen Actiacæ victoriæ, salutatum à Psittaco, ad id officii genus instituto, cum garreret illud identidem, Ave, Cæsar, victor, imperator. Eundem verò Cæsarem, investum aliquando triumphali curru, quem juncti elephanti subierint, etsi nulli suo loco historici scriptum reliquerint: tamen magna mihi orta suspicio ita rem habere, vel ex eo quod decretus defuncto à senatu in circensi pompâ currus elephantorum. Quid si, vivo Cæsare Augusto, tunc aderat Romæ Philippus? Quid si ex Græculorum numero erat, qui porrigendis epigrammatibus interpellarent, vel onerarent potius imperatorem? Quid si is erat, cujus daturi epigramma, epigrammate dando prævenit, ut illuderet poetæ? à quo tamen ipse festivo facto jocularique dicto elusus est: ut sestetia centum millia ab optimo Principe, summoque ingeniorum amatore, blandissimus poetæ expresserit. Quanquam nihil hic affirmo, Sed divinatio placet. Simul et admonere volui, si qui rem non nossent, adirent locum Macrobi, aut etiam si nossent.

Sequitur tertius conquisitor epigrammatum et collector Agathias, Asianus et Myrinæus, idemque scholasticus appellatus. Cui non jam visum coronam ullam plectere, aut singulos poetæ comparare singulis floribus, ut superiores fecerunt duo: sed proprè et simpliciter in unum aggregare locum nova quædam epigrammata, ad quæ symbolam ipse contulerit. Hunc autem quingentis circiter post annis ætas tulit Justiniani, idem Constantinopoli vixit, et suum hoc opus ad Theodorum decurionem τὸν Κόσµα conscripsit, ut videri debeant omnia inferioris notæ, quæ serius nata sint quodammodo, et creverint non optimis temporibus. Palladam certè invadit Henricus Stephanus et exagitat,
vel

vel ut plagiarum, si quid affert quod tolerabile nec contemptum videatur; vel, si quid profert de suo, ut ineptum. Contumeliosius etiam Josephus Scaliger, qui ineptissimum, quotquot ante fuerunt, non Poëtam, sed litteratorem appellet. Durè ab eodem Scaligero acceptus et Lucilius, apud quem esse jocos ait complures frigidissimos, et Græcanicas ineptias, ubi stomachum vix teneat. Gravis omnino et atrox: at juxta fortasse reprehensio duorum. Sed hoc nihil est ad illud, quod in Paulo Silentario condemnat sæculum totum, dum Paulum asserit, sui vitio sæculi, sive morbo laborare. Quod autem vitium, qui morbus? Strepitus inanis verborum, ambitus sententiarum confragosus, compositio dithyrambis audacior: quod uno verbo exponi poterat, maluisse binis aut ternis versibus producere: dum se fecundum atque uberem præstet, nihil, præter verborum sonitum et ampullas, attulisse.

Verumtamen quid hæc ad me censura duorum Criticorum? quid ad rem nostram pertinet? Eo spectavi, Lector, hoc intelligi placuit: cum posterius illud Græcorum poëtarum sæculum tantum degenerarit à prioribus; satius futurum fuisse, si ipsi à se poëtæ non discerperentur, ne aliorum aliis admixta epigrammata, nec mala cum bonis propemodum alternis confusa essent. Sic namque fore manifestum vel ex tempore, quanti quisque faciendus poëta, quis honos cuique habendus; cum excellentes à mediocribus secernerentur, ab utriusque deterrimi: tutam imitationem juniorum futuram, quorum rudis ætas tam facilè malis nunc quidem et infructuosis, quàm bonis et utilibus adhærescat; nec voluptati non ducendum, nosse gradus et incrementa operum aut decremента: cum pretium indicare pauci queant, pauci, quid sibi optimum sit, eligere. Hæc porro confusio et perturbatio duplex: altera, cum recentes poëtæ admisceantur antiquis: altera, cum epigrammata nova novis quidem intertexta, prisca prisca: sed diversorum scriptorum: non autem ponantur continenter indivisi poëtæ et indiscreti.

Pæne

Pæne præterii quod tacendum non videtur fuisse : quemadmodum Meleager et Philippus præposuerunt operi suo quædam, sic Agathiam suo quoque scripto et collectioni affinxisse procœmium, imò etiam procœmia ; qui et iambicis præfatus est, et hexametris. In quibus utrisque jam tum agnoscas licet pompam inanem illam, et fucatam speciem, et copiam nimiam, quæ in tempus potius, quam in homines confertur. Hæc procœmia verò, quanquam non edita ante hanc diem, omitto tamen propter longitudinem, quam mihi statui esse vitandam. Paululum quiddam deliberare placuit, ex quo percipiatur, quod nunc habemus opus in manibus collectorum epigrammatum, non novo more, nec nullo exemplo, septem in partes seu libros divisum : ne quis fortè primum ita divisisse Planudem existimet.

Πρῶτα δὲ συλλέξαιμι, παλαιγενέεσσιν ἐρίζων,
 "Ὅσσαπερ ἐγράψαντο νέης γενετῆρης αἰοιδῆς.
 "Ὡς προτέρους μακάρεσσιν ἀνειμένα" καὶ γὰρ εἴητε
 Γράμματος ἀρχαίοιο σοφὸν μίμημα φυλάξαι.
 Ἄλλὰ πάλιν μελεεῖν παλαιότερον εὖχος αἰεῖν,
 "Ὅσσαπερ ἡ γραφίδεσσι χαράξαμένα τινὶ χώρῃ,
 Εἴτε καὶ εὐποίητον ἐπὶ βρέτας, εἴτε καὶ ἄλλης
 Τίχης ἐργασμένοιο πολυσπερέεσσιν αἶθλοισι.
 Καὶ τριτάτην βαλκίδα νηνίδος ἔλλαχε βιβλῷ
 "Ὅσσα δέμειν τύμβοισι, τάπερ Θεὸς ἐν μὲν αἰοιδῇ
 Ἐκτελείειν νέεσιν, ἐν ἀτρεκέλῃ δὲ διώκειν.

Ac primum colligam, æmulatus antiquos, quæ scripserunt novi conditores carminis, ut majoribus Diis consecrata. Etenim conveniebat veterum scriptorum præclarum exemplar retinere. Deinde etiam antiquum decus attollunt quæcumque Poëta stylo incidit quovis loco, sive in statuis affabrè factis, sive in alterius artis laboriosæ diversis monumentis. Ac tertium spatium novi sortita sunt libri quæcumque posuimus in sepulcris, quæ quidem Apollo tum versibus perficere annuerit, tum ex vero persequi.

"Ὅσσα δὲ καὶ βίοτοιο πολυσπέεσσιν κελύθοις
 Γράψαμεν, ἀγαθὸς τε τύχης σφαλεροῖσι ταλάντοις,
 Δίκεό μοι βιβλίῳ παρὰ κρηπίδα τετάρτην.
 Καὶ τόχα καὶ πέμπτιο χάρις θίλξειν αἶθλο,
 Ὅππῃ κροτομένης ἐπεσθύλον ἦχον αἰοιδῆς

Γράψαμεν

Γράψαμεν, ἔκταϊν δὲ μέλος κλέπτουσα κυθήρη
 Εἰς ἱερὰς ἰλέγοιο παραλρέψει πορείην,
 Καὶ γλυκερὰς ἰς ἔρωτας· ἐν ἑδομαίῃ δὲ μελίσση
 Εὐφροσύνας βάνχοιο, φιλακρήτης τε χορείας,
 Καὶ μέθυ, καὶ κρητῆρα, καὶ ὄλβια δεῖπνα νοήσεις.

Quæ vero et de vitæ multiplici ratione ac via scripsimus, et de inconstantis fortunæ fallacibus momentis, aspice, libri, circa sedem quartam. Ac delectare potest forsan quinti venustas libri, ubi iridentes convitia et probrosum carmen scripsimus. Sextum volumen surripiens cithara, id feminas elegorum deflexerit copiam, atque in dulces amores. Septimo denique in florilegio sive apiario gaudia Bacchi, et amicas meri choreas, et vinum, et pocula, et lauta convivria cogitabis.

Calamo porrû notatos codices, ex quibus horum quædam eruta, et indicavit Ægidius Menagius, vir in gaucis doctus, et commodavit nobis : ut hoc ei, præter cætera, studiosi literarum acceptum referre debeant.

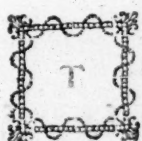
Restat ut de Maximo Planude, collectore postremo epigrammatum, quod promisi, persolvam. Is anno supra millesimum trecentesimo octogesimo, Romæ, Urbano vi. Pontifice Maximo, Constantinopoli Nilo Patriarcha, cûm ibi floreret in cœnobio, multaque vir Græcis et Latinis literis excultus, scriberet, temporis aliquid impertivit epigrammatis Græcorum veterum recolligendis. Ac distribuit ille quidem librum in septem volumina, ut Agathias : sed non eadem, quæ Agathias, in quodque volumen retulit : id quod ex fragmento superiore illo Agathiaë fati adparet, si quis cum eo Planudis opus totum conferat. Habentur autem quolibet volumine certa capita rerum, certæ sic tanquam per communes locos inscriptiones ; idque ordine servato quodam elementorum. In quo se et religiosum videtur præbuisse, honestique amantem, refecandis turpibus quamplurimis ; diligentem ac sedulum, accerfendis undique et comportandis epigrammatis : et satis prudentem, disponendis atque ordinandis.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I. ἈΡΧΙΟΥ.

Εἰς Ἀγῶνας καὶ Ἀγωνισάς.

Εἴσαρές εἰσιν Ἀγῶνες ἀν' Ἑλλάδα, τέσσαρές ἱοί.

Οἱ δύο μὲν θνητῶν, οἱ δύο δ' ἀθανάτων.
 Ζηνός, Ληϊοῖδας, Παλαίμονος, Ἀρχεμόροιο,
 Ἄθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πῖτους.

a Ζηνός Ὀλύμπια νικῶντες Φέρον ἀγριέλαιαν
 Μῆλα δ' Ἀπόλλωνος Πυθικός ἔχει ἀγών
 Ἰσθμιακὴν δὲ πῖτον παρέν Ἰωὺς Μελικέρας
 Σὺ δὲ σέλιν' ἐτίθεις, Ἀρχέμορ', ἐν Νεμείᾳ.

2. ΣΙΜΟΝΙΔΟΥ.

Ἰσθμια, καὶ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
 Ἄλμα, ποδωκείην, δίσκον, ἄκοντα, πάλην.

Ἰσθμια] Repone Ἰσθμοῖ. En concinnè erit duplex ellipsis
 confirmilem locum, Ælian. τῷ κατὰ et diversus in eadem
 Var. Histor. I. iv. c. 15. sub re loquendi modus.
 finem. Τῇ ἐξῆς Ὀλυμπιάδι, καὶ Πυθοῖ] Dativus adverbialiter
 ἐν Νεμείᾳ δὲ, καὶ Πυθοῖ καὶ Ἰσθμοῖ. Ita Lucian, Vol. II. p. positus. Πυθὼ autem ve-
 272. Edit. Græv. et pag. tus Delphorum nomen, ubi
 277. in fine: alioquin in- certamina Pythica celebraban-
 tur.

a Hos Ang. Politiani versus, quia rem presentem illustrant, adhaerere passus sum.

C

3. Ἀδελφον.

3. Ἀδηλον.

Εἰς Ἀμπελον.

Τίς ποτ' ἀκηδέσως οἰνοτρόφον ὄμφακα Βάκχῃ
 Ἀνὴρ ἀμπελίνῃ κλήματι ἐξέταμεν
 Χεῖλεα δὲ συφθεῖς χαμάδις βάλεν, ὥς ἂν ὀδίταις
 Εἴη νεισομένοις ἡμιδαῖς σκύβαλον;
 Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιος, οἷα Λυκέργῳ,
 Ὅτι μὲν αὐξομένην ἔσβεσεν εὐφροσύναν
 Τῷ δὲ γὰρ ἂν τάχα τις διὰ πώματις ἢ πρὸς αἰοιδᾶς
 Ἦλυθεν, ἢ γοερῶ κήδεος ἔσχε λύσιν.

4. ΠΛΑΤΩΝΟΣ νεωτέρῃ.

Εἰς Ἀναπήρῃς.

Ἀνέρα τις λιπόγυιον ὑπὲρ νώτοιο λιπαυγῆς
 Ἦγε, πόδας χρήσας, ὄμματι χρησάμενος.

5. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Εἰς Ἀνδρίαν καὶ Ἀνδρείῃς.

Φεῦγε Λάκων ποτὲ δῆριν· ὑπανηιάσασα δὲ μήτηρ
 Εἶπε, κατὰ γέρων ἄορ ἀνασχομένη,
 Ζῶν μὲν σέο μάτρί διαμπερὲς αἰσχος ἀνάπλεις,
 Καὶ κράϊεράς Σπάρτας πάτρια θεσμά λύεις·
 Ἦν δὲ Θάνης παλαμῆσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκέσῃ
 Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ παλρείδι σωζομένη.

Σωζομένη] *In mea patria conservata*: quod animo verè
 mago iustum est miseriæ privatae solatium.

6. ΟΙΤ-

is

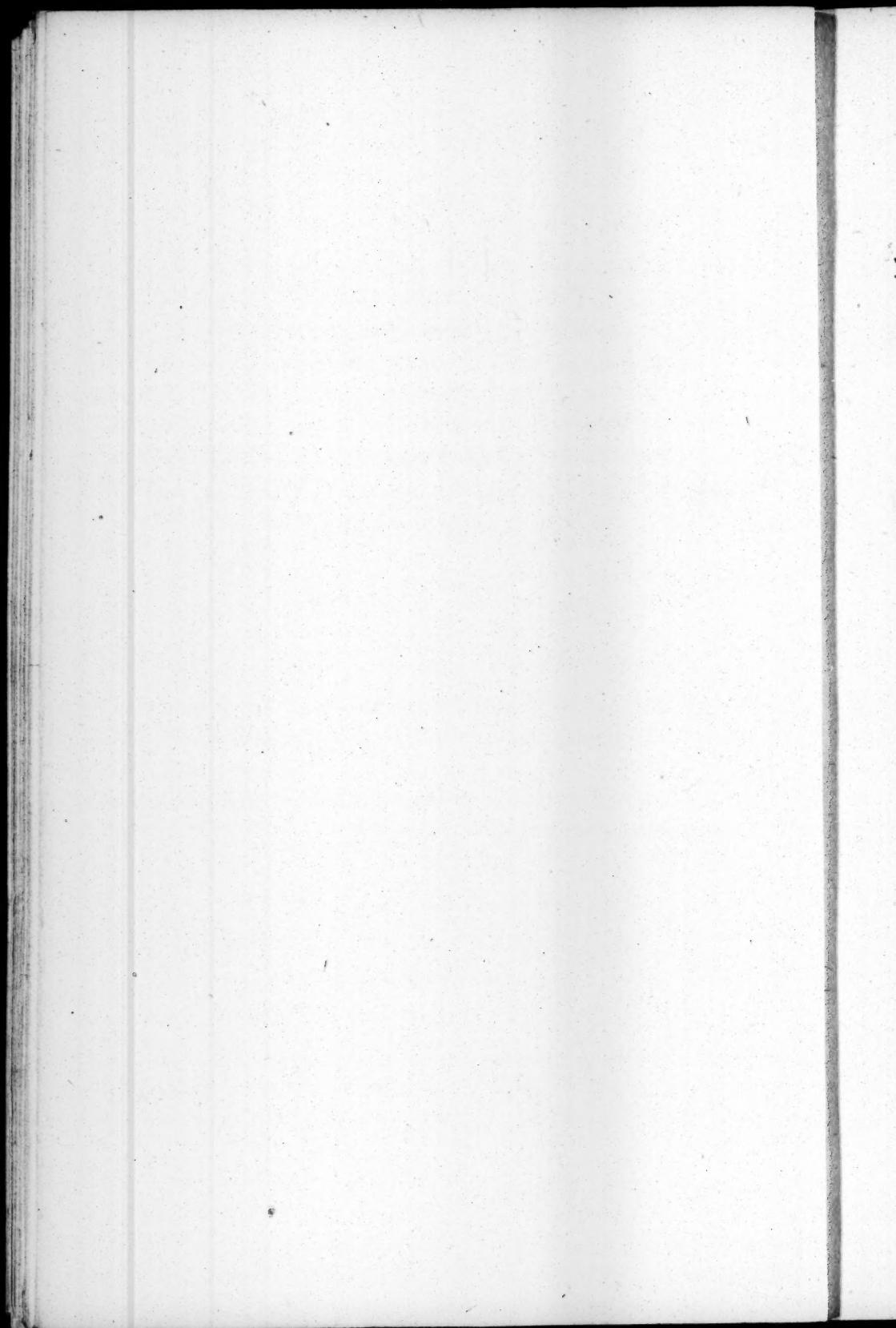
δὰς

ηρ

σιν

verè

γ-

6. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπλίε, ὅμοιον.

Μήτηρ υἷα λιπόντα μάχην μετὰ πότμον ἐταίρων

Ἐκλανε, ὠδίνων μνήσιν ἀνηναμένη·

Καὶ γὰρ γνήσιον αἷμα διακρίνει Λακεδαίμων

Ἀλκῇ μαρναμένων, ἔ γυνεῇ βρεφέων.

7. ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Εἰς Ῥώμην.

Οὐδ' ἦν Ὀκεανὸς πᾶσαν πλημμῦραν ἐγείρει,

Οὐδ' ἦν Γερμανίη Ῥῆνον ἅπαντα πῆ,

Ῥώμης ἔδ' ὅσον βλάβει σθένος, ἄχρι κε μίμνη

Δεξιὰ σημαίνειν Καίσαρι θαρσαλή.

Οὕτω καὶ ἱεραὶ Ζηνὸς δρύες ἔμπεδα ῥίζαις

Ἐσᾶσιν, φύλλων δ' αὖα χέουσ' ἄνεμοι.

Καίσαρι] Nempe Germanico; qui, post amissam oceano classem, fudit Germanos. Vid. Tacit. Annal. Lib. II. Sect. 25. *Inviotos et nullis casibus superabiles Romanos predicabant* (Germani) qui perditâ classe, amissis armis, &c. eddem virtute—irrupissent: ita omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus sit oportet: IN CÆSAREM GERMANICUM.

8. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τὸν, γαίης καὶ πόντε ἀμειφθεῖσαισι κελεύθοις,

Ναύτην ἠπεῖρε, πεζοπόρον πελάγευς,

Ναίτην] Xerxem intelligit, qui Atho montem perfodit, Hellespontum junxit quâ exercitum transmitteret, ut classi iter pateret: et

Ἐν τρισσαῖς δοράτων ἐκάλονιάσιν ἔσεγεν Ἄρης
Σπάρτης· αἰσχύνεσθ', ὦρεα καὶ πελάγη.

9. ἈΛΦΕΙΟΥ Μιθυληναίε.

Κλεῖε, Θεός, μέγαλοιο πύλας ἀκμῆτας Ὀλύμπῳ·
Φρέρει, Ζεῦ, ζαθέαν αἰθέρος ἀκρόπαλιν·
Ἦδη γάρ καὶ πόντος ὑπέξευκται δορὶ Ῥώμης,
Καὶ χθών· ἑραινὴ δ' οἶμος ἔτ' ἔς' ἄβατος.

ὑπέξευκται] Eleganter; *Mare ponte jungi* significat; *terram subjungi*: vim enim utramque habet.

10. ἘΤΗΝΟΥ.

Εἰς Ἀναπύδοσιν.

Κῆν με φάγης ἐπὶ ρίζαν, ὅμως ἔτι καρποφορήσω
Ὅσσον ἐπισπείσαι σοι, τράγε, θυομένῳ.

OVID. Fast. Lib. I. ver. 358.

*Rode, caper, vitem; tamen hinc, cum stabis ad aram,
In tua quod fundi cornua possit, erit.*

11. ΜΟΥΣΙΚΙΟΥ, οἱ δὲ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Ἀπειλὴν.

Ἄ Κύπρις Μῆσαισι Κοράσια, τὰν Ἀφροδίταν
Τιματ', ἢ τὸν Ἔρον ὕμνιν ἐφοπλίσομαι.
Χ' αἱ Μῆσαι ποτὶ Κύπριν Ἄρει τὰ ζωμύλα
ταῦτα·

Ἡμῖν δ' ἔπέταλ' αἱ τῆτο τὸ παιδάριον.

Ἔρον] Ultima producitur ob sequens aspiratum.

12. ΠΑΥ'.

8°

200

0

12. *Fortune vi celsa tu non tollere disce,*

Nec faciat procerum sedula tua: (cura)
Omnis enim vita a dubiis invaditur aures,

Hæc illæ quarum flamina ferro solent.
Quiddam firmum, et non mutatum vivida vita
In quâ vita undas usque vigore secæ.

12. ΠΑΥΛΟΥ Σιλενθιαρίῃ.

Εἰς Ἀρελῆν.

Μήτε βαθυκλεάνοιο τύχης κεφίζεο ροίζω,

Μήτε σέο γνάμψῃ φρονίς ἐλευθερίην.

Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσάθεεσσι βίος πολεμίζειται αὔραις,

Τῇ καὶ τῇ θαμινῶς ἀνιμεθελκόμενος.

Ἡ δ' ἀρελὴ σταθερόν τι καὶ ἄτροπον ἥς ἐπὶ μένης.

Κύματ' αὖ θαρσαλέως πονησώπει βιότῃ.

Ἐλευθερίην] Subaudi τῇ πλῆ.

HORATIUS.

Rectius vives, Licini, neque
altumSemper urgendo, neque dum
procellasCautus horrescis, nimium pre-
mendo

Litus iniquum.

πολεμίζειται] Rectius πολεμίζε-

ται, κινεῖται, σείτται. Sic Hom.

Ἡς ἐπὶ] Ut ἐπὶ νεώς ad al-
legoriam appositè.

13. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἀσώιον.

Τὸν πατρικὸν πλῆτον νέος ὦν Θήρων ὁ Μενίππῃ

Αἰσχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας

Ἀλλὰ μιν Εὐκλήμων, πατρικὸς φίλος, ὥς ἐνόησεν

Ἦδη καρφαλέῃ τειρόμενον πενίῃ,

Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν αὐτὸν

Θῆκε θυγατρὸς ἑῆς, πολλὰ ἐπιμείλια δῆς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Θήρωνι παρ' ἐλπίδας ἤλυθε πλῆτος,

Αὐτίκα ταῖς αὐταῖς ἐτρέφετ' ἐν δαπάναις.

Οὕτω μὲν Θήρωνα τὸ δεύτερον ἀμφεκάλυψεν

Οὐλομένης πενίης κύμα παλιρρόθιον.

Εὐκλήμων

Εὐκλήμων δ' ἐδάκρυε τὸ δεύτερον ἐκ ἔτι κεῖνον,
 Ἀλλὰ θυγατρὸς ἦς προῖκά τε καὶ θάλαμον·
 Ἔγνω δ' ὡς ἐκ ἔσι, κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
 Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πρὶς ἔν ἀλλοτρίοις.

14. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς Αὐλητὴν.

Ἴμερον αὐλήσαντι πολυρρήτων διὰ λωτῶν,
 Εἶπε λιγυφθόγγῳ Φοῖβος ἐπὶ Γλαφύρα,
 Μαρσύη, ἐψεύσω τέον εὔρεμα, τὰς γὰρ Ἀθήνης
 Αὐλὰς ἐκ Φρυγίης ἔτος ἐλήϊσατο.
 Εἰ δὲ σὺ τοιᾶτοις τόλ' ἐνέπνεες, ἐκ ἂν Ὑαγνίς
 Τὴν ἐπὶ Μαιάνδρῳ κλαῦσε δύσαυλον ἔριν.

Ἐλήϊσατο] Ἐκτῆσατο, acqui- dus quoque alibi.
 fuit, potitus est: ita Hesio- Ὑαγνίς] Pater Marfyæ.

15. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ Μακεδόνης.

Εἰς Αὐτάρκειαν.

Ἀρκεῖ μοι χλαίνης λιτὸν σκέπας· ἔδὲ τραπέζαις
 Δαλεύσω, μυσέων ἄνθεα βοσκόμενος.
 Μισῶ πλεῖτον ἄνεν, κολάκων τροφὸν, ἔδὲ παρ'
 ὀφρὺν
 Στήσομαι· οἷδ' ὀλίγης δαίτῃς ἐλευθερίην.

Οὐδὲ παρ' ὀφρὺν στήσομαι] quoniam παρίσασθαι signifi-
 Nec vultum serviliter accom- cat, sistere aliquid, ut quis con-
 modabo: ita vertere visum est, scendat: παρίσασθαι ἵππον.

16. ΠΑΛ-

υ,
υ·

ς

ε.

ζαις

παρ'

signifi-
uis con-
τον.

Α Λ-

18. Tanquam rex moribus, serua gaudia muniti;
Tanquam victurus parere diro tuis:
His limis animadversis, prudensq. bonusq.
Esse ac impensis applicat usque modum.

19. Salueto Dea, Mentalis justis omnis amatrix
Sobrietas! Dominant te pios ore colit.

16. ΠΑΛΛΑΔΑΨ.

Ἐλπίδος ἔδ' ἐ τύχης ἔτι μοι μέλει, ἔδ' ἀλεγίζω
 Λοιπὸν τῆς ἀπάτης ἤλυθον εἰς λιμένα.
 Εἰμὶ πένης ἄνθρωπος, ἐλευθερίῃ δὲ συνοικῶ.
 Ὑβρισην πενήτης πλῆτον ἀποσρέφομαι.

17. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ σύγ' ἐπ' ἀλλοτρίῃς, ὦ ἄνθρωπε, ἵζαιο τραπέζης,
 Ψωμὸν ὀνειδίειον γαστρὶ χαριζόμενος.
 Ἄλλοτε μὲν κλαίοντι, καὶ ἐσυγνωμένῳ ὄμμα
 Συγκλαίων, κ' αὖθις σύγ' γελοῶντι γελῶν,
 Οὔτε σύγε κλαυθμοῖο κεχρημένος, ἔτε γέλῳς.
 Καὶ κλαίω Μιλίη, καὶ γελάω Μιλίη.

Ἦ ἄνθρωπε.] ὦ ἄνθρωπε.

Σύγ'] Disjungas σύγ' necesse est: pertinet enim ad sequens γελῶν, sensu postulante: praecesserat συγκλαίων.

Μιλίη] Uxorē nempe mea.

Hic Scholiastes pessimè se dedit, Epigrammatis menti contradicens.

18. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς τεθνηζόμενος, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπόλαυε
 Ὡς δὲ βιωσόμενος, φεῖδεο σῶν κλεάνων.
 Ἔσι δ' αἰνὴρ σοφὸς ἔτος, ὅς, ἄμφω ταῦτα νοήσας,
 Φειδοῖ καὶ δαπάνῃ μέτρον ἐφηρμόσατο.

19. ΚΡΑΤΗΤΟΣ τῆ φιλοσόφου.

Χαῖρε, Θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα,
 Εὐτελή, κλεινῆς ἐκγονε Σωφροσύνης.
 Σὴν ἀρετὴν τιμῶσιν ὅσοι τὰ δίκαι' ἀσκῶσιν.

20. ΘΕΟΓ-

20. ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Οὐκ ἐθέλω πλεῖεῖν, ἐκ εὐχομαι· ἀλλὰ μοι εἴη
Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔχουσι κακόν.

21. Ἀθλον.

Εἰς Ἀνθρώπινον Βίον.

Τὸν βίον, Ἡράκλειε, πολὺ πλεόν, ἥπερ ὅτ' ἔζης,
Δάκρυε· νῦν ὁ βίος ἔς' ἐλεεινότερος·
Τὸν βίον ἄρτι γέλα, Δημόκριε, τὸ πλεόν ἢ πρὶν.
Νῦν ὁ βίος πάντως ἐςὶ γελοιότερος.
Εἰς ὑμέας δὲ καὶ αὐτὸς ὀρῶν, τὸ μέλαξ' ὑμεριμνῶ,
Πῶς ἅμα σοι κλαύσω, πῶς ἅμα σοὶ γελάσω.

Πάντως] Ita sensus commo- [ὕμέας] Duarum est syllabarum fiet: olim πάντων. | barum per Συνίχσιν.

22. ΠΟΣΕΙΔΪΠΠΟΥ. οἱ δὲ ΚΡΑΤΗΤΟΣ

τῆ Κυνικῆ.

Ποίην τις βιότοιο τάμοι τρίβον; εἰν ἀγορῇ μὲν
Νεῖκεα, καὶ χαλεπαὶ πρῆξιες· ἐν δὲ δόμοις,
Φρονιίδες ἐν δ' ἀγροῖς, καμάτων ἅλεις· ἐν δὲ θα-
λάσση,

Τάρβος· ἐπὶ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχης τὶ, θεός·
Ἦν δ' ἀπορῆς ἀνιηρόν· ἔχεις γάμον; ἐκ ἀμέριμ-
νος

Ἔσσεαι· ἔ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον.

Ξείνης] Subaudi γῆς.

| Ἐρημότερον] Subaudi βίον.

Τέκνα,

Non opto aut prius posco ditescere, paucis
Sit contenta mihi vita dolore carens. S. J.

Non opto ditescere, non precor, at nolo luxum
Vivendi ea paucis, non veniente malo. G.

25. Terram adii nudus, de terra nudus abibo.

Quid labor efficeret? non nisi nudus ero. S. J.

In mundum veni nudus, nudusque recedam.

Cur nitens nudus dura mihi, sine adest? G.

Τέκνα, πόνοι· πῆρωσις, ἄπαις βίος. αἱ νεότητες
 "Αφρονες· αἱ πολιαί δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
 "Ἦν ἄρα τοῖν δισσοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
 Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα τικτόμενον.
 Πολιαί] Τρίχες.

23. ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Ἐκ τῆ ἐναντίας πιθανά.

Παντοίην βίοτοιο τάμοις τρίβον· εἰν ἀγορῇ μὲν,
 Κῆδεα, καὶ πινυλαὶ πρήξεις· ἐν δὲ δόμοις,
 "Αμπαυμ'· ἐν δ' ἀγροῖς, φύσιος χάρις· ἐν δὲ θα-
 λάσσει,
 Κέρδος· ἐπὶ ξείνης, ἣν μὲν ἔχῃς τί, κλέος.
 "Ἦν δ' ἀπορῆς, μόνος οἶδας· ἔχεις γάμον; οἶκος
 ἄριστος
 "Εσσεῖται· ἔ· γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον.
 Τέκνα, πόθος· ἀφρονίς ἄπαις βίος, αἱ νεότητες
 "Ρωμαλέαι· πολιαί δ' ἔμπαλιν εὐσεβέες.
 Οὐκ ἄρα τῶν δισσῶν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γενέσθαι
 Μηδέποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐσθλὰ βίε.

24. ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ.

Θνητα τὰ τῶν θνητῶν, καὶ πάντα παρέρχεται ἡμᾶς.
 "Ἦν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρερχόμεθα.

25. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός θ' ὑπὸ γαῖαν ἄπειμι.
 Καὶ τί μάτην μοχθῶ, γυμνὸν ὄρων τὸ τέλος;

D

26. Τῆ

26. Τῷ αὐτῷ.

Σκηνὴ πᾶς ὁ βίος, καὶ παίγνιον· ἢ μάθε παίζειν,
Τὴν σπυδὴν μελαθεῖς, ἢ φέρε τὰς ὀδύνας.

27. Ἄδηλον.

Πολλὰ μελαζὺ πέλει κύλικος καὶ χεῖλεος ἄκρη.

28. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Ἦδεα πάνηα κέλευθα λάχεν βίος· ἄσει μεσσω,
Εὖχος, ἑταιρεῖαι· κρυπλὰ δόμοισιν ἄχη·
Ἀγρὸς τέρψιν ἄγει, κέρδος πλόος· ἀλλοδαπὴ χθὼν
Γνώστιας· ἐκ δὲ γάμων οἶκος ὁμοφρονέει.
Τοῖς δ' ἀγάμοις ἀφρονῆις αἰεὶ βίος· ἔρκος ἐτύχθη
Πατρὶ, τέκος· φρεῖδος τοῖς ἀγόνοισι φόβος.
Ἦνορέην νεότης, πολλὴν φρένας οἶδεν ὀπάζειν·
Ἐνθεν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτευε γένος.

Πολύη] Sub. θριξ· sic capi, Latine, sine Substantivo capilli.

29. Ἄδηλον.

Πῶς τις ἄνευ θανάτου σε φύγοι, βίε; μυρία γὰρ σευ
Λυγρὰ καὶ ἔτε φυγεῖν εὐμαρὲς, ἔτε φέρειν.
Ἦδεα μὲν γὰρ σε τὰ φυσεῖ καλὰ· γαῖα, θάλασσα,
Ἄσρα, σεληναίης κύκλα καὶ ἡελίς·
Τ' ἄλλα δὲ πάντα, φόβοι τε καὶ ἄλγεα· κῆν τι
πάθη τις
Ἐσθλὸν, ἀμοιβαῖήν ἐκδέχεσθαι Νέμεσιν.

30. Μ Ε-

26. Vita omnis scena est, ludusque, aut ludere disce.
Seria seponens, aut mala dura pati. S. I.

Scena omnis vita, et ludus, vel ludere disce
Seposito studio, tristiam^{te} pati. G.

31. Omnia risus, et omnia pulvis, et omnia nil sunt,
Correcta ea facta operis quae ratione carenti.

32. Omnis vita nimis brevis est felicibus, una
Nox miserris longi temporis instare habet. L.I.
Vita brevis amentis fausti qui tempora degunt,
Qui male sed nocturni tempora longa putant.

30. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ἀπανῖα τὰ ζῶ' ἔσι μακαριώτερα,
 Καὶ νῦν ἔχον' ἄλλον ἀνθρώπου πολύν.
 Τὸν ὄνον ὄραν ἔξῃσι πρῶτα τετονί.
 Οὗτος κακοδαίμων ἐστὶν ὁμολογούμενος.
 Τῷ τῷ κακὸν δι' αὐτὸν ἔδεν γίνεται,
 Ἄ δ' ἡ φύσις δέδωκεν αὐτῷ, ταῦτ' ἔχει.
 Ἡμεῖς δὲ, χωρὶς τῶν ἀναγκαίων κακῶν,
 Αὐτοὶ παρ' αὐτῶν ἕτερα προσπορίζομεν.
 Λυπέμεθ', ἂν πλῆρη τις· ἂν εἴπῃ κακῶς,
 Ὀργίζομεθ'· ἂν ἴδῃ τις ἐνύπνιον, σφόδρα
 Φοβέμεθ'· ἂν γλαυξ ἀνακράγῃ, δεδοίκαμεν.
 Ἀγωνίαι, δόξαι, φιλοτιμίαι, νόμοι,
 Ἀπανῖα ταῦτ' ἐπίθελ' ἐπὶ τῇ φύσει κακά.

Μακαριώτερα] Ita enim emendavi pro μακαριώτατα, postu-
 lante sensu. GROTIUS.

31. Ἀδελφον.

Πάντα γέλως, καὶ πάντ' ἄλγος, καὶ πάντ' ἄλγος
 μηδέν.
 Πάντ' ἄλγος γὰρ ἐξ ἄλγους ἐστὶ τὰ γινόμενα.

32. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττεσιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι
 Τοῖς δὲ κακῶς, μία νύξ ἀπληρὸς ἐστὶ χρόνος.

33. ἈΡΧΙΟΥ.

Εἰς Βρέφος.

Λυσίππης ὁ νεογνὸς ἐπὶ κρημνῷ παῖς ἔρπων,
 Ἀστυανακλείης ἥρχετο δυσμορίας.

Ἡ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ σέρνων προφέρουσα
 Μαζόν, τὸν λιμὲν λύτορα καὶ θανάτῃ.

Ἀστυανακτείας] Astyanax, Hectoris filius, quem Danaei praecipitem è turre dederunt.

34. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ.

Εἰς Γῆρας.

Γῆρας ἐπ' αὖν μὲν ἀπῆ, πᾶς εὐχέλαι· ἦν δὲ ποτ' ἔλθῃ,
 Μέμφεται ἔτι δ' αἰεὶ κρεῖσσον ἀφειλόμενον.

35. Εἰς Γραφίδα.

Ἥμην ἀχρεῖον κάλαμος φυτόν· ἐκ γὰρ ἐμεῖο
 Οὐ σὺκ', εἰ μῆλον φύεται, εἰ σαφύλη·
 Ἀλλά μ' ἀνὴρ ἐμύησ' Ἑλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
 Χείλεα, καὶ σεινὸν ῥῆν ὀχέλευσάμενος.
 Ἐκ δὲ τῷ, εὖτε πίοιμι μέλαν ποτόν, ἔνθεος οἶα,
 Πᾶν ἔπος ἀφθέγκω τῷδε λέγω σόματι.

Ἥμην ἀχρεῖον] Auctoris nomen, cui hoc Epigramma debetur, apud Brodæum non extat, nisi et hoc Tzetfis sit, uti prius distichon à Suidà eidem Auctori adscribitur.

Ἑλικωνίδα] Heliconi sacram, et Musarum asseclam: Adjectivum est unius terminationis

et fœminini generis, qualia sexcenta; congruit cum με, nempe γραφίδα.

Ἐκ δὲ τῷ] Χρόνῳ.

Ἀφθέγκω] Activè fumitur, pro eo, quod non loquitur, licet passivæ sit originis; sic post λιθοβόλητε.

36. ΑΝ

33. Cum prope præcipitami Lyæppes serpsit^{re} infans,
Ferre quasi. Attyana tristia fata parat.
E gremio producit mamma, ad se revocavit,
Mater, quæ tristi a monte reducit eum.

34. Quisq; cupit; veniat si vero, absente somnâ
Cuiuslibet; sed potius postera semper ea.

Е

П

Δ

Κ

Ε

Κ

cu
ad
φα

Π

ν
Ε

36. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ δὲ, ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Δένδρα.

Εἰνοδίην καρύην μέ παρέρχομένοις ἐφύτευσαν
 Παισὶ λιθοβλήτῃ παίγνιον εὐσοχίης·
 Πάντας δ' ἀκρέμονάς τε καὶ εὐθαλέας ὀροδάμνους
 Κεκλάσμαι, πυκιναῖς χέρμασι βαλλομένη·
 Δένδρεσιν εὐκάρποις ἔδεν πλέον· ἥ γὰρ ἔγωγε
 Δυσδαίμων ἐπ' ἐμὴν ὕβριν ἐκαρποφόρον.

Πάντας] Subaudi κατὰ. | Δένδρεσιν] Vide Ovidii Nucem.

37. ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπηόριοι ταναῆς δρυὸς, εὐσκιον ὕψος
 Ἀνδράσιν ἀκρήλον καῦμα φυλασσομένοις,
 Εὐπέταλοι, κεράμων σεγανώτεροι, οἰκία φωλῶν,
 Οἰκία τετρίγων, ἔνδριοι ἀκρέμονες,
 Καμὲ τὸν ὑμετέρησιν ὑποκλινθέντα κόμησι
 ῥύσασθ', ἀκτίνων ἡελίε φυγάδα.

Φωτῶν] Merito fanè displi- infrequenti; ut verò nidus
 cuit amico meo istud φωλῶν, Latinè pro ipsis avibus, cur
 adeoque mutari debere ratus non et φωλεός?
 φωλεῶν conjeci, συνίζῃται non

38. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Δυσπραγίαν.

Πλῆτος Ἀρισείδῃ δάμαλις μία, καὶ τριχόμαλλος
 Ἦν ὅϊς ἐκ τέτων λιμὸν ἔλαυνε θυρῆς.
 Ἦμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνὴν λύκος ἔκτανεν ὦδις
 Τὴν δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βεκόλιον.

Πηροδέτω

14 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Πηροδέτῳ δ' ὄγ' ἱμάνηι κατ' αὐχένος ἄμμα λυγρῶσας,
Οἰκλῆρος ἀμυκλήτῳ κάτθανε παρ' καλύβη.

39. Ἀδελον.

Ἐπαινοί.

Ἐσθλὰ λέγειν αἰεὶ πάντας καλόν· αἰσχρὰ δὲ δεινόν·
Κᾶν ὧσιν τέτων ἄξιοι ὧν λέγομεν.

Ἐσθλὰ πάντας] Nota du-|γειν.
plicem Accusativum post λέ-| ὦν] Atticè pro ᾧ.

40. ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἐρωτα.

Οὐκ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ' ἀκολάστοις
Ψύχαις ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφασις.

41. Τῷ αὐτῷ.

Εἰς Ἀχαρίδας.

Ὡκεῖται χάριες γλυκερώτεραι· ἦν δὲ βραδύνη,
Πᾶσα χάρις κενεὴ μὴδὲ λέγοιτο χάρις.

42. Ἀδέσπολον.

Τὸν λύκον ἐξ ἰδίων μαζῶν τρέφω ἐκ ἐθέλυσσα,
Ἀλλὰ μὲ ἀναγκάζει ποιμένος ἀφροσύνη.
Αὐξηθεὶς δ' ὑπ' ἐμῷ, κατ' ἐμῷ πάλι θηρίον ἔσαι.
Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν οὐ δύναται.

43. ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πῖθος ἐς τὴν τελευτήν, εἰς ὃν ἀπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

44. Ἀδελ-

39. De cunctis bona dicere pulchrum, turpique dicere,
Quæ dicas de illis sunt ea digna licet.

40. Progeniem humanam non lœdis parve Cupido
Menti nam illius tegmina semper eras.

41. Gratia ten grata est velox, sin fonte movetur,
Gratia nix restat nomine digna suo. S. J.

Gratia quæ est velox, dulcis, sin fonte movetur
Vana, et gratia non ulla movetur ea. G.

Δ5. Desertum uno, pastores, quapropter inmanem
Proptatis, cui arbes roseida tegmen erat?
Nympharum sum cantabria; astate senonā
Montibus in celsis, saltibus atque cano.
En Membras suaves, en turdos atque rapaces
Qui gazas raris caliditate vorant.
Frugum praedones capere est fas; perditæ promptæ:
Prois quæ invidua est, arboreæve comæ?

44. Ἄδηλον.

Εἰς Εὐχὴν.

Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ καὶ εὐχομένοις καὶ
ἀνεύκτοις

Ἄμμι δίδε' τὰ δὲ λύγρα καὶ εὐχομένων ἀπερύ-
κοις.

45. Ἄδηλον.

Εἰς Τέτλιγα.

Τίπτε με τὸν φιλέρημον ἀναιδέϊ, ποιμένες, ἄγρη

Τέτλιγα δροσερῶν ἔλκετ' ἀπ' ἀκρεμόνων;

Τὴν νυμφῶν παροδίτιν ἀηδόνα, καύμαλι μέσσω

Οὔρεσι καὶ σκιεραῖς ξεθὰ λαλεῦντα νάπαις·

Ἦνι δὲ καὶ κίχλην καὶ κόσσυφον· ἦνι δὲ τόσσας

Ψᾶρας ἀρεραίης ἄρπαγας εὐπορίας.

Καρπῶν δηληήρας ἐλεῖν θέμις· ὅλλυτ' ἐκεῖνας.

Φύλλων καὶ χλοερῆς τίς φθόνος ἐςὶ δρόσε;

ξεθὰ] Subaudi μέλη, vel λαλήματα.

46. ἈΓΑΘΙΟΥ.

Εἰς Θάναλον.

Τὸν Θάναλον τί φοβεῖσθε τὸν ἡσυχίης γενεήρα;

Τὸν παύοντα νόσους, καὶ πενίης ὀδύνας;

Μῆνος ἅπαξ θνητοῖς παραγίγνεται, εἶδε ποτ' αὐτὸν

Εἶδέν τις θνητῶν δεύτερον ἐρχόμενον.

Αἰ

16 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ

Αἱ δὲ νόσοι πολλαὶ καὶ ποικίλαι, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
ἔρχόμεναι θνητῶν, καὶ μεβαλλόμεναι.

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον] Ut vim | λοτ' ἐπ' ἄλλον. Oratio ellip-
hujus locutionis assequaris, tica est, it inā Amore Fugi-
sciendum est verba geminari | tivo, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλης ἀνέρας,
oportere; ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον, ἄλ- | ἡδὲ γυναῖκας, et passim.

47. Ἀδηλον.

Χαίρει τίς Θεόδωρος, ἐπεὶ θάνον' ἄλλος ἐπ' αὐτῷ
Χαιρήσει, θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

48. Ἀδηλον.

Εἰς αἶδην ἰθεῖα κατήλυσις, εἴτ' ἀπ' Ἀθηνῶν
Στείχεις, εἴτε νέκυς νεῖσσαι ἐξ Μερόης.
Μὴ σέ γ' ἀνιάτῳ πάτρης ἀπο τῆλε θανόντα.
Πάντοθεν εἰς ὃ φέρων εἰς αἶδην ἀνεμος.

49. Ἀδηλον.

Κάτθανον, ἀλλὰ μένω σέ' μενεῖς δέ τε καὶ σὺ τίν'
ἄλλον

Πάντας ὁμῶς θνητὰς εἰς αἶδης δέχεσαι.

Μενεῖς] Sic supra χαιρήσει. | δοχεῖον. Omnes, communi
malè olim μενεῖν. | tanquam hospitio, excipit Or-
Δέχεται] Alludit ad Παν- | cus.

50. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Θεός.

Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις, ἄτοπόν τι ποιήσας
Οὐ λήσεις δὲ Θεός, εἰδὲ λογιζόμενος.

Λογιζόμενος] Ἄτοπόν τι ποι- | “Ἀνθρώπους μὲν ἴσως ἱερατῆ-
ειν, vel λανθάνειν. Lucian. | “σαι ῥαῖδιον, Θεὸν δὲ διαλαθεῖν
Ed. Græv. Vol. I. p. 731. | “ἀδυνατον.”

15. Ἀδέσ-

λλον

ellip-
Fugi-
νέρας,

τῷ

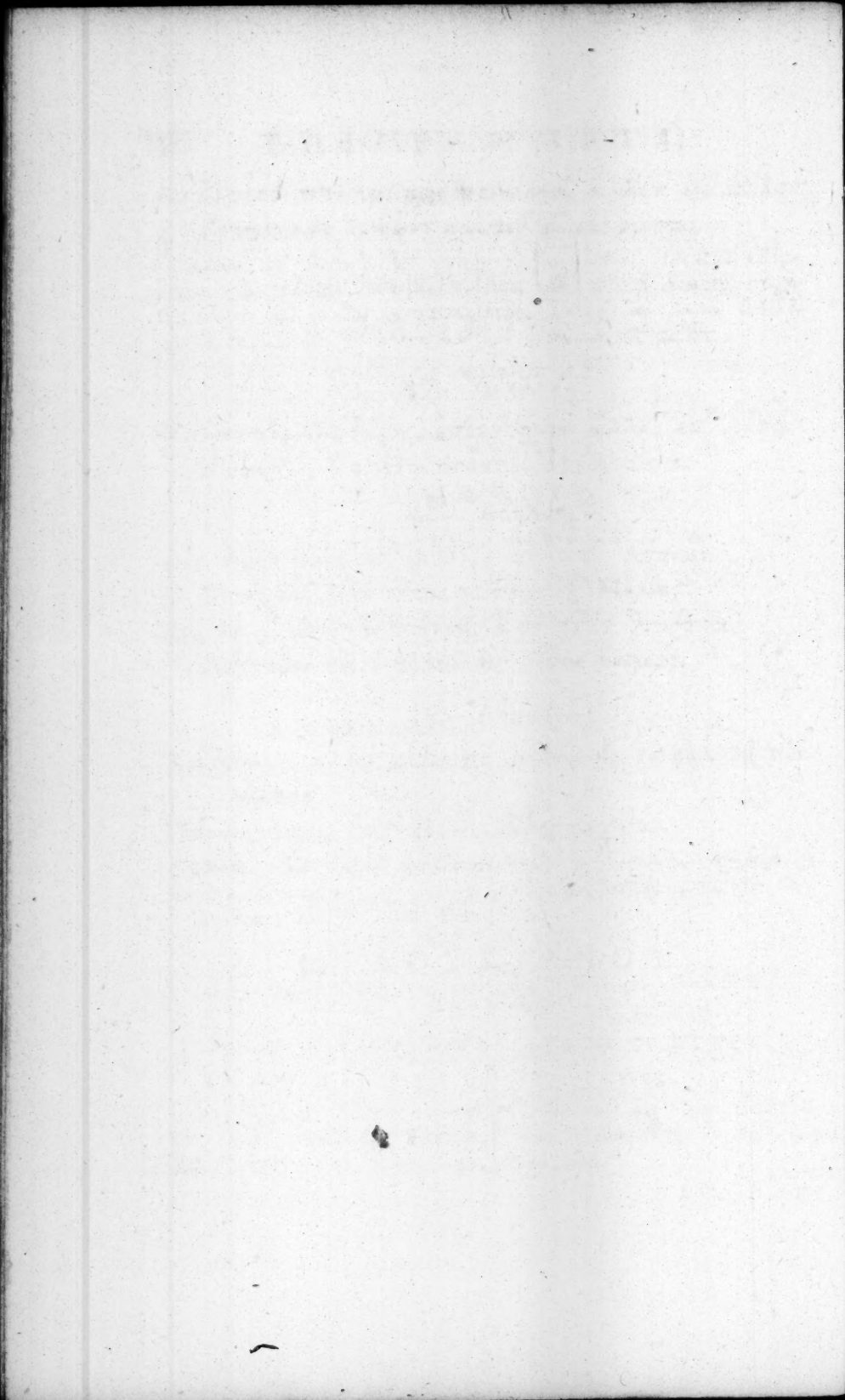
τίν'

muni
t Or-

ς

πατῆ-
λαθεῖν

δέσ-

2

T

C

C

I

S

la

51. Ἀδεσποῖον.

Ζεὺς, Κύκνος, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς, δι' Ἑρῶα
Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

52. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὰς αἰὲ νοσῦντας.

Τὰς καλαλείψαντας γλυκερὸν φάος ἔκ' ἔτι θρηνῶ,
Τὰς δ' ἐπὶ προσδοκίῃ ζῶντας αἰὲ θανάτῃ.

53. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς Κόλακας.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὔρεν
Ἀνθρώπων καθαράν ψευδομένην φιλίην.
Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν προφυλλασσόμεθ', ἀλλ' ἀγα-
πῶντες

Ὡς φίλον. ἐν τέτῳ πλείονα βλαπτόμεθα.

Πλείονα] Κατὰ πλείονα πράγματα.

54. Ἀδελον.

Πλασὸν ἔχεις τὸν Ἑρῶα φόβῳ δὲ φιλεῖς καὶ ἀνάγκῃ,
Τὸ δὲ φιλεῖν ἔτῳς ἔδεν ἀπιστότερον.

55. Εἰς Θεκυδίδην.

ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λάβε μ' ἐς χέρας· εἰ δὲ γε
πάνπαν

Νῆις ἔφυς Μεσέων, ῥίψον αὖ μὴ νοέεις.

Μεσέων] Duarum est Syl- | Γένος] Κατὰ.
labarum.

Εἰμὶ δέ γ' ἐ πάνησσι βατός· παῦροι δ' ἀγάσαιο
Θεκυδίδην Ὀλόρυ, Κεκροπίδην τὸ γένος.

56. Ἀδελον.

Εἰς Μετρίότηλα.

Πᾶν τὸ περιττὸν ἄκαιρον· ἐπεὶ λόγος ἐς παλαιός,
Ὡς καὶ τῷ μέλιτος τὸ πλεόν ἐς χολή.

57. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκος καὶ πάτρη βίότη χάρις· αἱ δὲ περισσαὶ
Φρονίδες, ἀνθρώποις ἐ βίος, ἀλλὰ πόνος.

58. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Ἀρτέμιδος Ναόν.

Καὶ κραναᾶς Βαβυλῶνος ἐπίδρομον ἄρμασι τεῖχος,
Καὶ τὸν ἐπ' Ἀλφειῷ Σῆνα κατηυγασάμην,
Κάπων τ' αἰώρημα, καὶ Ἡελίοιο Κολοσσόν,
Καὶ μέγαν αἰπεινᾶν πυραμίδων κάμαλον,
Μνᾶμά τε Μαυτώλοιο πελᾶριον· ἀλλ' ὅτ' ἐσεῖδον
Ἀρτέμιδος νεφέων ἄχρι θέουλα δόμον,
Κεῖνα μὲν ἡμαύρωτό τε, κῆν ἴδε, νόσφιν Ὀλύμπυ,
Ἄλιος, ἐδὲν πῶ τοῖον ἐπηυγάσαο.

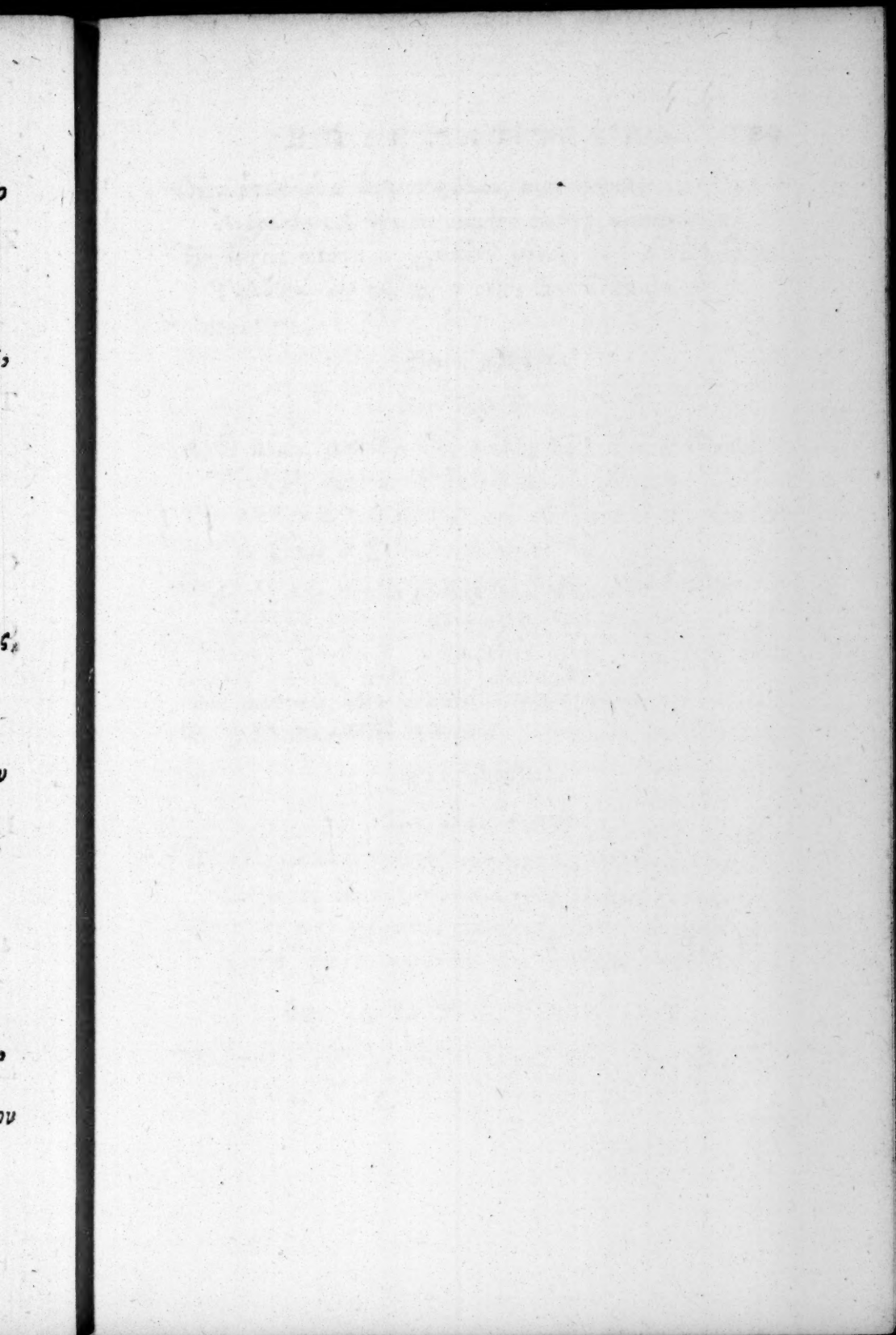
Σῆνα] Jovis Templum.

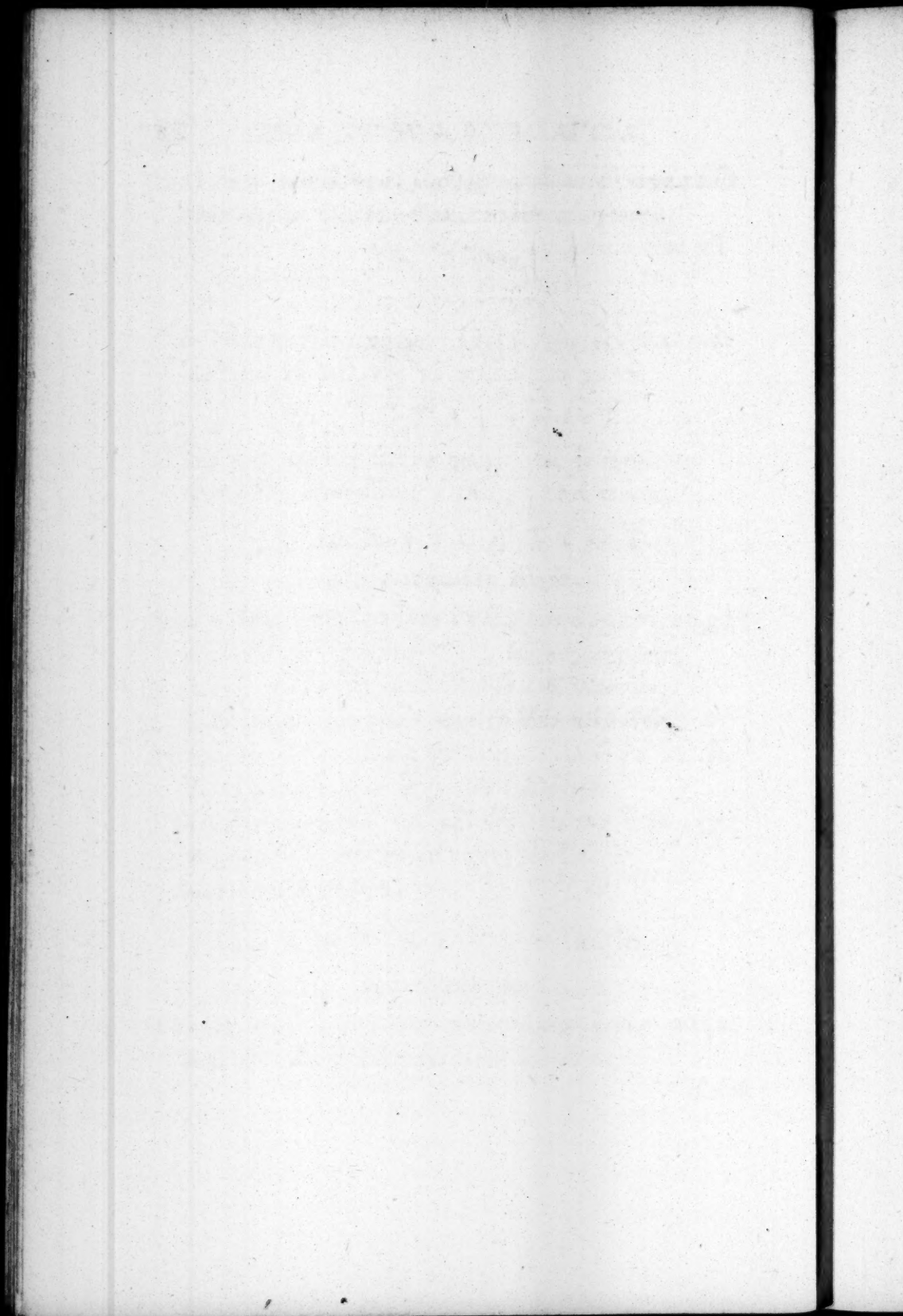
59. ἈΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίε.

Εἰς Ναυιλίαν.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ, σὺ γὰρ δρόμον ἤυραο πόντῃ,
Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἠρέθισας,

Οἶον

Οἷον ἔτεκτίνω δόλιον ξύλον, οἷον ἐνῆκας
 Ἀνθρώποις θανάτῳ κέρδος ἐλεγχόμενον.
 Ἦν ὄντως μερόπων χρυσεόν γένος, εἴγ' ἀπὸ χέρσῃ
 Τηλόθεν, ὥς αἰδῆς, πόντος ἀπεβλέπετο.
 Χέρσῃ Γῆς.

60. Ἀδελον.

Εἰς Χελιδόνα.

Ἀτθὶ κόρα, μελίθρεπτε, λάλῃς λάλον ἀρπάξασα
 Τέττιγ', ἀπτάνοις δαῖτα φέρεις τέκεσι.
 Τὸν λάλον ἀλαλόεσσα· τὸν εὐπτερον ἀπτερόεσσα·
 Τὸν ξένον ἀξείνα· ἀρενὸν ἡρινα.
 Οὐχὶ τάχος ρίψεις; ἔγάρ θέμις, ἔδ' ἐδικαῖον
 Ὀλλυσθ' ὕμνοπόλεις ὕμνοπόλοις σόμασι.

Τέττιγ', ἀπτάνοις]	Olim	Quo enim pullis jam alatis
τέττιγα, πτανοῖς, male: ἀπ-		eiscam afferret?
τήνος, implumis, ab a privati-		Τάχος] Κατά.
να, et πτηνός, Doricè πτανός.		

61. Ἀδελον.

Εἰς Πλετύντας.

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν, πλεσίός εἰμι.
 ὦ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
 Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὅπότ' ἔδεεν εἶχον·
 Νῦν δ' ὅποτε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότε ἔχω.

62. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλετος ὁ τῆς ψυχῆς, πλετος μόνος ἐστὶν ἀληθής,
 Τάλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κλεάνων.

Ε 2

Τὸν

Τὸν δὲ πολυκτέανον καὶ πλέσιόν ἐσι δίκαιον
 Κληῖζειν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
 Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις καλῶς ἤκειαι, ἄλλον ἐπ' ἄλλω
 Σωρεῦειν αἰεὶ πλεῖστον ἐπειγόμενος,
 Οὗτος, ὅποια μέλισσα πολυρρήτοις ἐνὶ σίμβλοις
 Μοχθήσει, ἐτέρων δρεψομένων τὸ μέλει.

68. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Εἰς Παραμυθίαν.

Προσδοκίη θανάτου πολυώδυνός ἐστιν ἀνίη·
 Τῷτο δὲ κερδαίνει θνητὸς ἀπολλύμενος.
 Μὴ τοίνυν κλαύσης τὸν ἀποιχόμενον βίότοιο·
 Οὐδὲν γὰρ θανάτου δεύτερόν ἐστι πάθος.

64. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ἐπιβὰς Ἰθάκης.

Εἰς Πατρίδα.

Χαῖρ', Ἰθάκη μετ' αἶθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θανά-
 τας,
 Ἀσπασίως τεὸν ἔδας ἱκάνομαι, ὅφρα νοήσω
 Λαέρτην, ἄλοχόν τε, καὶ ἀγλαὸν υἷα μῆνον.
 Σὺς γὰρ ἔρως κατέβηλ' ἐμὸν νόον· οἶδα καὶ αὐτίς,
 Ὡς ἔδεν γλύκιόν γ' ἦς πατρίδος, ἠδὲ τοκῆων.

65. ἈΛΦΕΪΟΤ Μιτυληναῖς.

Εἰς Ὀμηρον.

Ἀνδρομάχης ἔτι θρήνον ἀκρόμεν, εἰσέτι Τροίην
 Δερκόμεθ' ἐκ βάθρων πᾶσαν ἐρειπομένην,

Καὶ

THE HISTORY OF THE

REIGN OF KING CHARLES THE FIRST

BY SAMUEL JOHNSON

IN TWO VOLUMES

LONDON: Printed by A. MILLAR, in the Strand, 1742.

Vol. I.

CHAP. I.

THE DEATH OF KING CHARLES THE FIRST

IN THE YEAR 1649

AND THE

REIGN OF KING CHARLES THE SECOND

IN THE YEAR 1660

AND THE

REIGN OF KING JAMES THE SECOND

IN THE YEAR 1685

AND THE

REIGN OF KING WILLIAM THE THIRD

IN THE YEAR 1689

AND THE

REIGN OF KING GEORGE THE FIRST

IN THE YEAR 1714

AND THE

REIGN OF KING GEORGE THE SECOND

IN THE YEAR 1727

AND THE

REIGN OF KING GEORGE THE THIRD

IN THE YEAR 1760

AND THE

REIGN OF KING GEORGE THE FOURTH

IN THE YEAR 1761

AND THE

REIGN OF KING GEORGE THE FIFTH

IN THE YEAR 1763

AND THE

REIGN OF KING GEORGE THE SIXTH

IN THE YEAR 1764

Καὶ μόθον Αἰάντειον ὑπὸ σεφάνησι πόλῃος,
 Ἦδὲ τὸν ἐξ ἵππων Ἑκτορα συρόμενον,
 Μαιονίδεω διὰ Μῆσαν ὃν ἔμια πατρὶς αἰοιδὸν
 Κοσμεῖται, γαίης δ' ἀμφοτέρης κλίμαλα.

66. Ἀδῆλον.

Εἰς Μένανδρον.

Αὐταὶ σοὶ σοματέσσιν ἀνῃρείψαντο μέλισσαι,
 Ποικίλα Μεσάων ἄνθεα δρεψάμεναι.
 Αὐταὶ καὶ Χαριτές σοι ἐδωρήσαντο, Μένανδρε,
 Στωμυλὸν εὐσοχίην δράμασιν ἐνθέμεναι.
 Ζῶεις δ' εἰς αἰῶνα τὸ δὲ κλέος ἐστὶν Ἀθήναις
 Τ' ἐκ σέθεν ἐρανίων ἀπλόμενον περάτων.

Τ' ἐκ] Τὸ δὲ κλέος τὸ ἐκ|μενον, ἄπτεται ἐρανίων περά-
 σθ ταῖς Ἀθήναις ἐστὶν ἀπτό-|των.

67. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Εἰς Σιωπὴν

Πᾶς τις ἀπαιδεύλος φρονιμώταλός ἐστι σιωπῶν,
 Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος αἰσχρότατον.

68. ΘΕΟΔΕΚΤΟΥ.

Εἰς Πρόνοιαν.

Ὅστις δὲ θνητῶν μέμφεται τὰ Θεῶν, ὅτι
 Οὐκ εὐθύς, ἀλλὰ τῷ χρόνῳ, μετέρχεται
 Τὰς μὴ δικάεις, πρόφασιν εἰσακκυσάτω.
 Εἰ γὰρ παραυτίκ' ἦσαν αἱ τιμωρίαι,

Παλὺς

Πολὺς διὰ φόβον, κ' εἰ δὲ εὐσεβῆ τρόπον
 Θεὸς ἂν εὐξαίῳ· νῦν δὲ τῆς τιμωρίας
 Ἄπωθεν ἔσης, τῇ φύσει χρωῖνται βροτοί·
 Ὅταν δὲ φωρασθῶσιν, ὀφθέντες κακοί,
 Τίνεσι ποινὰς ὑσέροισιν ἐν χρόνοις.

Πολύς] Ita reposui pro|εὔξατο. Grotius. Videtur fu-
 πολλοὶ ob id quod sequitur|isse glossēma τῷ πολὺς.

69. ΠΑΥΛΟΥ Σιλεντιάριε.

Εἰς Σοφίαν.

Οὐ τὸ ζῆν χαρίεσσαν ἔχει φύσιν, ἀλλὰ τὸ ρίψαι
 Φροντίδας ἐκ σέρνων τὰς πολιοκροτάφους.
 Πλῆτον ἔχειν ἐθέλω τὸν ἐπάρκιον ἢ δὲ περισσῇ
 Θυμὸν αἰεὶ κατέδει χρυσομανῆς μελέτη.
 Ἐνθεν ἐν ἀνθρώποισιν ἀρείονα πολλάκι δῆεις
 Καὶ πενίην πλέττε, καὶ θάνατον βίοτε.
 Ταῦτα σὺ γινώσκων, κραδίης ἴθυε κελεύθους,
 Εἰς μίαν εἰσορόων ἐλπίδα, τὴν Σοφίην.

70. Ἀδελον.

Εἰς Σωφροσύνην.

Σωφροσύνη καὶ Ἔρως, καλεναυλίου ἀλλήλοισιν
 Ἐλθόντες, ψυχὰς ὤλεσαν ἀμφοτέρω.
 Φαίδρην μὲν κτείνειν πυρόεις πόθος Ἴππολύτοιο,
 Ἴππολύτον δ' ἀγνὴ πέφνε σαοφροσύνη.

71. Ἀδελον.

Εἰς Τύχην.

Ἐλπίς καὶ σὺ, Τύχη, μέγα χαίρει· τὸν λιμέν' εὖρον.
 Οὐδὲν ἐμοὶ χ' ὑμῖν παίζετε τὸς μετ' ἐμέ.

Τὸς] Ἐρχομένους.

72. ΛΟΥ-

y.

THE [illegible] OF [illegible]

BY [illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

L
C
a
.
.
.
.
M
R
E
C
I
S
n
I
K

72. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἄγρὸς Ἀχαιμενίδε γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππε.
 Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
 Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ὤελο καὶ πάλιν ἔτος
 Οἶεται· εἰμὶ δ' ὅλως ἔδενός, ἀλλὰ Τύχης.

73. Ἀδελον,

Τὰ μεγάλα δῶρα τῆς Τύχης ἔχει φόβον·
 Καὶ τὸ πᾶν λαμπρὸν ἐκ ἀκίνδυνον κυρεῖ.
 Οὐδ' ἀσφαλὲς πᾶν ὕψος ἐν θνητῷ γένοι,
 Ὅ περὶ ἐτρίψεν ἢ χρόνος τις, ἢ φθόνος,
 Ἐπ' ἂν ἐπ' ἄκρον τις τῆ καλῶς πρᾶττειν δράμῃ.
 Ἡ δὲ μεσότης ἐν πᾶσιν ἀσφαλεστέρα·
 Τῷ μῆτε λίσσιν ἐν ταπεινῷ τῆς Τύχης
 Μέρει φέρεσθαι, μῆτ' ἐν ὑψηλῷ πάλιν.
 Καὶ γὰρ πᾶσι τις ἐξ ἐλάττωτος μέτρος,
 Εὐπερικάλυπτον ἔσχε τὸν δυσπραξίαν·
 Ὅγκος δὲ μέγα πτωμα γίνεται μέγα.
 Πρὸς γὰρ τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται,
 Σφάλλει δ' ἐκείνους, ὅς ἂν ὑψώσῃ Τύχῃ.

τῷ] Mihi videtur omni- | ρισθαι jungendum.
 no legendum τὸ, et cum φεί-

74. ΑΓΑΘΙΟΥ.

Γριπεύς τις μογέεσκεν ἐπ' ἰχθυσι, τὸν δ' ἐσιδῶσα
 Εὐκτέανος κέρη θυμὸν ἔκαμνε πόθῳ.
 Καὶ μιν θῆκε σύνευνον· ὃ δ' ἐκ βιότοιο πενιχρῶ
 Δέξατο παντοίης ὄγκον ἀγνηορίας.

Ἡ δὲ

24 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Ἦ δὲ Τύχη γανώωσα παρέσαο, καὶ ποτὶ Κύν-
πριν,
Οὐ τεὸς ἔτος ἀγῶν, ἀλλ' ἐμός ἐστιν, ἔφη.

75. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἀντιγένης ὁ Γελῶος ἔπος ποτὲ τῷτο θυγατρὶ
Εἶπεν, ὃ ἦν ἤδη νεύμενος εἰς αἶδην.
Παρθένε καλλιπάρηε, κόρη δ' ἐμῇ, ἴσχε συνεργὸν
Ἠλακάτην ἔλκειν, κτῆμα πένητι βίῳ.
Ἦν δ' ἱκῇ εἰς Τμέναιον, Ἀχαιῖδος ἠθεὰ μηρὸς
Χρησὰ φύλασσε, πόσει προῖκα βέβαιοτάτην.
Νεύμενος] Νεόμενος.

76. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πολλὰ τὸ Δαιμόνιον δύναται, καὶν ἢ παράδοξα·
Τὲς μικρὰς ἀνάγει, τὲς μεγάλας κατὰγει.
Καὶ σὲ τὴν ὄφρυν καὶ τὸν τῦσον καταπαύσει.
Καὶν πόλαμὸς χρυσὲ νάματά σοι παρέχῃ.
Οὐ θρόον, ἔμπαλάχην ἀνεμὸς πόσῃ, τὰς δὲ μεγίστας
Ἦ δρύας, ἢ πλατανὲς οἶδε χαμαὶ κατὰγειν.

77. Τῷ αὐτῷ.

Μὴ πλείων φίλος εἶ θνητοῖς, φίλος εἶ μακάρεσσι,
Καὶ σευ ῥηϊδίως ἐκλυον εὐζαμένε.
Ἄν πλείσσης, εἰδείς ἔτι σοι φίλος, ἀλλ' ἅμα πάντῃ
Ἐχθρὰ, Τύχης τε ῥοπαῖς συμμεταβαλλόμενα.

78. ἘΠΙ-

5-

as

7a

I-

·Απ
Μῃ
·Αγ
·Εκ
Κα
Οὐ
Οὐ
Οὐ
Τό
Τί
·Ο
Κά
"

·Ο

Τ

·Η

·Ο

78. ἘΠΙΧΑΪΡΜΟΤ.

Περὶ Εὐγενείας.

Ἀπολεῖ με τὸ γένος, μὴ λέγ', εἰ φιλεῖς ἐμέ,
 Μῆτερ, ἐφ' ἐκάσῳ τὸ γένος· οἷς ἂν τῇ φύσει
 Ἀγαθὸν ὑπάρχει μὴδὲν οἰκεῖον προσόν,
 Ἐκεῖσε καλαφεύγῃσιν, εἰς τὰ μνήμα' αἶα,
 Καὶ τὸ γένος, ἀριθμῶσιν τε τὰς πάππας, ὅσοι.
 Οὐκ ἓνα δ' ἔχῃς ἰδεῖν ἂν, ἔδ' εἰπεῖν ὅτῳ
 Οὐκ εἰσὶ πάπποι· πῶς γὰρ ἐγένοντ' ἂν ποτε;
 Οἱ μὴ λέγειν δ' ἔχῃς τῷτο, διὰ τινὰ
 Τόπῃ μεταβολὴν, ἢ φίλων ἐρημίαν,
 Τί τῶν λεγόντων εἰσὶ δυσγενέστεροι;
 Ὃς ἂν εὖ γεγρονῶς ἢ τῇ φύσει πρὸς τ' ἀγαθὰ,
 Κἂν Αἰθίοψ ἢ μῆτερ, ἐς εὐγενῆς.

Ὅσοι] Subaud. εἰσι.

79. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Εἰς Φθόνον.

Ὁ φθόνος οἰκλιρμῶ, κατὰ Πίνδαρον, ἐστὶν ἀμείνων.
 Οἱ βασκαίνόμενοι λαμπρὸν ἔχῃς βίον.
 Τὰς δὲ λίαν ἀτυχεῖς οἰκτεῖρομεν. ἄλλα τις εἶη
 Μήτ' ἄγαν εὐδαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
 Ἡ μεσότης γὰρ ἄρις, ἐπεὶ τὰ μὲν ἄκρα πέφυκ'
 Κινδύνες ἐπάγειν, ἔσχατα δ' ὕβριν ἔχει.

80. Ἀδελον.

Ὁ φθόνος αὐτὸς ἑαυτὸν ἐοῖς βελέεσσι δαμάζει.

F

81. Ἀδελον.

81. Ἀδελον.

Ὁ φθόνος ἐςὶ κάκισον ἔχει δέ τι καλὸν ἐν αὐτῷ.
Τήκει γὰρ φθονερῶν ὀμμαῖα καὶ κραδίην.

82. ΣΤΑΓΟΥΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Εἰς Φιλαργύρου.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὐρῶν ἔλιπε βρόχον· αὐτὰρ ὁ χρυσὸν
Ὁ λίπεν, ἔχ εὐρῶν, ἦψεν, ὃν εὔρε, βρόχον.

83. Τῷ αὐτῷ.

Εἰς Φιλίαν.

Θησαυρὸς μέγας ἔς' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιοδῶρε,
Τῷ καὶ τηρῆσαι τῷτον ἐπισαμένῳ.

84. Ἀδελον.

Εἴ με φιλεῖς, διτλή χάρις· εἰ δέ με μισεῖς,
Οὐ τόσσον μισεῖς, ὅσσον ἐγὼ σε φιλῶ.

Not. Hoc Epigramma Francorum Epigrammatum libro primus
ciscus Vavasor in quarto suo- | mus edidit.

85. ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργῳ με φίλει, καὶ μὴ μ' ἀδίκει σὺ,
Ἀρχὴν τῷ βλάβειν τὴν φιλίην δέμενος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημὶ
Τὴν φανεράν ἔχθραν τῆς δολερῆς φιλίας.
Φασὶ δὲ καὶ νήεσσιν ἀλιπλανέεσσι χερεῖας
Τὰς ὑφάλεις πέτρας τῶν φανερῶν σπιλάδων.

86. ΛΟΤ-

83. Heliodore, ingens thesaurus fidus amicus
Conservare, illi qui bene novit eum.

85. Si tibi sum charus, ne dilige, me neque lade,
Fradere perficiens damna futura mihi:
Quod multo potius cunctis mortalibus inquam
Dissidium quam amor est, qui malefacta tegit.
Dicunt, quæ tentant, graviores navibus æquor
Clarior, quæ super sub mare tecta latent.

'H

T

Σ

Ε

Π

Ο

Ψ

Σ

Ε

Π

Ο

Ψ

86. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Εἰς φρόνησιν.

Ἡ βραδύπυς βυλὴ μέγ' ἀμείνων· ἡ δὲ ταχεῖα
Αἰὲν ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

87. ΘΕΟΓΝΙΔΟΥ.

Εἰς φροντίδας.

Τὴν σαυτῆ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δὲ πολίων
Ἄλλος τίς σε κακῶς, ἄλλος ἄμεινον ἐρεῖ.

88. ἈΡΙΦΡΩΝΟΣ ΣΙΚΤΩΝΙΟΥ ᾄσμα.

Εἰς Ὑγίειαν.

Ὑγία πρεσβία Μακάρων

Μετά σε ναίοιμι

Τὸ λειπόμενον βιοτᾶς.

Σὺ δέ μοι πρόφρον σύνοικος εἶης·

Εἰ γάρ τις ἢ πλέττε χάρις, ἢ τεκέων,

Τὰς εὐδαίμονός τ' ἀνθρώποις

Βασιληίδος ἀρχᾶς, ἢ πόθων,

Οὓς κρυφίοις Ἀφροδίτης ἄρκυσιν θερεύομεν,

Ἡ εἴ τις ἄλλα θεόθεν ἀνθρώποις τέρψις,

Ἡ πόνων ἀμπνοὰ πέφανται·

Πρεσβία] Ita p. 117. in Stobæi excerptis: Προσβύ-
τας τε Θεῶν Ὑγίας, μελιχο-
δῶρα·

Μακάρων] Subaudi Θεῶν.

Εὐδαίμονος] Aliter ἰσοδαίμο-

νος. Rectè: Reges enim Διὶ
ἰσοτάλαντοι audiunt.

Πέφανται] Solenne verbum
Homero, ubi insperata salus
se offert.

Μετὰ σεῖον, μάκαιρα Ὑγιεῖα,
 Τέθηλε πάντα, καὶ λάμπει Χαρίτων ἕαρ·
 Σέθεν δὲ χωρὶς ἔδεις εὐδαίμων ἔφυ.

Οὐδείς] Forte, ἔδην εὐδαιμον.

89. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Χρόνον.

Αἰὼν πάντα φέρεῖ· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμείβειν
 Οὐνομα, καὶ μορφήν, καὶ φύσιν, ἥδὲ τύχην.

90. Ἀδελον,

Τὸ ρόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δὲ παρέλθη,
 Ζητῶν εὐρήσεις ἐ ρόδον, ἀλλὰ βάτον.

91. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἰς Ἀσρόλογον.

Τῷ πατρί με τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀσρολόγοι μακρόγη-
 ρων

Πάντες ἐμανεύσανθ' ὡς ἀφ' ἐνὸν σόματος.

Ἄλλ' Ἑρμοκλείδης αὐτὸν μόνος εἶπε πρόμοιρον,
 Εἶπε δ', ὅτ' αὐτὰ ἔσω νεκρὸν ἐκοπλόμεθα.

92. Τῷ αὐτῷ.

Εἰς Γραίαν.

Τὰς τρίχας, ὦ Νίκυλλα, τινὲς βάπτειν σε λέγου-
 σιν,

Ἄς σὺ μελαινολάτας ἐξ ἀγορᾶς ἐπρίω.

93. Τῷ αὐτῷ.

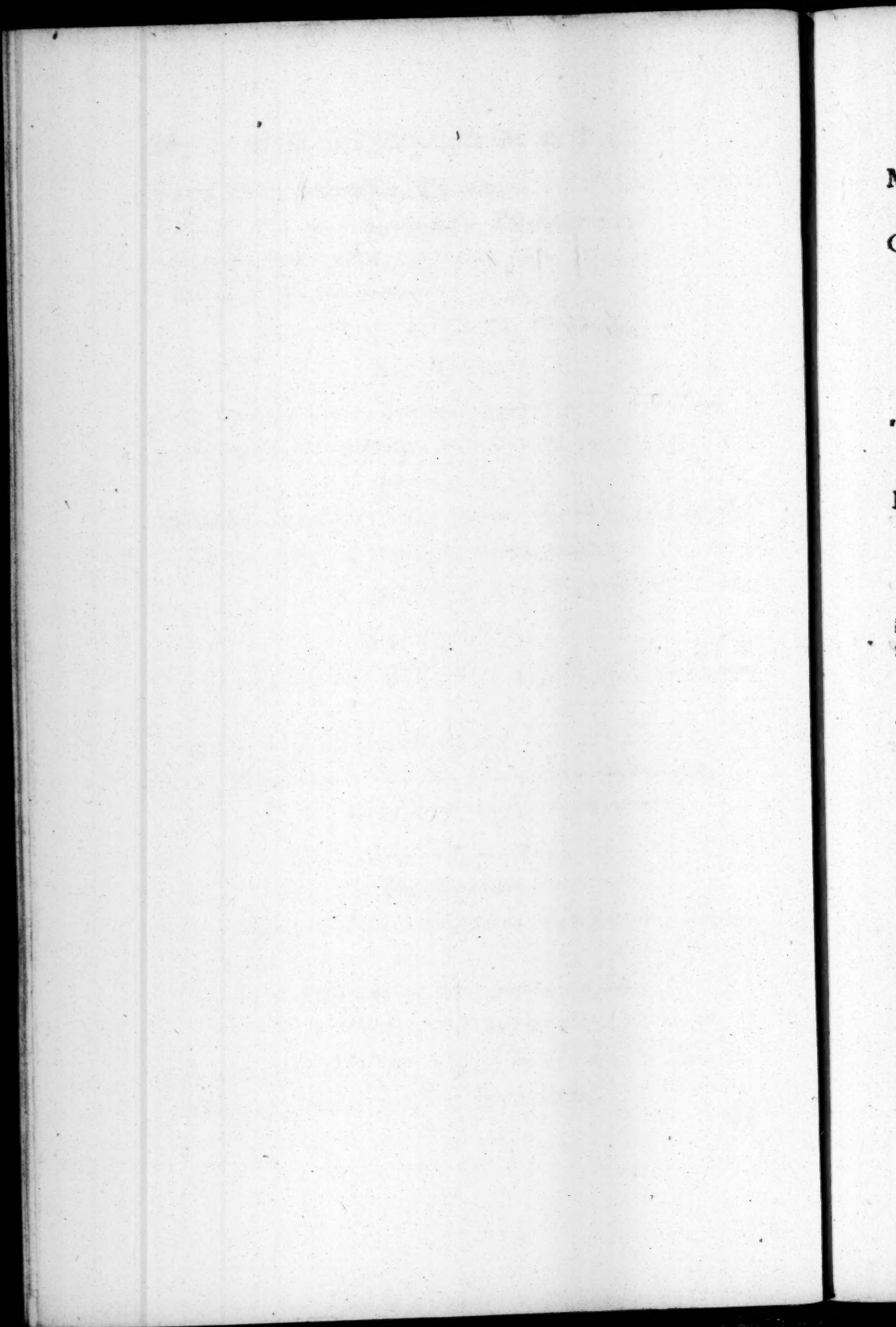
Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δὲ σὸν ἔπολε βάψεις,
 Οὐδὲ παρειῶν ρυτίδας ἐκτανύσεις.

Μή

5-

6,

17

Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ καλᾶπλατῃ,
 "Ὡς προσωπεῖον, κ' ἔχῃ πρόσωπον ἔχειν.
 Οὐδὲν γὰρ πλεόν ἐστί· τί μαίνεαι; ἔποθε φῦκος
 Καὶ ψίμυθος τεύξει τὴν Ἑκάβην, Ἑλένην.

"Ὡς] Ita legendum procul dubio, olim ὡς τό.

94. Τῆ αὐτῆ.

Εἰς Δυσσείδεις.

Ῥύγχος ἔχων τοιῦτον, Ὀλυμπικὲ, μήτ' ἐπὶ κρήνην
 "Ἐλθης, μήτ' ἐν ὄρει πρὸς τι διαυγὲς ὕδωρ.
 Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρόσωπον
 ἐναργὲς,

Τεθνήξῃ, μισῶν σαυτὸν ἕως θανάτου.

"Ἐν ὄρει] Brodæus] ἐν ὄρει, pro primis cavendus erat Olym-
 ἐν ὄρει, legendum censet; tu pīco, ne inde se præcipitem
 nihil muta, mons enim im-|daret.

95. Τῆ αὐτῆ.

Ψευδὲς ἔσπλρον ἔχει Δημοσθενίς· εἰ γὰρ ἀληθὲς
 "Ἐβλεπεν, ἐκ ἂν ὅλως ἠθελεν αὐτὸ βλέπειν.

96. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Ἠγόρασας πλοκάμους, φῦκος, μέλι, κηρὸν, ὀδύνας.
 Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὅψιν ἂν ἠγόρασας.

97. ΛΟΥΚΙΛΛΙΟΥ.

Τὸν πτηνὸν Ἑρμῆν, τὸν Θεῶν ὑπηρετήν,
 Τὸν Ἀρκάδων ἀνακλᾶ, τὸν βοηλάτην,
 Ἐσῶτα τῶνδε γυμνασίων ἐπίσκοπον,
 Ὁ νυκτοκλέπτης Αὔλος εἶπε βασιάσας,
 Πολλοὶ μαθηταὶ κρεῖττονες διδασκάλων.

98. Τῆ

98. Τῷ αὐτῷ.

Εἰς Ἀφύλακτον Οἶκον.

Κερδαλέες δίζεσθε δόμους, λήϊσσορες, ἄλλες·
Τοῖσδε γὰρ ἐςὶ φύλαξ ἔμπεδος ἢ πωνίη.

99. Τῷ αὐτῷ.

Βεκόλε, τὸν ἀγέλην πόρρω νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βεσὶ συνεξελάσῃ.

100. ΚΕΡΕΑΛΙΟΤ.

Εἰς Ῥήτορα.

Οὐ τὸ λέγειν παράσημα καὶ Ἀτλικά ῥήματα πένῃ,
Εὐζήλως ἐσὶν καὶ φρονίμως μελετᾶν.
Οὐδὲ γὰρ εἰ Κάρκαιρε, καὶ εἰ Κοναβεῖ, τὸ, τε Σίζει,
Καὶ Κελάρυζε, λέγεις, εὐθύς Ὁμηρος ἔσῃ.
Νῦν ὑποκεῖσθαι δεῖ τοῖς γράμμασι, καὶ φράσιν
αὐτῶν

Εἶναι κοινοτέραν, ὥςε νοεῖν αὐτὸ λέγεις.

Κάρκαιρε, Κοναβεῖ, Σίζει, Κελάρυσε, verba sunt materialiter
sumpta.

101. ΜΕΝΑΝΔΡΟΤ.

Εἴπερ τὸν ἀδικεῖντ' ἀσμένως ἡμύνετο
Ἐκαστος ἡμῶν, καὶ συνηγωνίζετο,
Ἴσως νομίζων ἴδιον εἶναι τὸ γεγονὸς
Ἀδίκημα, καὶ συνέπραττον ἀλλήλοις πικρῶς.
Οὐκ ἂν ἐπὶ πλεῖον τὸ κακὸν ἡμῖν ἤυξετο
Τὸ τῶν πονηρῶν, ἀλλὰ παραληγόμενοι
Καὶ τυγχάνοντες, ἧς ἔδει, τιμωρίας,
Ἦτοι σπάνιοι σφόδρ' αὖ ἦσαν, ἢ πεπαυμένοι.

102. ΠΑΛ-

98. Latrones alibi locupletum querite testas,

Apidet huic auster strenua pauperies. S. J.

99. Praedones eam, lucrosas querite sedes,

Pauperies custos lirmima nostra tegit. G.

102. Multa Vis o fragilis dicis sub pulvere vero
Mox sis; nunc taceas, et spectare necem.

103. Sol Deus est lucis; prorsus sin. cadere vellet,
Splendens non essent lumina grata mihi.

102. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Εἰς Ὑβρίδας.

Πολλὰ λαλεῖς, ἄνθρωπε, χαμαὶ δὲ τίθῃ μετὰ
μικρόν.

Σίγα, καὶ μελέτα ζῶν ἔτι τὸν θάνατον.

103. Τῆ αὐτῆς.

Ἥλιος ἀνθρώποις αὐγῆς Θεός· εἰ δὲ καὶ αὐτὸς
Ὑβρίζεν φαίνων, εἰδὲ τὸ φῶς ἐπόθεν.

104. Τῆ αὐτῆς.

Αἰνίζειν μὲν ἄριστον· ὁ δὲ ψόγος ἔχθεος ἀρχή.
Ἀλλὰ καλῶς εἰπεῖν Ἀττικόν ἐς μέλι.

Καλῶς εἰπεῖν] Lusus non barbarè loqui. Bene de aliis
invenustus in ambiguo sensu loqui, id demum est sermonis
τῷ καλῶς εἰπεῖν; cui opponi- vera elegantia, id est, Atti-
tur ἐνιδίζειν, βλασφημεῖν, et cum mel.

105. Τῆ αὐτῆς.

Εἰ πένομαι, τί πάθω; τί με μισεῖς ἐκ ἀδικεῖν;
Πταῖσμα τόδ' ἐς τύχης, ἐκ ἀδίκημα τρόπων.

106. Ἀθλον.

Εἰς Φειδωλῆς.

Πλεῖν φασί σε πάντες, ἐχὼ δέ σε φημι πένεσθαι.

Χρῆσις γὰρ πλεῖτε μάρτυς, Ἀπολλόφανες.

Ἄν μετέχης αὐτῶν σὺ, σὰ γίγνεσθαι ἂν δὲ φυλάτῃς
Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεσθαι ἀλλότρια.

Ἀπὸ νῦν] Ἀπὸ τῆ νῦν χρόνου.

107. ἈΝ-

107. ἈΝΤΙΦΑΝΟΥΣ.

Τῷ γάρ τις ἄλλε, πρὸς Θεῶν περ', ἕνεκα
 Εὖζαιτο πλετεῖν, εὐπορεῖν τε χρημάτων,
 Ἥ τῷ δύνασθαι παραβῶνθεῖν τοῖς φίλοις,
 Σπεῖρειν τε καρπὸν Χάριτος ἡδίστης Θεῶν;
 Τῷ μὲν πιεῖν γὰρ καὶ φαγεῖν τὰς ἡδονὰς
 Ἐχομεν ὁμοίαν· ἔχῃ τοῖς λαμπροῖσι γὰρ
 Δείπνοις τὸ πεινῆν παύεται.

108. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Πλεῖτον μὲν πλεῖνός ἔχεις, ψυχὴν δὲ πένητος.
 ὦ τοῖς κληρονόμοις πλέσειε, σοὶ δὲ πένης.

109. ΛΟΥΚΙΑΔΙΟΥ.

Μῦν Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδον ἐν οἴκῳ.
 Καί, τί ποιεῖς, φησὶν, φίλῳ μῦ, παρ' ἐμοὶ;
 Ἡδὺ δ' ὁ μῦς γελάσας, Μηδὲν, φίλε, φησὶ, φοβηθῆς.
 Οὐχὶ τροφῆς παρὰ σοὶ χρῆζομεν, ἀλλὰ μονῆς.

110. Ἀδελον.

Εἰ μὲν ζῆς ἐλόφε ταναὸν χρόνον, ἢ ἐκορώνης,
 Συγγνώμη πλεῖσον πλεῖτον ἀγειρομένῳ.
 Εἰ δὲ τις ἔσσι βροτῶν ἕς αὐτίκα γῆρας ἰάπρῃ,
 Μὴ σέ γ' ἀπειρεσίῳ οἴστρος ἔλῃ κτεάνων.
 Μὴ σὺ μὲν ἀτλήτοισιν ἐν ἄλγεσι θυμὸν ὀλέσσης,
 Χρήσωνται δ' ἄλλοι σοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην.

111. Τῷ αὐτῷ.

Εἰς Μενέστρατον Κυνικόν
 Εἶναι μὲν κυνικόν σε, Μενέστρατε, κἀνυπόδητον,
 Καὶ ῥιγῆν, ἔδεις ἀντιλέγει καθόλου.

Ἄν

108. Mentem inopis servas, thesauros divitis autem,
Heredi dives, pauper et usque tibi. tibi.

109. Venerem Asclepiades sub tecto ut vidit avarus,
"Quid tibi, Mūs, mecum," dixit, "amice, tibi?"
Mūs blandum ridens, respondit, pelle timorem,
"Hic, bone vis, sedem, non alimenta, peto." S. J.

109. In tectis quondam mureni vidisset avarus,
"Mūs, quid vis?" nummi dicentes ille tenax.
Mūs vero dicit, "ne quid vercaris, Amice,
"Quæro domum solam, non alimenta volo. G.

A

M

T

'P

C

A

R

A

A

V

Ἄν δὲ παραρπάξης ἄρβυς καὶ κλάσματ' ἀναιδῶς,
Καὶ γὰρ ῥάβδον ἔχω, καὶ σὲ λέγῃσι Κύναι.

112. ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Εἰς Ἄνδρας ἀγαθούς.

Μὴ μέμψῃ παριῶν τὰ μνηματὰ μὲ, παροδίτα,
Οὐδὲν ἔχω θρήνων ἄξιον εἰδὲ θανόν.
Τέκνων τέκνα λέλοιπα' μιῆς ἀπέλαυσα γυναικὸς
Συγγῆρ'· τρισσοῖς παισὶν ἔδωκα γάμους,
Ἐξ ὧν πολλὰκι παῖδας ἐμοῖς ἐνεκοίμισα κόλποις,
Οὐδενὸς οἰμῶξας ἢ νόσον, ἢ θάνατον.
Οἱ μὲ καλὰσπείσαντες ἀπήμονα, τὸν γλυκὺν ὕπνου
Κοιμᾶσθαι χώρων πέμψαν ἐπ' εὐσεβέων.

113. Ἀδέσπολον.

Μὴ σύ γε θνητὸς εἶναι, ὡς ἀθάνατός τι λογίζεαι
Οὐδὲν γὰρ βίότῃ πρὸς ἐφημερίοις.
Εἰ καὶ τόνδε Κάσανδρον ἔχει σορὸς ἤδε θανόντα,
Ἄνθρωπον φύσεως ἄξιον ἀθανάτου.

114. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦν δίξῃ Τίμαρχον ἐν αἴδῳ, ὅφρα πύθῃαι
Ἦ τι περὶ ψυχῆς, ἢ πάλιν πῶς ἔσειται,
Δίξεσθαι φυλῆς Πτολεμαίδος υἱέα πατρὸς
Παυσανίαν· δῆεις γὰρ αὐτὸν ἐν εὐσεβέων.

Ἀἴδος] Subaudi δάμνη. | Εὐσεβέων] Subaudi χώρας
Δίξεσθαι] Subintellige χρὴ | quod supra expressum habes
vel δέμνη. | versu abhinc nono.

115. Τῷ αὐτῷ.

Τῇδε Σάων ὁ Δίκωνος Ἀκάυθιος ἱερὸν ὕπνον
Κοιμᾶται· θνήσκειν μὴ λέγε τῷ ἀγαθῷ.

116. Τῷ αὐτῷ.

Τῶν αὐτῷ τις ἕκαστος ἀπολλυμένων ἀνιᾶται,
Νικόδικον δὲ φίλοι καὶ πόλις ἦδε κλάει.
Τῶν] Ἐρεκά.

117. Τῷ αὐτῷ.

Σύντομος ἦν ὁ ξείνος, ὁ καὶ τάφος· εἰ μακρὰ λέξω.
Θῆρις, Ἀρισαίε, Κρής, ὑπ' ἐμοὶ δολιχόν.

Μακρὰ] Ῥήματα. | tentia hæc est: Ille quidem
Δολιχόν] Supple νικήσας, in- | brevis est, at longo tempore
quit Fabri filia: potius χρό- | sub me jacebit. Tumulus lo-
νον· δολιχὸς χρόνος alibi. Sen- | quitur.

118. ἈΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Εἰς Ἀνδρείε.

Καρτερὸς ἐν πολέμοις Τιμόκριτος, εἰ τόδε σᾶμα.
Ἄρης δ' ἐκ ἀγαθῶν φεῖδεται, ἀλλὰ κακῶν.

119. ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Εἰς Θεμισοκλέα.

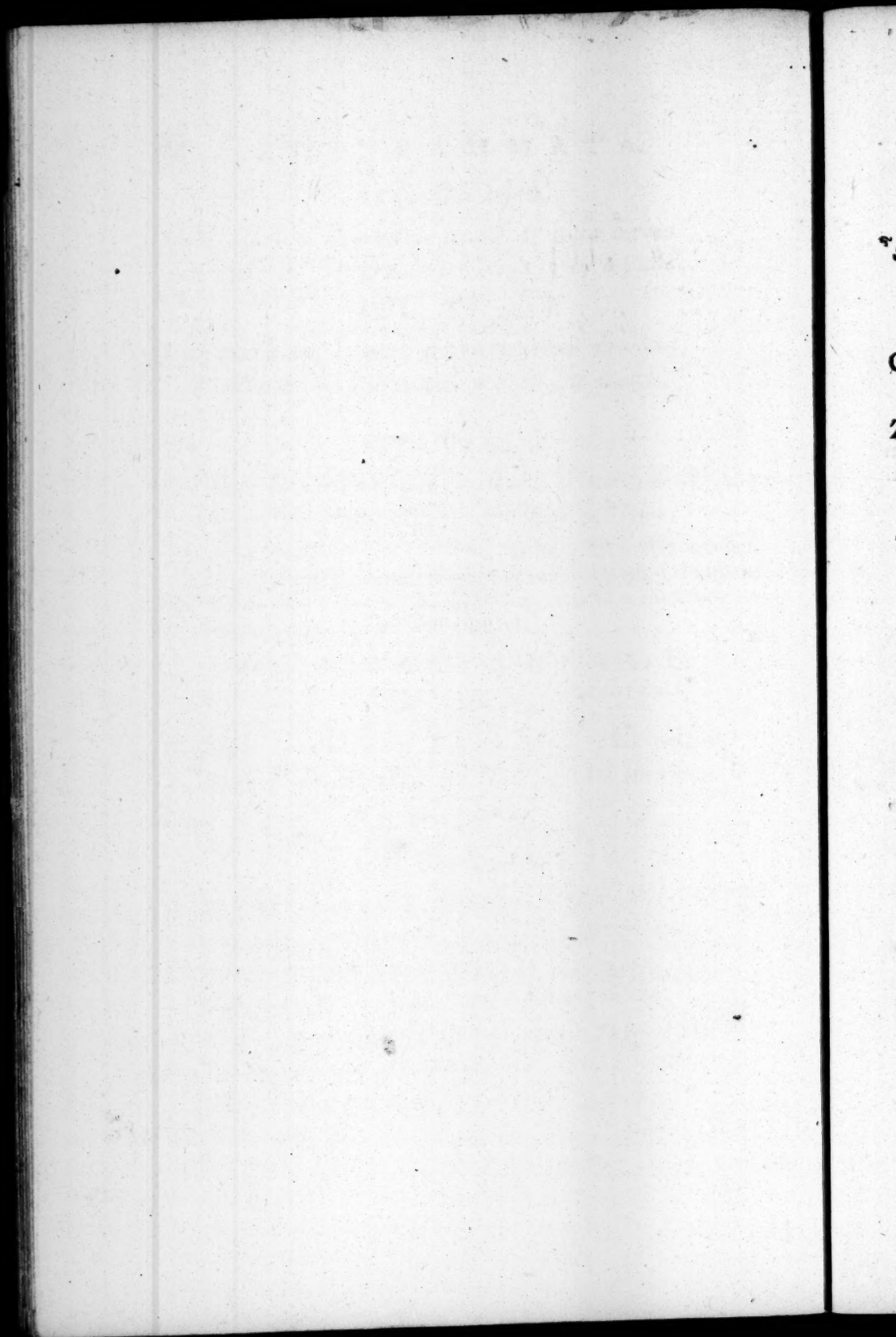
Ἀντὶ τάφῳ λιποῖο θῆς Ἑλλάδα, θῆς δ' ἐπὶ ταῦτα
Δέρματα, βαρβαρικᾶς σύμβολα ναυφορίας·
Καὶ τύμβῳ κρηπίδα περὶ γράφε Περσικὸν Ἄρη,
Καὶ Ξέρξην· τέτοις θάπτε Θεμισοκλέα.
Στάλα δ' ἂν Σαλαμὶς ἐπικεῖσθαι, ἔργα λέγνσθαι
Τάμα. τί με σμικροῖς τὸν μέγαν ἐντίθετε;
Τύμβῳ] Doricè pro τύμβῳ. | Σμικροῖς] Τάφοις.

120. ΦΙ-

em
ore
lo-

α

I-

120. ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Εἰς τὲς ἐν Θερμοπύλαις θανόντας.

ὦ ξεῖν, ἄγγελον Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πειθόμενοι νομίμοις.

121. Ἀδελον.

Οὔνομά μοι τί δὲ τῦτο; παῖρις δέ μοι ἐς τί δὲ τῦτο;
Κλείνῃ δ' εἰμὶ γένεσ'· εἰ γὰρ ἀφαυρολόατε;
Ζήσας ἐνδόξως ἔλιπον βίον· εἰ γὰρ ἀδόξως;
Κεῖμαι δ' ἐνθάδε νῦν· τίς, τίνι ταῦτα λέγεις;

122. Ἀδελον.

Ζωὴν συλήσας, δωρῇ τάφον· ἀλλὰ με κρύπτεις,
Οὐ θάπτεις· τοῖς κ' αὐτὸς ὄναιο τάφω.

123. Ἀδελον.

Κῆν με καλακρύπτῃς ὡς ἔδενός ἀνδρὸς ὄρωντος.
Ὅμμα Δίκης καθορᾷ πάντα τὰ γιγνόμενα.

124. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κύζικον ἦν ἔλθης, ὀλίγος πόνος Ἴππακὸν εὐρεῖν,
Καὶ Διδύμην· ἀφανὴς ἔτι γὰρ ἡ γενεή.
Καί σφιν ἀνιηρὸν μὲν ἑρεῖς ἔπος, ἔμπα δὲ λέξου
Τῷθ', ὅτι τὸν κείνων υἱὸν ἔχω Κριτίαν.

125. ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ.

Ἀβδήρων προθάνοισα τὸν αἰνοσίγην Ἀγάθωνα
Πᾶς ἐπὶ πυρκαϊῆς ἥδ' ἐβόησε πόλις·
Οὔτινα γὰρ τοιόνδε νέων ὁ φιλαίμαχος Ἄρης
Ἠνάρισε συγερῆς ἐν σροφάλιγγι μάχης.

Εἰς Θεμισοκλέα.

Τῷτο Θεμισοκλεῖ κενὸν ἥριον εἷσατο Μάγνης
 Λαὸς, ὅτ', ἐκ Μήδων παλρίδα ρυσάμενος,
 Ὀθνεῖν ὑπέδου χθόνα, καὶ λίθον. ἤθελεν ἔτως
 Ὁ φθόνος· αἱ δ' ἀρεταὶ μεῖον ἔχουσι γέρας.

Κενὸν] Non hic idem valet, Meῖον] Lege μεῖον. Sensus
 quod κενοτάφιον. Themistocles postulat, nisi malignius etiam
 enim hic situs erat: at φαῦλος, cum virtutibus, quam cum
 vilis, nec respondens meritis corpore, egit livor.
 tanti viri.

127. Ἀδέσπολον, οἱ δὲ, ΝΕΡΩΝΟΣ.

Ἐμὲ θανόντος, γαῖα μιχθήτω πυρί·
 Οὐδὲν μέλει μοι· τὰμὰ γὰρ καλῶς ἔχει.

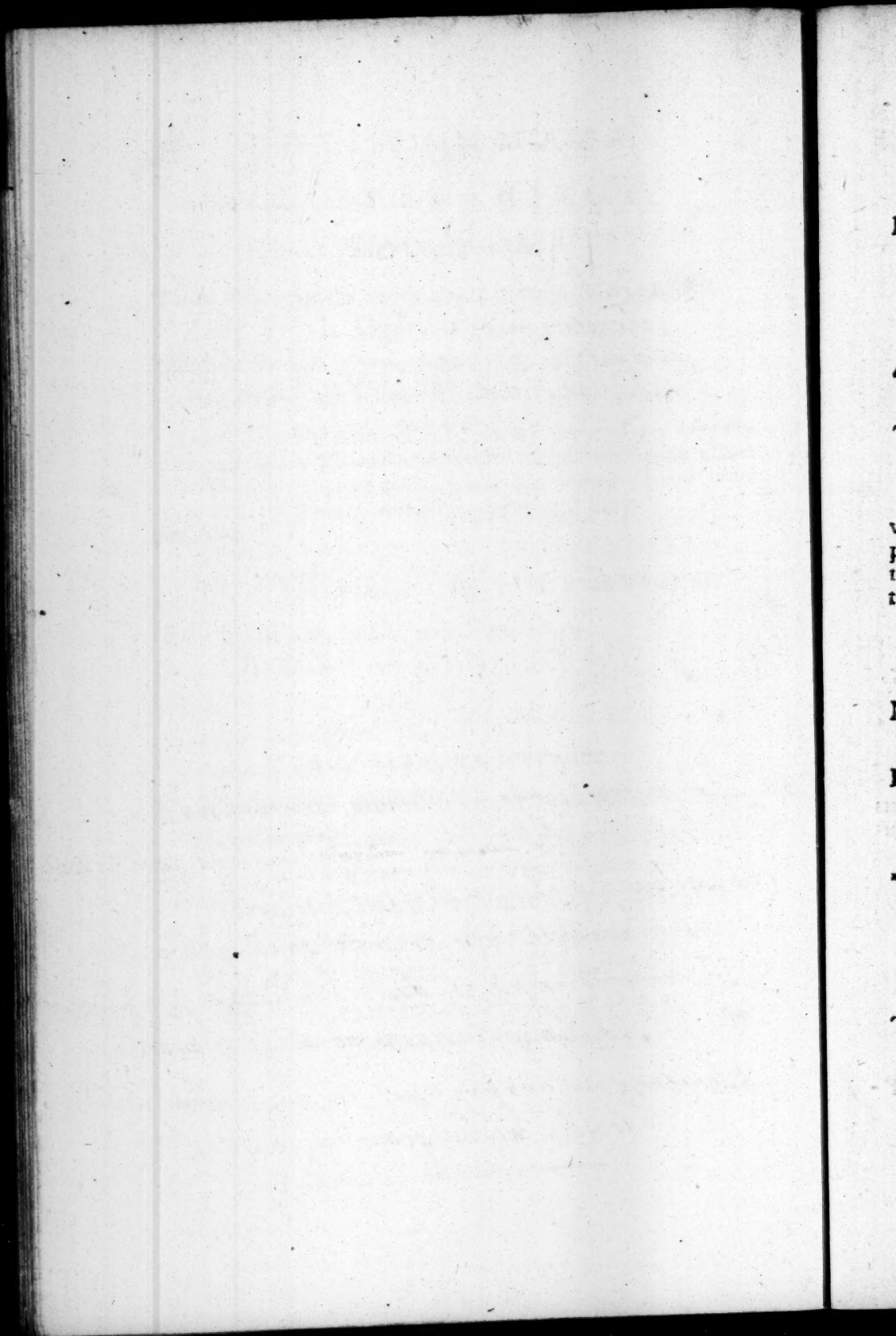
128. Ἀδηλον.

Εἰς Ἄνδρας ἐκ ἐπισήμης.

Γαῖα φίλη, τὸν πρέσβυν Ἀμύνιχον ἔνθεο κόλποις,
 Πολλῶν μνησαμένη τῶν ἐπὶ σοὶ καμάτων.
 Καὶ γὰρ αἰεὶ πρέμνον σοι ἀνεσῆριξιν ἐλαίης,
 Πολλάκι καὶ Βρομίη κλήμασιν ἠγλαΐσεν,
 Καὶ Δηῆς ἔπλησε, καὶ ὕδατος αὐλακας ἔλκων,
 Θῆκε μὲν εὐλάχανον, θῆκε δ' ὀπωροφόρον.
 Ἀνθ' ὧν σὺ πρηεῖα κατὰ κροτάφευ πολιοῖα
 Κεῖσο, καὶ εἰαρινὰς ἀνθοκόμει βοτάνας.

129. Σ I-

128. In gremio longarum undas, terra benigna,
Nascens quae ~~maius~~ mundus plurima domina dedit.
Sedulus, insensit tibi sterpenti pinguis oliva,
Ornanti Proinus palmite saepe senem;
Frumento implevit, ducens sulcosque profundos
Lymphæ jucunda, pinguis olea dedit:
Dartena tu, qua propter tempora coma jacet,
Florentibus acorna gramina versas.

129. ΣΙΜΟΝΪΔΟΥ.

Πολλὰ φαγὼν, καὶ πολλὰ πιὼν, καὶ πολλὰ καὶ
εἰπὼν

Ἀνθρώπους, κεῖμαι Τιμοκρέων Ῥόδιος.

130. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δαίμονα τίς δ' εὖ οἶδε τὸν αὔριον, ἥνίκα καὶ σέ,
Χάρμι, τὸν ὀφθαλμοῖς χθιζὸν ἐν ἡμετέροις,
Τῇ ἑτέρῃ κλαύσαντες ἐθάπτομεν· εἰδὲν ἐκείνῃ
Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμ' ἀνιηρότερον.

Ὅφθαλμοῖς] Scio quidem hæc | tare et hoc significari, cum
verba sic capi, Charmida nem- | charum quoque fuisse et ocu-
pe vivum et valentem versa- | lorum nostrorum delicias.
tum fuisse coram oculis pos- | Ἑτέρῃ] Ἡμέρᾳ.
tris: nequeo tamen non pu-

131. ΑΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Νιόβην.

Μέναν σὺν τέκνοις, νεκυσόλε, δέξο με, πορθμεῦ,
Τὰν λάλον, ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Ταυγαλίδος·
Πληρώσει γαστήρ μία σὸν σκάφος· εἴσιδε κέρως
Καὶ κέρας, Φοῖβε σκύλα καὶ Ἀρτέμιδος.

132. Εἰς Τίμωνα.

Τίμων μισάνθρωπος ἐσοικέω· ἀλλὰ πάρελθε·
Οἰμῶζειν εἶπας πολλὰ, πάρελθε μόνον.

133. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίμων (ὃ γὰρ ἔτ' ἐσσί) τί τοι φάος, ἢ σκότος ἐχ-
θρόν;

Τὸ σκότος· ὑμέων γὰρ πλείονες εἰν αἰδή.

Ἑμέων] Dissyllabum.

134. ΛΟΥ.

134. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πηνιάεττον, ἀκηδέα θυμόν ἔχοντα,
 Νηλεΐης Ἀΐδης ἤρπασε Καλλιμάχον.
 Ἄλλά με μὴ κλαίοις, καὶ γὰρ βίοτοιο μετέσχον
 Παῦρα, καὶ παύρων τῶν βίοτοιο κακῶν.

135. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς Γυναῖκα.

Δάκρυά σοι καὶ νέρθεν ὑπὸ χθονός, Ἥλισδώρα,
 Δωρῆμαι, σοργᾶς λείψανον εἰς αἶδην,
 Δάκρυα δυσδάκρυα πολυκλαύτῳ δ' ἐπὶ τύμβῳ
 Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 Οἰκτρὰ γὰρ, οἰκτρὰ φίλαν σε καὶ ἐν φθιμένοις
 Μελέαργος

Αἰάζω, κενεᾶν εἰς Ἀχέρουσα χάριν.
 Αἶ, αἶ, πῶς τὸ παθαινὸν ἐμοὶ θάλος; ἄρπασεν Ἀδας,
 Ἄρπασεν ἀκμαῖον δ' ἄνθος ἔφυρε κόνις.
 Ἄλλά σε γενῆμαι, Γᾶ πανήρόφε, τὰν πανόδυρτον
 Ἠρέμω σοῖς κόλποις, μᾶτερ ἐναγκάλισαι.

Δάκρυα] Haud dubiè Meleager, omnium Epigrammatariorum vetustissimus, hoc Epitaphium in suam ipsius uxorem composuit. VINCEN-
 TIUS.

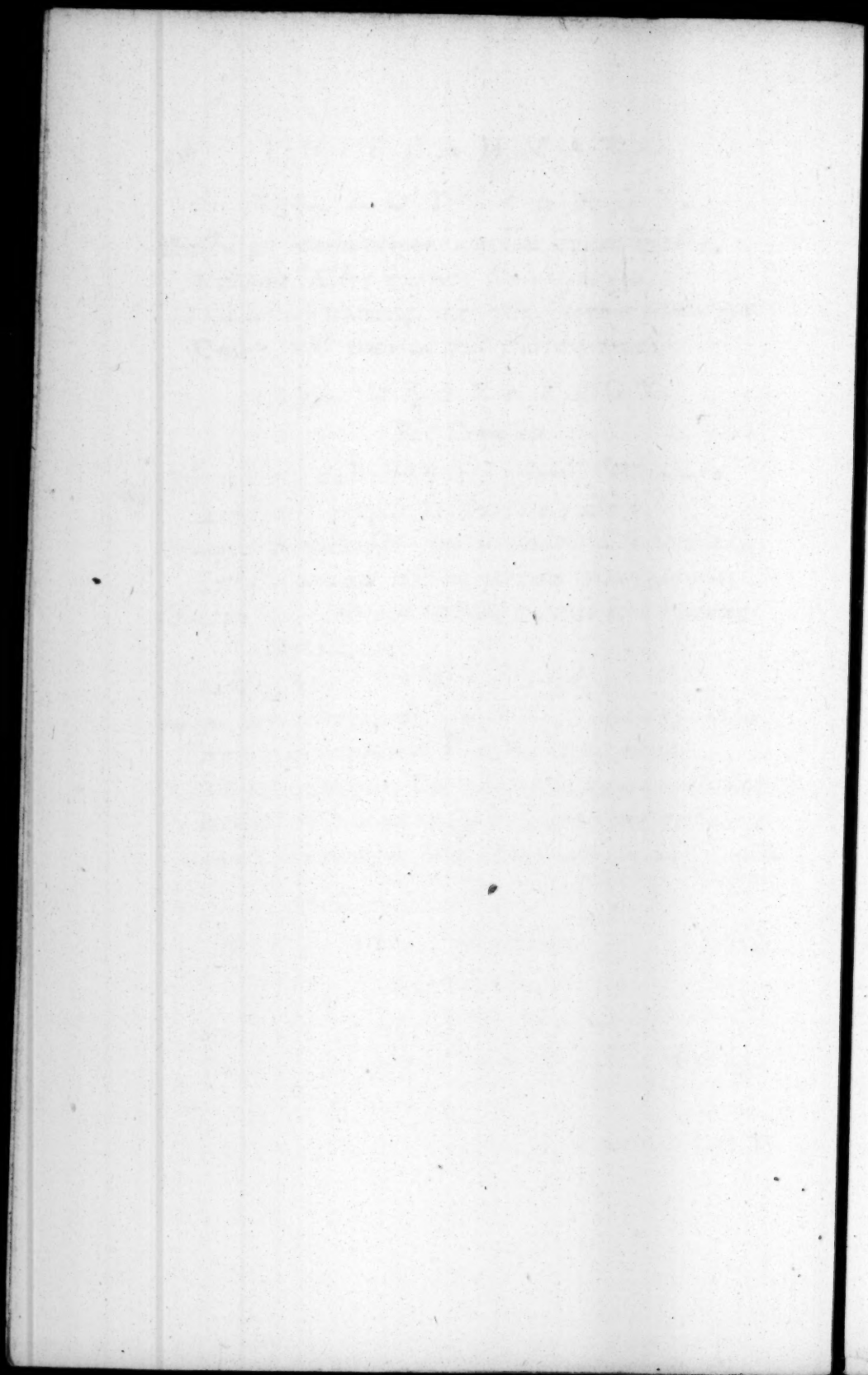
136. Ἀδέσπολον.

Εἰς Γέροντα.

Ἐξηκουσέτης Διονύσιος ἐνθάδε κεῖμαι,
 Ταρσεὺς, μὴ γήμας αἶθε δὲ μηδ' ὁ πατήρ.
 Πατήρ] Subandi ἔγμεν ἄν.

137. ἸΟΥ-

ius
EN-
r-

137. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ Αἰγυπλίε.

Ἐκ τῶν εἰς Γυναῖκας.

Αὐτὴν Θειοδότῃν ὁ ζωγράφος αἶθε δὲ τέχνης

Ἦμβροσε, καὶ λήθην δῶκεν ὀδυρομένοις.

Αὐτὴν] Ita Epigram. 179. | sam: pendet autem hic ac-
αὐτὴν μητρίην, veram, vivam: | cufativus à verbo ἐζωγράφει su-
non picturam, at revera ip- | baudito.

138. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδος ἄδε κόνις, τὰν δὴ πρὸ γάμοιο θανῶσαν

Δέξατο Φερσεφένας κυάνες θάλαμος

Ἄς καὶ ἀποφθιμένας πᾶσαι νεοθηγεῖ χαλκῷ

Ἀλικες ἡμερᾶν κρατὸς ἔθεντο κόμαν.

Κόμαν] Nec dubium de morte ratæ Cadmeïda palmis
Deplanxere domum scissæ cum veste capillos.

Ovid. Met. Lib. IV.

139. Ἀδελον.

Ὅρᾳς πρόσωπον Κασσίης τῆς σώφρονος,

Εἰ καὶ τέθνηκε ταῖς ἀρεαῖς γνωρίζεται

Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τὸ σῶμαλος.

140. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κρηθίδα τὸν πολύμυθον, ἐπισαμένην καλὰ παίζειν,

Δίζουσαι Σαρμίων πολλάκι θυγατέρες,

Ἦδίσαν συνέριθον, αἰὲν ἄλalon ἢ δ' ἀποβρίζει

Ἐνθάδε τὸν πᾶσαις ὕπνον ὀφειλόμενον.

Καλὰ] Παίγματα.

Ἦδίσαι] Lege ἡδίστην: hoc | enim Epigramma non Doricè
scribitur.

141. ἩΡΑ-

141. ἩΡΑΚΛΕΪΔΟΥ.

Ξεῖν', Ἀρεΐημιάς εἰμὶ πάτρα Κνίδος· Εὐφρονος
ἦλθον

Ἐς λέχος, ὠδίνων ἐκ ἄμορος γενόμεν.

Δισσὰ δ' ὁμῶς τέκιστα, τὸ μὲν λίπον ἀνδρὶ ποδηγόν

Γήρως· ὃ δ' ἀπάχω, μνημόσυνον πόσιος.

Ξεῖν'] Hoc Epigramma de-
sumptum est ex tertio Epi-
grammatum libro p. 390. non
quidem integrum; quatuor

enim priores versus, utpote
frigidiores, amputavi.

Δισσὰ] Subaudi τέκιστα.

142. ΔΙΟΣΚΟΤΡΙΔΟΥ.

Εἰς Δῦλον,

Δῦλος ἐγὼ, ναὶ Δῦλος, ἐλευθερίῳ δέ με τύμβω,

Δεσπότη Τιμάνθη, τὸν σὸν ἔθευ τροφέα.

Εὐαίων', αἰσινῇ τείνοις βίον· ἦν δ' ὑπὸ γήρως

Πρὸς με μόλης, σὸς ἐγὼ, δεσπότη, κῆν αἶδη.

143. ΛΕΟΝΤΙΟΥ.

Εἰς Ἐκλῶρα καὶ Αἴαντα.

Ἐκλῶρ Αἴαντι ξίφος ὥπασεν, Ἐκλῶρι δ' Αἴας

Ζωστῆρ' ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς Θάνατον.

144. ἈΡΧΙΟΥ.

Εἰς Ἀλέξανδρον τὸν Μακεδόνα.

Ἐκλῶρι μὲν Τροίῃ συγκάτθανεν, ἐδ' ἔτι χεῖρας

Ἀντήρεν Δαναῶν παισὶν ἐπερχομένοις.

Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο· πατρίδες ἄρα

Ἀνδράσιν, ἐ πατράϊς ἄνδρες ἀγαλλόμεθα.

145. Ἀδηλον.

142. Servus ego canē, tumulo me tu posuisti
Doctorem fidum, magne Timantke, tuum.
Producas vitam incertam, prae aetate senili
Si venias, tuus in terrā Acherontis ero.

143. Hector dat gladium Ajaci, dat balteum et
Hectoris est coctio munus utroq; fuit. ^{Ajas} S. J.

143. Ajaci gladium dedit Hector, cingulum & Ajas
Priamēda, munus ~~balteus~~ f utrumq; verum. G.

E

P

la
sa

'I

O

T

N

'C

N

145. Ἀδελον.

Εἰς Ἱπποκράτην.

Θεσσαλὸς Ἱπποκράτης, Κῶος γένος, ἐνθάδε κεῖται,
 Φοῖβε ἀπὸ ρίζης ἀθανάτε γεγαώς,
 Πλεῖσα τρόπαια νόσων σήσας ὅπλοις Ὑγιείης,
 Δόξαν ἔλων πολλὴν ἐ τύχη, ἀλλὰ τέχνη.

Τίκνη] Nota priorem syl-tem numero, ne forte Lec-
 labam corripit; ita in τέκνοι, tori imperito injiciant scru-
 σαθμός, ὕπνος, σέψω. hæc au-pulum.

146. Ἰ Σ Ι Δ Ω Ρ Ο Υ

Εἰς Ἰξευτήν.

Ἰξῶ καὶ καλάμοισιν ἀπ' ἥeros αὐτὸν ἔφερθεν
 Εὐμηλος, λιτῶς, ἀλλ' ἐν ἐλευθερίῃ.
 Οὐπόλε δ' ὀθνεῖν ἔκυσεν χέραι γαστρός ἔκῃ.
 Τῷτο τρυφὴν κείνω, τῷτ' ἔφερ' εὐφροσύνην,
 Τρεῖς δὲ τρίηκοςὸν σήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
 Πασσὶ λιπὼν ἴξον, καὶ πλεῖρα, καὶ καλάμους.

147. Π Λ Α Τ Ω Ν Ο Σ.

Εἰς Ναυαγήσαντας.

Ναυηγῶ τάφος εἰμὶ, ὃ δ' ἀντίον ἐς γεωργῶ.
 Ὡς αἰὲ καὶ γαίῃ ξυνὸς ὕπες αἰδῆς.

148. Κ Α Λ Λ Ι Μ Α Χ Ο Υ.

Ὡφελε μὴδ' ἐγένοντο θεαὶ νέες· ἐ γὰρ ἂν ἡμεῖς
 Παῖδα Διοκλείδης Σώπολιν ἐσένομεν.
 Νῦν δ' ὃ μὲν εἰν αἰλίῳ φέρεται νέκυσ' ἀντὶ δ' ἐκείνῃ
 Οὐνομα καὶ κενεὸν σᾶμα παρερχόμεθα.

Η

149. Τ ε

149. Τῆ αὐτῆ.

Νάξιος ἔκ ἐπὶ γῇ ἔθανεν Λύκος, ἀλλ' ἐνὶ πόντῳ
 Ναῦν ἅμα καὶ ψυχὴν εἶδεν ἀπολλυμένην,
 Ἐμπορος Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χί' ὧ μὲν ἐν ὑγρῇ
 Νεκρός· ἐγὼ δ' ἄλλως ἔνομα τύμβος ἔχων
 Κηρύσσω παναληθὲς ἔπος τόδε· Φεῦγε θαλάττῃ
 Συμμίσγειν Ἐρίφω, ναύτιλε, δυσμένων.

[Υγρῇ] Θαλάσση. | Ἐρίφω] Nimbofi enim Haedi.

150. Ἀ Λ Κ Α Ι ὸ Υ.

Στυγιὸς ἐπ' Ἀρκτέρῳ ναύταις πλόος· ἐκ δὲ βαρείης
 Λαίλαπος Ἀσπασίῳ πικρὸν ἔτευξε μόρον,
 Οὗ σείχεις παρὰ τύμβον, ὁδοιπόρε· σῶμα δὲ πύλος
 Ἐκρυψ', Αἰγαίῳ ραινόμενον πελάγει.
 Ἡθέων δακρυτὸς ἅπας μόρος· ἐν δὲ θαλάττῃ
 Πλείσα πολυκλαύτε κήδεα ναυιλίης.

151. Ἀδελον.

Ναυτίλε, μὴ πεύθε τίνος ἐνθάδε τύμβος ὅδ' εἰμὶ,
 Ἄλλ' αὐτὸς πόντε τύγχανε χρησολέρε.

152. Κ Α Λ Δ Ι Μ Α ὸ Υ.

Εἰς Νέες.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
 Ἐνθάδε, τὴν πολλὴν ἐλπίδα, Νικοτέλην.

153. Τῆ αὐτῆ.

Ἡῶι Μεγάλιππον ἐθάπτομεν, ἡελίε δὲ
 Δυσμένε Βασιλῶ κάτθανε παρθενικῇ
 Αὐτοχερί· ζῶειν γὰρ, ἀδελφεὸν ἐν πυρὶ θεῖσα,
 Οὐκ ἔτλη· δίδυμον δ' οἶκος ἐσεῖδε κακὸν

Πατρός

150. Tristis sub. Arcuato est pontum sulcare carinâ;
Ejus causa obitus nimbis opacus erat
Per cuius tumultum vadis, peregrine viator;
Frigida turbatus corpora pontus habet.
Funeotis lachrymis juvenum finis omne dolen-
dum:
Principia angoris trux mare multa tenet.

154. Amplius haud quereus mulces, haud amplius
Dyphoe

Vel pueriles, jam non ducere saeva potes;
Amplius haud raucos mulces fremitusve victor.

Vel tractus nivium, aut mormura maestae
Mortuus es; te progenies plorare solebat.

Memerosyne, pra' aliis anxia mater erat.
Proles quid gemimus mortem, defendere mortem
Quando non vatis Jupiter ipse potest.

Πατρὸς Ἀρισίπποιο· καλήφησεν δὲ Κυρήνη
 Πᾶσα, τὸν εὐτεκνον χῆρον ἰδῆσα δόμον.

154. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Ὀρφέα.

Οὐκ ἔτι θελγομένας, Ὀρφεῦ, δρύας, ἐκ ἔτι πέτρας

Ἄξεις, ἔθνη δ' αὐτονόμους ἀγέλας.

Οὐκ ἔτι κοιμάσεις ἀνέμων βρόμον, ἐχὶ χάλαζαν,

Οὐ νιφετῶν συρμῆς, ἐπαλαγεῦσαν ἄλα.

Ὡλεο γάρ· σέ δὲ πολλὰ καλωδύραντο θύγαῖρες

Μναμοσύνας, μάτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.

Τί φθιμένοις σوناχεῦμεν ἐφ' υἰάσιν, ἀνὶκ' ἀλαλκεῖν

Τῶν παίδων αἰδὴν ἐδὲ θεοῖς δύναμις;

155. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς Ἀρχίλοχον.

Σῆμα τόδ' Ἀρχιλόχε παραπόνιον, ὅς ποτε πικρῇ

Μῆσαν ἐχιδναίῳ πρῶτος ἔβαψε χόλῳ,

Αἰμάξας Ἑλικῶνα τὸν ἡμερον· οἶδε Λυκάμβης

Μυρόμενος τρισσῶν ἄμματα θυγατέρων.

Ἡρέμα δὴ παρὰ μείψον, ὁδοιπόρε, μή ποτε τῷδε

Κινήσης τύμβῳ σφῆκας ἐφεζομένους.

156. ΘΕΟΚΡΙΤΟΥ.

Εἰς τὸν αὐτόν.

Ἀρχίλοχον, καὶ γὰρ, καὶ εἰσίδε τὸν πάλαι ποιητῆν,

Τὸν τῶν Ἰάμβων, ἔτ' ὁ μυρίον κλέος

Διῆλθε κῆπ' ὑκλῆα καὶ πρὸς αἶῶ.

Ἡ ῥά μιν αἱ Μῆσαι καὶ ὁ Δάλιος ἠγάπεν Ἀπόλλων·

Ὡς ἐμμελής τ' ἐγενῆτο κῆπιδέξιος

Ἐπεὰ τε ποιεῖν, πρὸς, λύραν τ' αἰεῖδεν.

157. ἼΩΝΟΣ.

Εἰς Εὐριπίδην.

Οὐ σὸν μνῆμα τόδ' ἔς', Εὐριπίδη, ἀλλὰ σὺ τῷδε·
Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνῆμα τόδ' ἀμπέχεται.

158. ΣΙΜΟΝΙΔΟΥ.

Εἰς Σοφοκλήν.

Ἡρέμ' ὑπὲρ τύμβοιο Σοφοκλέος, ἡρέμα κισσὲ
Ἐρπύζοις, χλοερὰς ἐκπροχέων πλοκάμους.
Καὶ πέταλον πάντῃ θάλλοι ρόδῃ, ἥτε φιλορῶξ
Ἀμπελος, ὕγρὰ πέριξ κλημαῖα χευαμένη,
Εἵνεκεν εὐμαθίης πινυλόφρονος· ἦν ὁ μελίχρως
Ἦσκησεν Μῆσῶν ἄμμιγα καὶ Χαρίτων.

159. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Σιδωνίᾱς.

Εἰς Ἀνακρέοντα.

Θάλλοι τέτρακόρυμβος, Ἀνάκρεον, ἀμφί σε κισσὸς,
Ἄβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.
Πηγαὶ δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβουσι γάλακτος·
Εὐῶδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ·
Ὅφρα κέ τοι σποδὴν τε καὶ ὀσέα τέρψιν ἄρῃαι·
Εἰ δὴ τις φθιμένοις χρίμπηται εὐφροσύνη.

160. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς τὸν ἑαυτῷ Πατέρα.

Ὅσις ἐμὸν παρὰ σῆμα φέρεις πάδα, Καλλιμάχε με
Ἰσθι Κυρηναίᾳ παῖδά τε καὶ γενέτην.
Εἰδείης δ' ἄμφω κεν· ὁ μὲν πόσε παλρίδος ὅπλων
Ἠρξεν, ὁ δ' ἥεισεν κρείσσογα βασκανίης.

Οὐ

αδε:

αδ:

δς,

με

ου

162. Nympharum qui pascit oves mune, Thyris agros
 Cecumibus Panem qui superare potest,
Potavit qui vina, sub umbriferâ arbore dormit;
 Armenta illius pinguis servat. *Æ. mor.*
Pastorem Nymphæ, o Nymphæ! stimulate ferre
 Hostem in crudelem; ne lacretur Amor.

Οὐ νέμεσις Μῆσαι γὰρ ὅσας ἴδον ὄμμασι παῖδας,
 Ἄχρη βίη πολίτας ἐκ ἀπέθεντο φίλους.

161. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς Ἑρμοκράτῃαν.

Εἴκοσιν Ἑρμοκρατέα καὶ ἐννέα τέκνα τεκῆσα,

Οὐθ' ἐνός, ἔτε μῆς ἡυγασάμην θανάτε.

Οὐ γὰρ ἀπώϊσευτεν ἐμὲς υἱῆας Ἀπόλλων,

Οὐ βαρυπενθήτας Ἄρτεμις εἴλε κόρας.

Ἑμπαλι δ' αὖ μὲν ἔλυσε ἐμῶν ὠδῖνα μολεῖσα,

Φοῖβος δ' εἰς ἥσαν ἄρτενας ἡγάγετο

Ἀβλαβείας νέσοισιν. ἴδ' ὥς νίκημι δικαίως

Παισί τε καὶ γλάσση σάφρονι Τανθαλίδα.

Ἑρμοκρατέα] Lego Ἑρμοκρά-
 τῃα.

Βαρυπενθήτας] F. Βαρυπενθή-
 τας.

Μολῆσα] Eleganter: Dia-
 na enim vocatur et Εἰλείθυια,
 quæ parturientibus adest. Ea-
 dem vis participio μολεῖσα.

162. ΜΥΡΙΝΟΥ.

Θύρσις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομεύων,

Θύρσις, ὁ συρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,

Ἐνδῖος, οἰνοπότης, σκιερὰν ὑπὸ τὴν πίτυν εὔδει;

Φρυγεῖ δ' αὐτὰς ἐλὼν ποίμνια βάκτρον Ἑρως.

Ἄ Νύμφαι, Νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοθαρσῆ

Βοσκὸν, μὴ θηρῶν κύρμα γέννηθ' ὁ Ἑρως.

163. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς Πτωχόν.

Εἶχον ἀπὸ σμικρῶν ὀλίγον βίον, ἔτε τι δεινόν

Ῥέζων, ἔτ' ἀδικῶν ἐδένα, Γαῖα φίλη,

Μίκυλος εἴτι πονηρὸν ἐπήνεσα, μήτε σὺ κέφη

Γίγνεο, μήτ' ἄλλοι Δαίμονες, οἳ μ' ἔχετε.

Εἰς

Εἰς Πενίαν.

Πρὸς ἅπαντα δειλὸς ὁ πένης ἐς πρᾶγμαλα,
Καὶ πάντας αὐτῷ καλᾶφρονεῖν ὑπολαμβάνει.

Ὁ γὰρ μετρίως πρᾶτῶν περισκελέεσθον

Ἄπαντα τάνιαρά, Λαμπρία, φέρει.

Καταφρονεῖν] Hoc planè est
quod Terentius dicit, *Ad* Περὶ σκελῆς *grius, gravius* significare mul-
contumeliam omnia accipiunt tis probat Gatakerus nostras
magis. ad Antonium.

146. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἰς τὸν Θαλῆν.

Ἦρ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δὲ κλέος ὑρανόμηκες
Τῷ πολυφροντίστῃ τῷδε Θάλητος ὄρη.

165. Ἀθλον.

Εἰς Μιλτιάδην.

Πάντες, Μιλτιάδη, ταλαρήϊα ἔργα ἴσασιν,
Πέρσαι καὶ Μαραθῶν, σῆς ἀρετῆς Τέμενος.
Ταλαρήϊα] Fortè τὰ σ' ἀρήϊα.

166. Ἀδέσπολον.

Ἦρ' πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ' ἔμπαλιν ἦν τὸ δίκαιον
Ἦν δὲ δικαιοσύνης ὁ φθόνος ὀξύτερος.

Ἦρ' πατὴρ] Epigramma vetus Latinum :

Quod decuit natam patri præstare sepulchro,

Hoc contra nata præstitit ipse pater

Subauditur autem ἔθηκε post πατὴρ.

167. ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ ΛΑΕΡΤΙΟΥ.

Εἰς Ἡράκλειον.

Ἡράκλειος ἐγώ· τί με ὧ κάτω ἔλκετ', ἄμβροσι;
Οὐχ' ὑμῖν ἐπόνεν, τοῖς δὲ μ' ἐπισαμένους.

Εἰς

mul-
tras

ov

Eis

Εἷς ἐμοὶ ἄνθρωπος, τρισμύριοι οἱ δ' ἀνάρητοι,
Οὐδεὶς ταῦτ' αὐδῶ καὶ παρὰ Περσεφόνῃ.

168. ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Εἷς τὸν Διογένη.

Βάκτρον, καὶ πῆθη, καὶ διπλόον εἶμα σοφοῦ
Διογένεως, βίотw φόρτος ὁ κεφότατος.

169. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἷς Ἡράκλειον.

Εἴπί νις, Ἡράκλειτε, τεὸν μόρον, ἐς δέ με δάκρυ
Ἦγαγεν ἐμνήσθην δ' ὅσσάκις ἀμφοτέροι
Ἦλιον ἐν λέσχῃ καλεδύσαμεν ἄλλὰ σὺ μὲν πῃ,
Ξεῖν Ἀλικαρνησσεῦ, τετράπαλαι σποδίῃ.
Αἱ δὲ τεαὶ ζώβσιν ἀηδόνης, ἥσιν ὁ πάντων
Ἀρπακτῆς Αἰδῆς ἐκ ἐπὶ χεῖρα βαλεῖ.

170. ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Εἷς Ἐπίκτητον.

Δῆλος Ἐπίκτητος γενόμεν, καὶ σῶμ' ἀνάπηρος,
Καὶ πωνίην Ἴρος, καὶ φίλος ἀθανάτοισ.

Φίλος] Εὐδαίμων, *felix*. *odum*. *Solus es quem diligunt*.
Vide *Gravii* Not. in *Hefi-Dii*.

171. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἴπας, Ἦλιε χαῖρε, Κλεόμβροτος ὦ μβρακιώτης,
Ἦλατ' ἀφ' ὑψηλῆς τείχεος εἰς Αἰδῆν,

Εἷς Αἰδῆν] *Ex verbis Ci-* satis constat pro Αἰδῆν *legen-*
ceronis, lib. 1. *Tuscul. Quæst.* dum esse ἄλαδι. *VINCENT.*

Ἀξίου

Ἄξιον ἔδεν ἰδὼν θανάτῳ κακὸν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 Ἐν τὸ περὶ Ψυχῆς γράμμ' ἀναλεξάμενος.

172. Ἀδελόν.

Εἰς Ὑβρίδας.

Οὐκ ἀδαῆς ἔγραψε Κίμων τάδε, παντὶ δ' ἐπ' ἔργῳ
 Μῶμος, ὃν ἔχ ἥρως Δαίδαλος ἐξέφυγεν.
 Ἐπ'] Ἐπὶ προ ἔπει.

173. ἸΟΤΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὸν Μύρωνος βῆν.

Βεκόλε, ποῖ προθέειν με βιάζεαι; ἴσχεο νύστων.
 Οὐ γάρ μοι τέχνη καὶ τόδ' ἔδωκεν ἔχειν.

174. ΓΑΛΛΟΥ.

Εἰς τόρευμα Ταντάλῳ ἐν πόλῃ.

Οὗτος ὁ πρὶν μακάρεσσι συνέσιος, ἔτος ὁ νηδὺν

Πολλάκι νεκταρὲς πλεσάμενος πόμαλος,

Νῦν λιβάδος θνητῆς ἰμείρεται ἢ φθονερὴ δέ

Κραῖσις αἰεὶ χεῖλες ἐς ταπεινοτέρη.

Πῖνε, λέγει τὸ τόρευμα, καὶ ὄργια μάνθανε σιγῆς.

Οἱ γλώσση προπέλεις ταῦτα κολάζομεθα.

Ταῦτα] Subaudi κολάσματα.

175. ΛΟΥ.

172. Illece Cimon scripsit non intus, imminet
omni

Homus, quem nunquam Dædalus ipse
fugit.

173. Currere quo cogas me? tu stimulare bubulce
Cepato; non hoc traditur arte mihi.

176. Effigiem tibi suspendi, pulcherrima Cypri
Provincæ, nil potius quam tua forma tenens

175. ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἱ δὲ, ἈΡΧΙΟΥ.

Εἰς Ἀγαλμα Ἥχους.

Ἥχῳ πείρησσαν ὄρας, φίλε, Πανὸς ἑταίρην,
 Αντίτυπον φθογγῆς ἔμπαλιν ἀσομένην,
 Πανταίων σωμαίων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἡδὺ
 Παίγνιον ὅσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιθι.

Πανὸς ἑταίρην] Polyænus, l. 1. c. 2. de hac locutione approfite—*ANTH'XHEAN* δὲ αἱ τῷ δὲ Πανὸς τὸ στρατήγημα τιμῶν πείτραι, καὶ τὸ κοῖλον τῆς ἰά-
 πης ἤχον πολλῷ μείζονος δύνα-
 μέως τοῖς πολεμίοις ἐνεποίησιν· οἱ μὲν δὲ φόβῳ πωληγέτες ἔφευγον·
 τῷ δὲ Πανὸς τὸ στρατήγημα τιμῶν πείτραι, καὶ τὸ κοῖλον τῆς ἰά-
 τες, τὴν ἭΧΩ τῷ ΠΑΝΙ ΦΙ-
 ΛΗΝ ἄδομεν.

176. Εἰς Ἀγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκα τεῆς περικαλλέος ἀγαλμα,
 Κύπρι, τεῆς μορφῆς φέρτερον ἔδδ' ἔχων.

177. ἸΟΤΛΙΑΝΟΥ.

Εἰς τὴν ἐν Σπάρτῃ ἑνοπλον Ἀφροδίτην.

Παλλὰ τὰν Κυθήρειαν ἑνοπλον εἶπεν ἰδῶσα,
 Κύπρι, θέλεις ἔτῳς ἐς κρίσιν ἐρχόμεθα;
 Ἢδ' ἀπαλὸν γελάσασα, τί μοι σάκος ἀνλίων αἶρειν;
 Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅταν ὅπλα λάβω;
 Ἀπαλὸν] Ἀπαλὸν γελάσαι, Od. ξ'. Molliter ridere.

178. ΕΞΕΝΟΚΡΑΤΟΥ.

Εἰς Ἀγαλμα Ἑρμῆ.

Ἑρμείη ξυλίνῳ τις ἐπηύχετο, καὶ ξύλον ἦεν.
 Εἴτά μιν αἶρας χαμάδις βάλε· τῷ δ' ἀπὸ χρυσοῦς
 Ἑρρευσεν καλαγένης ὕβρις πόρε πολλάκι κέρδος.

I

179. Εἰς

179. Εἰς Ἀγαλμα Ἦρας θηλαζέσης Ἡρακλέα.
 Αὐτὴν μῆρυιν τεχνήσατο. τῆνεκα μαζόν
 Εἰς νόθον ὁ πλάσης ἔ' προσέθηκε γάλα.

180. Εἰς Στήλην Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις προλέγει τῷ πῆχεϊ, τῷ τε χαλινῷ,
 Μῆτ' ἄμετρόν τι ποιεῖν, μῆτ' ἀχάλινα λέγειν.

181. Εἰς Ναὸν Ἀσκληπίε.

Ἀγνὸν χρὴ ναιοῖο θυώδεος ἐντὸς ἰόντα
 Ἐμφάμεν Ἀγνεία δ' ἐς φρονεῖν ὅσια.

182. ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Εἰς Ἀγαλμα τῷ Καίρῳ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάσης; Σικυώνιος ἔνομα δὴ τί;
 Λύσιππος. σὺ δέ, τίς; Καίρὸς ὁ πανδαμάτωρ.
 Τίπτε δ' ἐπ' ἄκρα βέβηκας; αἰεὶ τροχάω. τί δὲ
 ταρσῶς

Ποσσὶν ἔχεις διφυεῖς; ἵπλαμ' ὑπηνέμιος.
 Χεὶρὶ δὲ δεξιτερῇ τί φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι δεῖγμα.
 Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερος τελέθω.

Ἡ δὲ κόμη τί κατ' ὄψιν; ὑπανηιάσανη λαβέσθαι.

Νῆ Δία τὰξόπιθεν πρὸς τί φαλακρὰ πέλει;
 Τὸν γὰρ ἄπαξ πῆνοῖσι παραθρέξαντά με ποσσὶν
 Οὐ τις ἔθ' ἱμείρων δράζειν ἐξόπιθεν.

Τοῖον ὁ τεχνίτης με διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
 Ξεῖνε, καὶ ἐν προθύροις θῆκε διδασκαλίην.

Τὰξόπιθεν] Subaudi μέρη.

183. ΠΛΑ-

180. Diva vetat Nemosis cubito franque patrare
Immodicum nil, et nulla soluta loqui.

181. Intrantem templum docet apparere pudicum
Pera est integritas ingenio esse bono.

183. Talis aqua aut peperit Cytheream, vel Cytherea
Purgando, talem reddidit, ipsa cutem.

183. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰς Λαβρόν.

Ἦ τοῖον Κυθήρειαν ὕδωρ τέκεν, ἣ Κυθήρεια
Τοῖον ἔτευξεν ὕδωρ, ὃν χροῖα λευκαμένη.

184. ΔΑΜΟΧΑΡΙΔΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΥ.

Εἰς ἕτερόν Λατρόν μικρόν.

Μὴ νεμέσα βαιοῖσι· χάρις βαιοῖσιν ὀπηδεῖ.
Βαιὸς καὶ Παφίης ἐπλέτο κῆρος Ἑρως.

185. ΚΥΡΟΥ.

Κύπρις σὺν Χαρίτεσσι καὶ υἱεῖ χρυσοβελέμνῳ,
Ἐνθάδε λευκαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

186. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀπὸ Ναυηγᾶν.

Γλαύκῳ, καὶ Νηρεῖ, καὶ Ἴνοϊ, καὶ Μελικέρτῃ,
Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ καὶ Σαμόθρηξι Θεοῖς,
Σωθεῖς ἐκ πελάγους Λυκίλλιος ὦδε κέκαρμαι
Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γὰρ ἔδεν ἔχω.

187. ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Εἰς Ζηνοφίλαν.

Ἦδὺ μέλος, νῆ Πᾶνα τὸν Ἀρκάδα, πηκίδι μέλπες
Ζηνοφίλα λίγει, αἰδὺ κρέκεις τι μέλος.
Ποῖ σε φύγω; πάντῃ με περισεύχουσιν ἔρωτες,
Οὐδ' ὅσον ἀμπνεῦσαι βαιὸν ἔῴσι χρόνον.

*Η γάρ μοι μορφή βάλλει πόθον, ἢ πάλι μῦσα,

*Η χάρις, ἢ τί λέγω; πάντα πυρὶ φλέγομαι.

πόθον] Olim πόθον, nullo post πάντα ponit, et sic interpretatur,

*Η τί λέγω; πάντα] *Grotius punctum interrogationis* | *Omnia quid verbis persequor? ignis ego.*

188. ΛΟΤΚΙΛΛ'ΟΤ.

*Η τὸ φιλεῖν περίγραψον, Ἐρως, ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖσθαι

Πρόσθεσ. ἴν' ἢ λύσης τὸν πόθον, ἢ κεράσῃς.

Tibullus Lib. IV. Eleg. 5. appositè,

Nec tu sis injusta, Venus; vel serviat aequè

Vinctus uterque tibi, vel mea vincula leva.

189. ῬΟΤΦΙ'ΝΟΤ.

Οὐκ ἔλεγον, Προδίκη, γηράσκομεν; ἔ προεφώνεν,

*Ηξεσιν ταχέως αἱ διαλυσίφιλοι;

Νῦν ρυτίδες, καὶ θρίξ πολὴ, καὶ σῶμα ῥακῶδες,

Καὶ σόμα τὰς προτέρας ἔκ' ἔτ' ἔχον χάριτας.

Μή τις σοι, μετέωρε, προσέρχεται, ἢ κολακεύων

Λίσσεται; ὥς δὲ τάφον, νῦν σε παρερχόμεθα.

190. ΦΙΛΟΔΗ'ΜΟΤ.

Ψαλμός, καὶ λαλή, καὶ κώτιλον ὄμμα, καὶ ὠδὴ

Ξανθίππης, καὶ πῦρ ἄρτι καίαρχόμενον,

*Ω ψυχὴ, φλέξει σε τὸ δ' ἐκ τίνος, ἢ πότε, καὶ πῶς,

Οὐκ οἶδα γνῶση, δύσμορε, τυφομένη.

as,
si.
in-
r?

1-

"J
"J
N
Σ
"E

191. Τῷ αὐτῷ.

Ἡράσθης πλετῶν, Σωσίκρατες· ἀλλὰ πένης ὦν
 Οὐκ ἔτ' ἐρᾷ· λιμὸς φάρμακον οἶον ἔχει;
 Ἡ δὲ πάρος σε καλῆσα μύρον καὶ τερπνὸν Ἀδώνιν,
 Μηνοφίλα, νῦν τοι τῆνομα πυνθάνεται.
 Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; πόθι τοι πόλις; ἢ μό-
 λης ἔγνως
 Τῷτ' ἔπος, ὡς κδεῖς κδὲν ἔχοντι φίλος.

192. Τῷ αὐτῷ.

Πέμπω σοί, Ῥοδόκλεια, τόδε σέφος, ἄνθεσι πλέξας,
 Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψάμενος παλάμαις.
 Ἐσὶ κρίνον, ῥοδὴ τε κάλυξ, νοσηρὴ τ' ἀνεμώνη,
 Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, καὶ κυαναναγὲς Ἴον.
 Ταῦτα σεψαμένη, λήξον μεγάλαυχος ἔσσαι
 Ἀνθεῖς, καὶ λήγεις, καὶ σὺ, καὶ ὁ σέφανος.

193. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

ὦμοσε Καλλίγνωνος Ἰωνίδι, μή ποτ' ἐκείνης
 Ἐξείν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλην.
 ὦμοσεν· ἀλλὰ λέγῃσιν ἀληθέα, τὸς ἐν ἔρωτι
 Ὅρκος μὴ δύνειν ἕατ' ἐς Ἀθανάτων.
 Νῦν δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεται πυρί· τῆς δὲ ταλαίνης
 Νῦμφης, ὡς Μεγαρέων, ἐ λόγος, ἐδ' ἀριθμός.
 *Ἄλλης] Κόρης.

194. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ ἀπὸ Ὑπάρχων Αἰγυπλῆς.

Στέφος πλέκων πόθ' εὔρον
 Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἐρωῖα.

Καὶ

Καὶ τῶν πτερῶν κατασχών,
 Ἐβάπῃς εἰς τὸν οἶνον.
 Λαβὼν δ' ἔπινον αὐτόν.
 Καὶ νῦν ἔσω μελῶν με
 Πτεροῖσι γαργαλίζει.

195. ῬΟΤΦΟΤ Δομεσίκε.

Πάντα σέθεν φιλέω· μένον δὲ σὸν ἄκριον ὄμμα
 Ἐχθαίρω, συγεροῖς ἀνδράσι τερπόμενον.

196. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Τὸ τῆς Λαίδος Ἀνάθεμα.

Ἡ σοβαρὸν γελάσασα καθ' Ἑλλάδος ἡ τὸν ἐρών-
 των
 Ἐσμὸν ἐνὶ προθύροις Λαῖς ἔχσασα νέων,
 Τῇ Παφίῃ τὸ κάτοπλρον· ἐπεὶ τοίῃ μὲν ὀρᾶσθαι
 Οὐκ ἐθέλω, οἷή δ' ἦν πάρος, εἰ δύναμαι.

197. Ἡ ΣΙΟΔΟΥ.

Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτὸς πάντα νοήσῃ,
 Ἐσθλὸς δ' αὖ κακείνος, ὃς εὖ εἰπόντι πίθηται.
 Ὅς δέ κε μήτ' αὐτὸς νόεῃ, μήτ' ἄλλε ἀκέων
 Ἐν θυμῷ βάλληται, ὃδ' αὖτ' ἀχρήϊος ἀνὴρ.

Μήτ' ἄλλε ἀκέων] Ex ver-
 fione Latinâ et Interpretibus
 Græcis hujus loci sensum ne-
 mo eruat. Quid enim est?
 Neque alium audiens id in ani-
 muni admittit. Notissimus

Hellenismus omnes fugit.
 Ἀκέειν ἐν θυμῷ βάλληται, est
 ἀκέειν ἐν θυμῷ βάλληται, ne-
 que alii parere vel auscultare
 in animum inducat. GRÆVIUS.

198. Τίνας

Y
A
3

6
Σ
K
K

ter

M
du
feq
xv

Bia

198. Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ἥρα, ἀποθεωθέντος
Ἡρακλέους.

Εἰς Ἀρετὴν.

Σῆς ἀρετῆς ἰδρῶτι καλὴν ἀπέδωκεν ἀμοιβὴν
Σὸς γενέτης, Ἡρακλὲς· ἐπεὶ πόνος ἄσπελον εὖχος
Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγειν, μετ' ἀπείρονα κύκλον ἀέθ-
λαν.

199. ἈΡΙΣΤΟΤΕΛΟΥΣ.

Εἰς Ἑρμείαν.

Ἀρετὰ πολύμοχθε,
Γένει βροτείῳ
Θήραμα κάλλισον βίῳ.
Σᾶς περὶ, παρθένε, μορφας
Καὶ θανεῖν ζῆλωσ' Ἑλλάδι πότμος,
Καὶ πόνους τλῆναι μαλερὲς καὶ ἀκάμαντας
Τοῖον ἐπὶ φρένα βάλλεις
Καρπόντ' ἀθάνατον,

Ἀρετὰ] Olim legebatur uno
tenore

Ἀρετὰ πολύμοχθε γένει βρο-
τείῳ.
Menagius ad Laërtium ex uno
duos constituit versus, quem
sequor. Sic Athenaeus, Lib.
xv.

βίῳ] Pro βίῃ Doricè, olim
βίῳ malè.

Ἑλλάδι] Apud Stobaeum et
Grotium in proponitur Ἑλλά-
δι.

Καὶ πόνους] Variè legitur
hic versus apud Athenaeum.

Καὶ πόνους τλῆναι μαλέρους
ἀκαμάντας, τοῖον.

apud Scaligerum dicto loco,

Καὶ πόνους τλῆναι μαλέρους
ἀκάματας, τοῖον.

Χρυσῆ

Χρυσῆ τε κρείσσονα καὶ γονέων,

Μαλακαυγητοῖο θ' ὕπνῃ.

Σὺ δ' ἔνεκ' ἐκ Διὸς Ἡρακλῆς

Λήδας τε κῆροι

Πόλλ' ἀνέτλασαν,

Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.

Σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεύς

Αἴας τ' αἶδαο δόμους ἦλθον

Σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίῃ μορφᾷς

Ἀταρνέως ἑντροφος

Ἀελίῃ χήρωσεν αὐγὰς.

Τοίγαρ αἰοίδιμος ἔργοις.

Ἀθάνατοί τε μιν αὐξήσῃσι Μῆσαι

Μνημοσύνας θύγατρες,

Διὸς ξενίῃ σέβας αὐξῆσαι

Φιλίας τε γέρας βεβαίῃ.

Κρείσσονα] Κρίσσω. Athe-
næus.

Μαλακαυγητοῖο] Pro μαλα-
καυγητῇ, quod pro μαλακαλγη-
τῇ, à μαλάσσω, lenio, et ἄλγος,
dolor.

Σὺ δ' ἔνεκ'] Athenæus σιῦθ'
ἔμεκεν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς.

Σὰν ἀγορεύοντες] Conjunctim
legitur ἀναγορεύοντες et ἀγρευόντες.

Δόμους] Grotius πόλεις, nul-
lā auctoritate nixus.

Ἀταρνέως] Ἀταρνέως τὸ τῇ
Ἑρμῇ τυραννίῳ. regia Her-
miæ Tyranni. Strabo.

ἑντροφος] Alii ἑντροφον, malè.

Χήρωσεν] Viduavit lumen
Solis. Eleganter; quasi Sol
ipsum amisisset, non ille So-
lem.

Αὐγὰς Sic Athenæus; non
αὐγὰς.

Πόλλ' ἀνέτλασαν] Athenæus
πολλὰ ἀνέτλασαν.

Τοίγαρ] Alii ποῖ γὰρ, malè.

Ἀοίδιμος] Subaudi ἱερί.

Αὐξῆσαι] Quidvis malo, quia
præcesserat αὐξήσῃσι, αὐδῶσαι,
vel αὐδῆσαι.

Βεβαίῃ] Athenæus βεβαίῃς.
apud Stobæum et Grotium
non comparat hic versus.

nen
Sol
So-
non
aus
lè.
quia
σα,
ία,
ium
vv.

Χρυσῆ τε κρείσσονα καὶ γονέων,

Μαλακαυγητοῖο θ' ὕπνῃ.

Σὲ δ' ἔνεκ' ἐκ Διὸς Ἡρακλῆς

Λήδας τε κῆροι

Πόλλ' ἀνέτλασαν,

Ἔργοις σὰν ἀγορεύοντες δύναμιν.

Σοῖς δὲ πόθοις Ἀχιλλεύς

Αἴας τ' αἶδαο δόμους ἦλθον

Σᾶς δ' ἔνεκεν φιλίῃ μορφᾶς

Ἀταριέως ἔντροφος

Ἀελίῃ χήρωσεν αὐγὰς.

Τοίγαρ αἰοίδιμος ἔργοις.

Ἀθάνατοί τε μιν αὐξήσασι Μῆσαι

Μνημοσύνας θύγατρεις,

Διὸς ξενίῃ σέβας αὐξῆσαι

Φιλίας τε γέρας βεβαίῃ.

Κρείσσονα] Κρίσσω. Athenæus.

Μαλακαυγητοῖο] Pro μαλακαυγητῇ, quod pro μαλακχλητῇ, à μαλάσσω, lenio, et ἄλγος, dolor.

Σὲ δ' ἔνεκ'] Athenæus σεῦθ' ἔνεκεν ὁ Διὸς Ἡρακλῆς.

Σὰν ἀγορεύοντες] Coniunctim legitur ἀναγορεύοντες et ἀγρευόντες.

Δόμους] Grotius πύλας, nullâ auctoritate nixus.

Ἀταριέως] Ἀταριεύς τὸ τὲ Ἑρμῆος τυραννῆον. regia Hermiæ Tyranni. Strabo.

Ἐντροφος] Alii ἔντροφον, malè.

Χήρωσεν] Viduavit lumen Solis. Eleganter; quasi Sol ipsum amisisset, non ille Solum.

Αὐγὰς Sic Athenæus; non αὐγᾶς.

Πόλλ' ἀνέτλασαν] Athenæus πολλὰ ἀνέτλασαν.

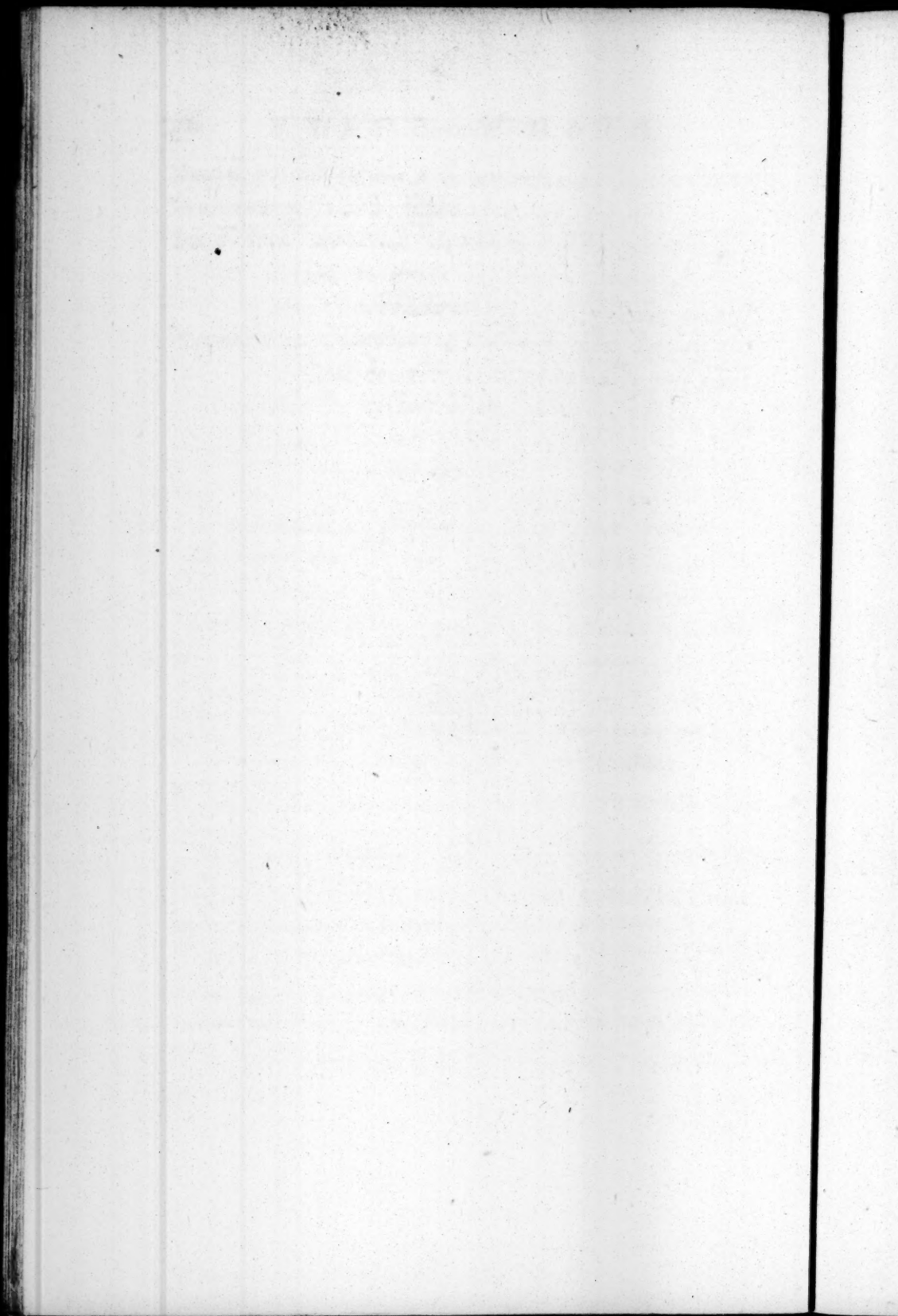
Τοίγαρ] Alii ποῖ γὰρ, malè.

Ἀοίδιμος] Subaudi ἐστίν.

Αὐξῆσαι] Quidvis malo, quia præcesserat αὐξήσασι, αὐδῶσαι, vel ἀδῶσαι.

Βεβαίῃ] Athenæus βεβαίῃς, apud Stobæum et Grotium non compareret hic versus.

nen
Sol
So-
non
eus
è.
quia
rai,
ia,
um
v.

200. Θεόγνιδος τινά.

Μηδεὶς ἀνθρώπων πείσῃ κακὸν ἄνδρα φιλεῖναι,
 Κύρνε· τί δ' ἔς' ὄφελος κείνος ἀνὴρ φίλος ὢν;
 Οὐτ' ἂν σ' ἐκ χαλεποῖο πόνου ῥύσαιτο καὶ αἵτης.
 Οὔτε κεν ἐσθλὸν ἔχων, τῷ μελαδῶν' ἐθέλει.
 Δειλὸς δ' εὖ ἔρδον· μαλαιοθάτῃ χάρις ἐστίν·
 ἴσον καὶ σπείρειν πόντον ἄλως πολυῆς.
 Οὔτε γὰρ ἂν πόνῃον σπείρων βαθὺ ληϊὸν ἀμῶς,
 Οὔτε κακὸς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν ἀντιτάξοις.
 Ἀπλησον γὰρ ἔχουσι κακοὶ νόον. ἦν δ' ἐν ἀμάρτηι,
 Γῶν πρόσθεν πάντων ἐκκέχυται φιλότης.
 Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παθόντες,
 Μιῆμα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, καὶ χάριν ἐξοπίσω.
 Μήποτε τὸν κακὸν ἄνδρα φίλον ποιεῖσθαι ἐταῖρον,
 Ἄλλ' αἰεὶ φεύγειν ὥς κακὸν λιμένα.
 Πολλοὶ τοι πόσιος καὶ βρώσιός εἰσιν ἐταῖροι,
 Ἐν δὲ σπυδαίῳ πρήγματι παυρότεροι.
 Ἐν.] Ἀμάρτημα. | Ποιεῖσθαι] Subaudi χρῆ.

201.

Βέλεο δ' εὐσεβέως ὀλίγοις σὺν χρήμασιν οἰκεῖν,
 Ἥ πλεβεῖν, ἀδίκως χρήματα πασπάμενος,
 Ἐν δὲ δικαιοσύνῃ συλλήβδην πᾶς ἀρετὴ ἔσι.
 Πᾶς δέ τ' ἀνὴρ ἀγαθὸς, Κύρνε, δίκαιος ἑών.
 Χρήματα μὲν Δαίμων καὶ παγκάκῳ, ἀνδρὶ δίδωσιν·
 Ἡ δ' ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἐπέβηαι.
 Βέλεο] Frequens est ἑλλειψις τῷ μᾶλλον ante hoc verbum.

Κ

Τίτλει

Τίκτει τοι κόρος ὕβριν, ὅταν κακῷ ὄλβος ἐπῆλαι
 Ἀνθρώπῳ, καὶ ὅτῳ μὴ νόος ἄρτιος ᾖ.
 Μήποτε τοι πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ χαλεφθεῖς,
 Μηδ' ἀχρημοσύνην, Κύρνε, κακὴν πρόφερε·
 Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλανον ἐπιρρέπει ἄλλοτε ἄλλῳ·
 Ἄλλοτε μὲν πλεῖν, ἄλλοτε δ' ὑδὲν ἔχειν.
 Μήποτε, Κύρν', ἀγορᾶσθαι ἔπος μέγα. οἶδε γὰρ ὑδεῖς
 Ἀνθρώπων, ὅ, τι νῦν χ' ἡμέρα ἀνδρὶ τελεῖ.
 [Ἀγορᾶσθαι] Διί.

202.

Κριεὺς μὲν καὶ ὄντες διζήμεθα, Κύρνε, καὶ ἵππες
 Εὐγενέας, καὶ τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
 Βῆσεσθαι γῆμαι δὲ κακὴν κακῷ ἢ μελεδαίνει
 Ἐσθλὸς ἀνὴρ, ἣν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
 Οὐδεμία κακῷ ἀνδρὸς ἀναίνεσθαι εἶναι ἄκοιτις
 Πλεσίς, ἀλλ' ἀφνεὸν βέλεται αὐτ' ἀγαθῷ.
 Χρήματα μὲν τιμῶσι καὶ ἐκ κακῷ ἐσθλὸς ἔγνημε,
 Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῷ πλεῖτος ἐμιξε γένος·

[Ἀφνὸν] Nota primam corripi, nisi malis συνίησιν in ultimā syllabā.

203.

Χρήματα δ' ὧ Διόθεν καὶ σὺν δίκῃ ἀνδρὶ γένηται,
 Καὶ καθαρῶς αἰεὶ καὶ μόνιμον τελέθει·
 Εἰ δ' ἀδίκως παρὰ καιρὸν ἀνὴρ φιλοκερδεῖ θυμῷ
 Κτήσεται, εἴθ' ὄρκῳ, παρ' τὸ δίκαιον ἐλὼν,
 Αὐτίκα μὲν τι φέρειν κέρδος δοκεῖ, ἐς δὲ τελευτήν
 Αὐτὸς ἔγεντο κακόν· Θεῶν δ' ὑπέρεσχε νόος.

[Θεῶν] Unius est syllabæ.

204. Πλέττε

204.

Πλέττε δ' ἔδεν τέρμα πεφασμένον ἀνθρώποισιν·
 Οἱ γὰρ νῦν ἡμῶν πλεῖστον ἔχουσι βίον,
 Διπλάσιον σπεύδουσι· τίς ἂν κορέσειεν ἅπαντας;
 Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεσθαι ἀφροσύνη.

205.

Οἱ κακοὶ, ἔ πάντως κακοὶ ἐκ γαστρὸς γεγόνασιν,
 Ἄλλ' ἀνδρεςσι κακοῖς συνθέμενοι φιλήν·
 Ἔργα τε δαίλ' ἔμαθον, καὶ ἔπη δύσφημα καὶ ὕβριν,
 Ἐλπόμενοι κείνης πάντα λέγειν ἔτυμα.

206.

Πολλοὶ τοι πλεῖστοι κακοὶ, ἀγαθοὶ δὲ πένονται.
 Ἄλλ' ἡμεῖς τέτοις ἔ διαμειψόμεθα
 Τῆς ἀριτῆς τὸν πλεῖστον· ἐπεὶ τὸ μὲν ἔμπεδον αἰεὶ,
 Χρήματα δ' ἀνθρώπων ἄλλοτε ἄλλος ἔχει.
 Κύρην, ἀγαθὸς μὲν ἀνὴρ γνώμην ἔχει ἔμπεδον αἰεὶ,
 Τολμᾷ δ' ἐν τ' ἀγαθοῖς κείμενος, ἐν τε κακοῖς.
 Εἰ δὲ Θεὸς κακῷ ἀνδρὶ βίον καὶ πλεῖστον ὀπάσσει
 Ἀφραίνων, κακίην ἔ δύναται κατέχειν.

207.

Μηδὲν ἄγαν σπεύδειν· καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος
 Ἔργασιν ἀνθρώπων· πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
 Σπεύδει ἀνὴρ κέρδος διζήμενος· ὅντινα δαίμων
 Πρόφρων εἰς μεγάλην ἀμπλακίην παράγει.
 Καὶ οἱ ἐβηκε δοκεῖν, ἃ μὲν ἢ κακὰ ταῦτ' ἀγαθὰ
 εἶναι,
 Εὐμαρέως· ἃ δ' ἂν ἢ χρήσιμα, ταῦτα κακὰ.
 Σπεύδειν] Subaudi δι.

208.

ὦ δειλὴ Πενίη, τί μένεις προλιπῆσα παρ' ἄλλον
 Ἄνδρ' ἵεναι; τί δὲ δὴ μ' ἐκ ἐθέλοντα φιλεῖς;
 Ἄλλ' ἴθι, καὶ δόμον ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ' ἡμῶν
 Αἰεὶ δυσήνκε τῷδε βίβ' μέτερχε.

209.

Δόξα μὲν ἀνθρώποισι κακὸν μέγα, πεῖρα δ' ἄριστον.
 Πολλοὶ ἀπειρήθον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

210.

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπῆ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
 Τερφῆς ἐξαπίνης, πρὶν τέλος ἄκρον ἰδεῖν.
 Πολλὰς τοι κόρος ἄνδρας ἀπώλεσεν ἀφραίνουσας·
 Γινῶναι γὰρ χαλεπὸν μέτρον, ὅτ' ἐσθλὰ παρῇ.

211.

Δειλὸς δ' εὖ ἔρδοντι δύω κακά· τῶν τε γὰρ αὐτῷ
 Χηρώσει πολλῶν, καὶ χάρις ὑδεμία.

212.

Μή ποτ' ἐπαινέσσης πρὶν ἂν εἶδῃς ἄνδρα σαφηνῶς,
 Ὅργην, καὶ ῥυθμὸν καὶ τρόπον ὅσις ἂν ᾖ.
 Πολλοὶ τοι κίβδηλον ἐπὶ κλοπῶν ἦθος ἔχοντες
 Κρύπτουσ', ἐνθέμενοι θυμὸν ἐφημέριον
 Τύττων δ' ἐκφαίνει πάντων χρόνος ἦθος ἐκάστω·
 Καὶ γὰρ ἐγὼ γνώμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην,
 Ἐφθην δ' αἰνήσας, πρὶν σε κατὰ πάντα δαῖναι.
 Ἦθεα νῦν δ' ἤδη, ναῦς ἄθ', ἐκὰς διέχω.

213. Τιμα-

ע
ע

ע.

ע

ע

ע

ע

2
C
P
*J
"C
E
A
E
Φ
A
O

213.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργὴν ἀπάτερθεν ὀρῶντι
 Γινώσκειν χαλεπὸν, καί περ ἔδντι σοφῶ.
 Οἱ μὲν γὰρ κακότηλα κατακρύψαντες ἔχουσι
 Πλῆττω, τοῖ δ' ἀρετὴν ἐλομένη πηνίη.

214.

Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη Θεὸς ἐσθλὴ ἔνεστιν.
 Ἄλλοι δ' ἐλυμπνόνδ' ἐκπρολιπόντες, ἔβαν.
 Ὡχέο μὲν Πίσις μεγάλη Θεὸς, ὥχέο δ' ἀνδρῶν
 Σωφροσύνη. Χάριτές τ', ὦ φίλε, γῆν ἔλιπον.
 Ὅρκοι δ' ἐκ ἔτι πεισοὶ ἐν ἀνθρώποισι δίκαιοι,
 Οὐδὲ Θεὸς εἰδὲς ἄζεται ἀθανάτης.
 Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, εἰδὲ θεμισίας
 Οὐκ ἔτι γινώσκουσ', εἰδὲ μὲν εὐσεβίας.
 Ἀλλ' ὄφρα τις ζῶη καὶ ὄρα φάος ἡλίοιο,
 Εὐσεβέων περὶ Θεὸς, Ἐλπίδα προσμένετω.
 Εὐχέσθω δὲ Θεοῖσι, καὶ ἀγλαὰ μηρία καίων,
 Ἐλπίδι τε πρῶτῃ καὶ πυμάτῃ θυέτω.
 Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
 Οἱ Θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ὀπιζόμενοι,
 Αἰὲν ἐπ' ἀλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νόημα,
 Αἰσχρὰ κακοῖς ἔργοις σύμβολα θεκάμενοι.
 Θεῶς] Unius est syllabæ, ut et mox Θεῶν.

215.

Οὗτις ἄποινα διδὼς θάνατον φύγοι, εἰδὲ βαρεῖαν
 Δυσυχίαν, εἰ μὴ μοῖρ' ἐπὶ τέρμα βάλοι.
 Οὐδ'

62 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Οὐδ' ἂν δυσφροσύνας, ὅτε δὴ Θεὸς ἄλγεια πέμπει,
Θνητὸς ἀνὴρ δώροις βεβλόμενος προφύγοι.

216. Σ Ο Λ Ω Ν Ο Σ τινά.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς Ὀλυμπίᾳ ἀγλαὰ τέκνα,
Μῦσαι Πιερίδες, κλυτὲ μοι εὐχομένῳ.
Ὅλβον μοι πρὸς Θεῶν μακάρων δάτε, καὶ πρὸς
ἀπάντων
Ἀνθρώπων αἰεὶ δόξαν ἔχειν ἀχαθὴν.
Εἶναι δὲ γλυκὺν ὧδε φίλοις, ἐχθροῖσι δὲ πικρὸν,
Τοῖσι μὲν αἰδοῖον, τοῖσι δὲ δεινὸν ἰδεῖν.
Χρήματ' αἰμείρω μὲν ἔχειν ἀδίκως δὲ πεπᾶσθαι
Οὐκ ἐθέλω πάντων ὕστερος ἦλθε Δίκη.
Πλεῖτον δ' ὃν μὲν δῶσι Θεοὶ παραγίγνεσθαι ἀνδρὶ
Ἐμπεδος ἐκ νεάτερ πύθμενος εἰς κορυφὴν.
Ὅν δ' ἄνδρες τιμῶσιν, ὑφ' ὕβριος, ἔκαστ' ἀ κόσμον,
Ἐρχεται, ἀλλ' ἀδίκους ἔργασιν πειθόμενος,
Οὐκ ἐθέλων ἑπείαι, ταχέως δ' ἀναμίσγεται ἄτῃ.
Ἀρχὴ δ' ἐξ ὀλίγου γίγνεσθαι, ὥς περ πύρρος.
Φλαύρη μὲν τὸ πρῶτον, ἀνιερὴ δὲ τελευτᾷ.
Οὐ γὰρ δὴν θνητοῖς ὕβριος ἔργα πέλει.

217. Μ Ε Ν Α Ν Δ Ρ Ο Υ.

Μὴ τὴν Ἀθηνᾶν, μακάριον ἢ χρηστότης
Πρὸς πάντα, καὶ θαυμαστὸν ἐφόδιον βίῳ.

218. Τ ῆ αὐτῆ.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῖν κακῶν ἦν φάρμακον,
Ἀεὶ θ' ὁ κλαύσας τῆ πονεῖν ἐπαύετο,

Ἥλλατ-

πει,

α,

πρὸς

,

θαι

ὲ

ον,

.

τ-

'H
N
E
'E
T
'E
fic

Ei
'O
IIP
Ka
'Op
'Ar
'Eφ
Tō
Ois
Tō
Oū
Taz

Δι
tius,
Pluta
σων P
tamen

Ἑλλατλόμεσθ' ἂν δάκρυα, δόντες χρυσίον.
 Νῦν δ' ἔ προσέχει τὰ πράγματ', ἔδ' ἀποβλέπει
 Εἰς ταῦτα, δέσποτ', ἀλλὰ τὴν αὐτὴν ὁδὸν,
 Ἐάν τε κλαίης, ἂν τε μὴ, πορεύεσθαι.
 Τί ἔν πλέον ποιῶμεν; ἔθεν' ἢ λύπη δ'
 Ἐχει, ὥσπερ τὰ δένδρα καρπὸν, τὰ δάκρυα.

Τί ἔν] Equidem hos Versus ἔχομεν apud Plutarchum repo-
 sic corrigendos credo: nimus pro ποιῶμεν: Græci
 Τί ἔν πλέον ἔχομεν; ἔθεν' ἢ enim πλέον ἔχειν proficere di-
 λύπη δ' ἔχει, cunt, non πλέον ποιῶν. Ce-
 Ὡσπερ τὰ δένδρα, καρπὸν οἷ' tera per se patent.
 τὰ δάκρυα.

219. Τῆ αὐτῆ.

Εἰ γὰρ ἐγένεθ' σὺ, Τρόφιμε, τῶν πάντων μόνος,
 Ὅτ' ἔτικτεν ἢ μήτηρ σ' ἐφ' ὧγε διατελεῖν
 Πράσσων ἃ βέλει, καὶ διευτυχεῖν αἰεὶ,
 Καὶ τῷτο τῶν Θεῶν τις ὠμολόγησέ σοι,
 Ὅρθως ἀγανακτεῖς· ἔσι γὰρ σ' εἰψυσμένος,
 Ἀτοπὸν τε πεποίηκ'· εἰ δ', ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς νόμοις,
 Ἐφ' οἷσπερ ἡμεῖς, ἔσπασας τὸν αἶρα
 Τὸν κοινόν, ἵνα σοί τι τραγικώτερον λαλῶ,
 Οἷσέον ἄμεινον ταῦτα καὶ λογισέον·
 Τὸ δὲ κεφάλαιον τῶν λόγων. Ἄνθρωπος εἶ,
 Οὐ μεταβολὴν θᾶττον πρὸς ὕψος καὶ πάλιν
 Ταπεινότητ' αὖ ζῶον ἔδεν λαμβάνει·

Διευτυχεῖν] Ita rectè Gro- ipsum enim διευτυχεῖν idem est,
 tius, non διευτυχῶν, ut apud ac διατελεῖν εὐτυχῶν: ea vis est
 Plutarchum: licet enim πρᾶτ- τῇ Διὰ in compositis.
 σων pendeat ex διατελεῖν, non Ἐσι γὰρ σ'] Hoc σ addidi-
 tamen ideo alterum dixeris, mus ob versum. Grotius.

Καὶ

Καὶ μάλα δικαίως· ἀσθενέστερον γὰρ ὄν
 Φύσει, μεγίστοις οἰκονομεῖται πράγμασιν·
 Ὅταν πῆσῃ δὲ, πλείω συνήριβει καλὰ.
 Σὺ δ' ἔθ' ὑπερβάλλοντα, Γράφειμ', ἀπώλεσας
 Ἀγαθὰ, τὰ νῦν δ' ἔσι μέτρια καὶ τὰ σοι κακὰ.
 Ὡς ἀνὰ μέσον πᾶ καὶ τὸ νῦν λυπῶν φέρε.

Ἀγαθὰ] Hæc quoque in-
 terpolata sunt à viro magno;
 tu lege,

Ἀγαθὰ τὰ νῦν δ' ἔσι μέτριά
 σοι κακὰ.

Ὡς τὰναμίσειον πᾶ, καὶ τὸ λοι-
 πὸν εὔ φέρε.

Ut intermedium quondam in-
 listi, etiam reliquum bene fe-

ras. Ut τὸ ἀναμίσειον, ita et
 τὸ λοιπόν. ita prorsus editio
 Aldina: nisi quod pro νῦν,
 versus gratiā, νῦν, pro φέρε re-
 posuimus εὔ φέρε. Bentleius.

Λυπῶν] Sic Grotius, olim
 τὸ νῦν λοιπόν, vel τὸ λοιπὸν ὃν
 φέρε.

220. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Ἐν Δυσκόλῳ.

Περὶ χρημάτων λαλεῖς, ἀδεχαιῶν πράγματός·
 Εἰ μὲν γὰρ οἶσθα ταῦτα παραμενῆναι σοι
 Εἰς πάντα τὸν χρόνον, φύλαττε, μηδενὶ
 Ἀλλῷ μεταδιδῆς, αὐτὸς ὢν δὲ κύριος.
 Εἰ δ' ἔδεν αὐτῷ, τῆς Τύχης δὲ πάντ' ἔχεις,

Παῖτα] Apud Stobæum est
 πάντα τὸν χρόνον, quod versus
 gratiā, sic interpolavit Grotius,
 Εἰς πάντα τὸν χρόνον; atqui hoc
 neque elegans, neque satis
 Græcum est. Nos ἀπαντα le-
 gitimus: Sic enim casu accusa-
 tivo absolutè ponunt, pro omni
 tempore, perpetuo. Versus quartus
 in Stobæo sic legitur,

Εἰ δὲ μηδ' ἑαυτῷ, τῆς Τύ-
 χης δὲ πάντ' ἔχεις.

Unde Grotius, ut versui con-
 fuleret, eiecit illud δὲ: per-
 peram omnino, cū in reddi-
 tione sententiæ post εἰ μὲν, ne-
 cessarium sit, εἰ δέ. Ita Clar.
 Bentleius optimè loco, autem
 μηδ', ἔδεν legit.

et
ditio
vū,
re-
s.
olim
vū

T6

con-
per-
eddi-
ne-
Clar.
ntem

Ti

T
A
I
Δ
E
A
'S
'A
'E

T
M
T
M
T
O
'A

O
Π
O
T
E
"E
K
'E
O

Τί ἂν φθονοίης, ὦ πάτερ, τέτων τινί;
 Αὐτὴ γὰρ ἄλλω τυχὸν ἀναξίω τινὶ
 Παρελομένη σε πάντα προσθήσει πάλιν.
 Δίοπερ ἐγὼ σέ φημι δεῖν, ὅσον χρόνον
 Εἴ κύριος, χρῆσθαί σε γεναίως, πάτερ,
 Αὐτὸν ἐπικυρεῖν πᾶσιν, εὐπόρος ποιεῖν,
 Ὡς ἂν δύνῃ πλείους διὰ σαυτῆ· τῷτο γὰρ
 Ἀθάνατόν ἐσι· καὶ ποτὲ πλείστας τύχης,
 Ἐκεῖθεν ἔσαι τ' αὐτὸ τῷτο σοι πάλιν.

221. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Τὸν μὴ λέγονίᾳ τῶν δεόντων μηδὲ ἐν,
 Μακρὸν νόμιζε, καὶ δὴ εἶπη συλλαβᾶς.
 Τὸν δ' εὖ λέγονίᾳ, μὴ νόμιζ' εἶναι μακρὸν,
 Μηδ' ἂν σφόδρ' εἶπη πολλὰ, καὶ πολὺν χρόνον,
 Τεκμήριον δὲ τῷδε τὸν Ὀμηρον λάβε·
 Οὗτος γὰρ ἡμῖν μυριάδας ἐπῶν γράφει,
 Ἀλλ' ἔδὲ εἰς Ὀμηρον εἶρηκεν μακρὸν.

222. ΣΙΜΥΛΟΥ.

Οὔτε φύσις ἱκανὴ γίνεται τέχνης ἄτερ,
 Πρὸς ἔδὲν ἐπιτήδευμα παράπαν ἔδενι.
 Οὔτ' αὐτε τέχνη μὴ φύσιν κεκλημένη.
 Τέτων ὁμοίως τοῖν δυοῖν συνηγμένων
 Εἰς ταῦτόν, ἔτι δεῖ προσλαβεῖν χορηγίαν,
 Ἐρῶν, μελέτην, καιρὸν εὐφυῆ, χρόνον,
 Κριτὴν, τὸ ρηθὲν δυνάμενον συναρπάσαι.
 Ἐν ᾧ γὰρ ἂν τέτων τις ἀπολειφθεὶς τύχῃ,
 Οὐκ ἔρχετ' ἐπὶ τὸ τέρμα τῷ προκειμένῳ.

L

Φύσις,

Φύσις, θέλησις, ἐπιμέλει, εὐταξία,
 Σοφὲς τίθησι, κ' ἀγαθὸς, ἐτῶν δέ τοι
 Ἀριθμὸς ἐδὲν ἄλλο πλὴν γῆρας ποιεῖ.

223. ἘΤΗΝΟΥ.

Πολλοῖς ἀντιλέγειν μὲν ἔθος περὶ παντὸς ὁμοίως,
 Ὅρθῳς δ' ἀντιλέγειν, ἐκέτι τῷτ' ἐν ἔθει.
 Καὶ πρὸς μὲν τέτρες ἀρκεῖ λόγος εἰς ὁ παλαιὸς,
 Σοὶ μὲν ταῦτα δοκῶντ' ἐσιν, ἐμοὶ δὲ τάδε·
 Τὲς ζυνετὲς δ' ἂν τις πείσειε τάχιςα λέγων εὖ·
 Οἵπερ καὶ ῥάσης εἰσὶ διδασκαλίας.

224. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰς Δία.

Ὕστατα τῷ πρώτῳ ὕμνῳ ἔπη.

Χαῖρε μέγα, Κρονίδη πανυπέρβιατε, δῶτορ ἑάων,
 Δῶτορ ἀπημονίης· τεὰ δ' ἔργμαλα τίς κεν αἰεῖσαι;
 Οὐ γένετ', ἐκ ἑσσι· τίς κεν Διὸς ἔργματ' αἰεῖσει;
 Χαῖρε, πάτερ, χαῖρ' αὖθι· δίδε δ' ἀρετὴν τ'
 ἄφενός τε.

Οὗτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσθαι ἀνδρας ἀέξειν,
 Οὗτ' ἀρετὴ ἀφένιοι· δίδε δ' ἀρετὴν τε καὶ ὄλβον.

225. ἘΞ Ὑμνῶν.

Εἰς Λατρά τῆς Παλλάδος.

Μὴ μύρα λῶτροχόοι τῷ Παλλάδι, μηδ' ἀλαβάστρως
 (Οὐ γὰρ Ἀθηναία κρίμαλα μικτὰ φιλεῖ)

Οἴσετε·

55

55

55

55

55

55

55

55

55

55

C
C
C

er
no
tu
ec
lit

Δ
π
Π
T
E

T
Ou
Ta
"O
'A
Ta
'A

Οἴσε'ε' μὴδὲ κάτοπ'ηρον· αἰὲ καλὸν ὄμμα τὸ τήνας·
 Οὐδ' ὅκα τὰν Ἰδαν Φρυξ' ἐδίκασεν ἔριν,
 Οὐδ' ἐς Ὀρείχαλκον μεγάλη Θεός, ἐδὲ Σιμῶντος
 Ἐβλεψεν δῖναν ἐς διαφαινομένην·
 Οὐδ' Ἥρῃ Κύπρις δὲ διαυγέα χαλκὸν ἐλοῖσα,
 Πολλάκι τὰν αὐτὰν δις μετέθηκε κόμαν.

Ἰδαν] Nullum occurrit exemplum, ubi proprium loci nomen, in quo fit actio, ponitur sine præpos. in accus. ad- eoque Ἰδας legendum censeo, litem in Idâ judicatam. Doc-

tissimus Bentleius legit Ἰδα. Occurrit exemplum. Il. π. ver. 268. Σκάνδειαν δ' ἄρα δῶκε, &c. ubi Schol, Σκάνδειαν, ἀντὶ τῆ ἐν Σκανδεῖα, κατὰ Σκάνδειαν.

226. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Εἰς ἄγρον.

Δικαιοτάτην κτῆμ' ἐστὶν ἀνθρώποις ἀγρός.
 Ὡν ἡ φύσις δεῖται γὰρ, ἐπιμελῶς φέρει,
 Πυρρὸς, ἔλαιον, οἶνον, ἰσχάδας, μέλι.
 Τὰδ' ἀργυρώματ' ἐστὶν ἢ τε πορφύρα,
 Εἰς τὰς τραγῶδας εὐθετ', ἐκ ἐς τὸν βίου.

227. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Τ' ἀργύριον εἶναι, μεираκίον, σοι φαίνεται
 Οὐ τῶν ἀναγκαίων καθ' ἡμέραν μόνον
 Τιμὴν παρασχεῖν δυνατὸν, ἄρτων, ἀλφίτων,
 Ὄξος, ἐλαίου, μειζόνος δ' ἄλλῃ τινός.
 Ἀθανασίας δ' ἐκ ἐστίν, ἐδ' ἂν συναγάγῃς
 Τὰ Ταντάλα τάλαντ' ἐκεῖνα λεγομένα,
 Ἀλλ' ὅταν ἀποθάνῃς ταῦτα κατ'αλείψῃς τισίν·

Τί ἔν λέγω; μὴδ' αὐτὸς, εἰ σφοδρ' εὐπορεῖς,
 Πίσειε τέττω, μήτε τῶν πτωχῶν πάλιν
 Ἑμῶν καλᾶφρόνει, τέδ' δέ γ' εὐτυχεῖν αἰεὶ
 Πάρεχε σεαυτὸν τοῖς ὀρώσιν ἄξιον.

228. ἈΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ ΤΗΪΟΥ Μέλη τινά.

Εἰς Λύραν.

Θέλω λέγειν Ἀτρεΐδας,
 Θέλω δὲ Κάδμον ἄδειν·
 Ἄ βάρβιλος δὲ χορδαῖς
 Ἐρῶλα μένον ἤχει.
 Ἡμεῖς νεῦρα πρῶην,
 Καὶ τὴν λύρην ἄπασαν,
 Καὶ γὰρ μὲν ἤδον ἄθλως
 Ἡρακλῆες· λύρη δὲ
 Ἐρωτας ἀντεφώνει.
 Χαίροιτε λειπὸν ἡμῖν,
 Ἡρώες· ἡ λύρη γὰρ
 Μόνος ἔρωτας ἄδει.

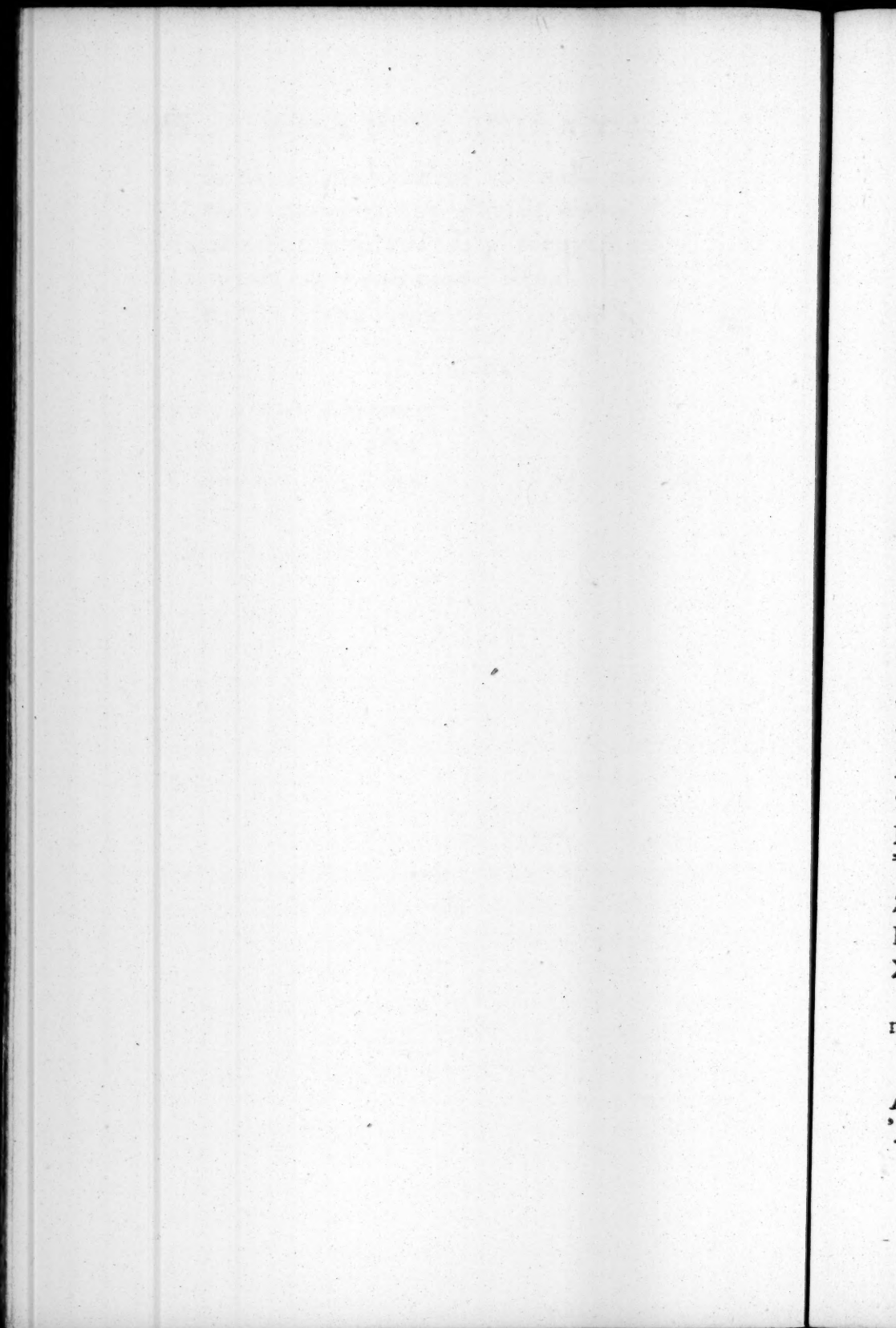
229. Εἰς Ἐρῶλα.

Μεσονυχίαις ποθ' ὥραις
 Στρέφεται ἄτ' Ἀρκίος ἤδη
 Κατὰ χεῖρα τὴν Βούτῃ,
 Μερόπων δὲ φῦλα πάντα
 Κέεται κόπῃ δαμέντα.
 Τότ' Ἐρως ἐπισαθεὶς μεῦ
 Θυρέων ἔκοπ' ὀχῆας·

Τίς,

2.

65,

Τίς, ἔφην, θύρας ἀράσσει;
 Κατὰ μεῦ σχίσσεις ὀνείρας.
 Ὅ δ' ἔρως, ἄνοιγε, φησὶ,
 Βρέφος εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
 Βρέχομαι δέ, κατ' ἑλκυσσένον
 Κατὰ νύκτα πεπλάνημαι.
 Ἐλέησα ταῦτ' ἀκέσας.
 Ἄνὰ δ' εὐθὺ λύχνον ἄψας,
 Ἀνέωξα, καὶ βρέφος μὲν
 Ἐσορῶ φέροντα τόξον,
 Πτέρυγας τε, καὶ φαρέτρην.
 Παρὰ δ' ἐσίην καθίζας,
 Παλάμαισι χεῖρας αὐτῷ
 Ἀνέθελπον, ἐκ δὲ χαίτης
 Ἀπέθλιβον ὑγρὸν ὕδωρ.
 Ὅ δ', ἐπεὶ κρύος μεθῆκε,
 Φέρε, φησὶ, πειράσσωμεν
 Τόδε τόξον, εἴτι μοι νῦν
 Βλάβεται βραχεῖσα νευρή.
 Τανύει δέ, καὶ με τύπτει
 Μέσον ἥπαρ, ὥσπερ οἰζυρός,
 Ἄνὰ δ' ἄλλελοι καχάζων,
 Ξένε, δ' εἶπε, συγχάρηθι,
 Κέρας ἀβλαβὲς μὲν ἐστὶ,
 Σὺ δὲ καρδίην πονήσεις.

Φέρον] Nota mutationem ge- | sed personæ habetur ratio, non
 neris. βρέφος enim est neutrius; | generis.

230. Εἰς ἑαυτὸν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,
 Ἀνακρέον, γέρων εἴ.

Λαβών

Λαβὼν ἔσοπλον, ἄθρει
 Κόμας μὲν ἔκετ' ἔσας,
 Ψιλὸν δέ σευ μέτωπον.
 Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας μὲν,
 Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα· τῆτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 Πρέπει τὰ τερπνὰ παίζειν,
 Ὅσω πέλαις τὰ μοίρης.

Ὅσω] Subaudi μᾶλλον ut nonnunquam *magis* apud Latinos.

231. Εἰς Ἐρωῖα.

Θέλω, θέλω φιλῆσαι.
 Ἐπειθ' Ἐρως φιλεῖν με·
 Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 Ἀβυλὸν, ἐκ ἐπείσθην.
 Ὁ δ' εὐθὺ τόξον ἄρας
 Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
 Μάχη με πρὸς καλεῖτο.
 Καγὼ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεὺς,
 Καὶ δῦρα, καὶ βοεῖην,
 Ἐμαρνάμην Ἐρωτι.
 Ἐβαλλ' ἐγὼ δ' ἔφευγον.
 Ὡς δ' ἔκετ' εἶχ' οἷσ' ἔς,
 Ἥσκαλλεν, εἴθ' ἑαυτὸν
 Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
 Μέσος δὲ καρδίας μευ
 Ἐδυνε, καί μ' ἔλυσε.
 Μάτην δ' ἔχω βοεῖην.

А
Д
С
З
З
А
П
"С
"С
"С
П
М

Τί γὰρ βαλώμεθ' ἔξω,
Μάχης ἔσω μ' ἐχέσης;

Βαλώμεθ'] Ἀντὶ τῆ προβαλώμεθα, βοείην nempe. Ita locus dilucidus erit.

232. Εἰς Ἑρωῖα.

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἑρωῖα.
Δήσασαι σεφάνοισι,
Τῷ Κάλλει παρέδωκαν.
Καὶ νῦν ἡ Κυθήρεια
Ζητεῖ, λύτρα φέρουσα,
Λύσασθαι τὸν Ἑρωῖα.
Κἄν λύση δέ τις αὐτὸν,
Οὐκ ἔξεισι· μενεῖ δέ·
Δαλεύειν δεδίδακται.

233. Εἰς Ἑρωῖα.

Ἔρωσ ποτ' ἐκ ῥόδοισι
Κοιμωμένην μέλιτ' ἔβαν
Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
Τὸν δάκτυλον δὲ δηχθεὶς
Τῆς χειρὸς, ὠλολυξε.
Δραμὼν δὲ, καὶ πετασθεὶς
Πρὸς τὴν κάλην Κυθήρην,
Ὅλωλα, μάτερ, εἶπεν,
Ὅλωλα, καί ποθνήσκω.
Ὅφιν μ' ἔτυψε μικρὸς,
Πτερωτὸς, ὃν καλῶσι
Μέλιτ' ἔβαν οἱ γεωργοί.

Ἦ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
Πονεῖ τὸ τῆς μελίτης,
Πόσον, δοκεῖς, πονῆσιν,
Ἐρως, ὅσως σὺ βάλλεις;

234. Εἰς Τέτιγα.

Μακαρίζομέν σε, τέτιζ,
Ὅτι δενδρέων ἐπ' ἄκρων
Ὀλίγην δρόσον πεπωκώς,
Βασιλεὺς ὅπως, αἰδεῖς.
Σὰ γὰρ ἐσι κεῖνα πάντα,
Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς.
Χ' ὅποσα φέρουσιν Ὠραι.
Σὺ δὲ φιλία γεωργῶν.
Ἀπὸ μηδενός τι βλάπτων.
Σὺ δὲ τίμιος βροτοῖσι,
Θέρεις γλυκὺς προφήτης.
Φιλέσσι μὲν σε Μῦσαι.
Φλέει δὲ Φοῖβος αὐτός.
Λιγυρὴν δ' ἔδωκεν οἴμην.
Τὸ δὲ γῆρας ἔ σε τείρει,
Σοφὲ, γηγενής, φίλυμνε,
Ἀπαθής, ἀναιμόσαρκε,
Σχεδὸν εἴ Θεοῖς ὅμοιος.

Φιλία] Faber legit φίλος εἶ.

235. Εἰς Ἐρωῖα.

Χαλεφὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
Χαλεπὸν δὲ καὶ φιλῆσαι

Χαλε-

X
I
X
M
C
A
A
P
T
A

A
E
A
H
X

A
O
H
O
E

M

Χαλεπώτερον δὲ πάντων,
 Ἀποσυγχάνειν φιλέῃα.
 Γένος ἔδεν εἰς Ἑρῶα
 Σοφίῃ, τρόπος πάρεῖται.
 Μόνον ἄργυρον βλέπεσιν.
 Ἀπόλοιτο πρῶτος αὐτός,
 Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας
 Διὰ τῆτον ἔκ ἀδελφός,
 Διὰ τῆτον ἔ τοκῆς
 Πόλεμοι, φόνοι, δι' αὐτὸν.
 Τὸ δὲ χεῖρον, ὀλλύμεσθα
 Διὰ τῆτον οἱ φιλέῃες.

236. ΜΟΣΧΟΥ.

Ἑρως Δραπέτης.

Ἄ Κύπρις τὸν Ἑρῶα τὸν υἱέα μακρὸν ἐβώσρει
 Εἴ τις ἐνὶ τριόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἑρῶα,
 Δραπεΐδας ἐμὸς ἐσιν· ὁ μανυῖας γέρας ἔξει.
 Ἐσι δ' ὁ παῖς περισάμος· ἐν εἴκοσι παῖσι μάθοις νιν.
 Χρῶτα μὲν ἔ λευκός, πυρὶ δ' εἵκελος ὄμματα δ'
 αὐτῷ
 Δριμύλα καὶ φλογόεντα· κακαὶ φρένες, αἰδὺ λάλημα.
 Οὐ γὰρ ἴσον νόεει καὶ φθέγγεσθαι. ὥς μέλι, φωνά.
 Ἦν δὲ χολᾶ, νόος ἐστὶν ἀνάμερος, ἡπεροπευῖας,
 Οὐδὲν ἀλαθεύων, δόλιον βρέφος, ἄγρια παίσδει.
 Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχει δ' ἰταμὸν τὸ πρόσ-
 ωπον.
 Μικκύλα μὲν τήνῃ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ βάλλει.
 Μ Βάλλει

Βάλλει κ' εἰς Ἀχέροντα, καὶ εἰς Αἴδεω βασιλῆα.
 Γυμνὸς μὲν τό γε σῶμα, νόος δὲ οἱ ἐμπεπύκασαι.
 Καὶ πλερόεις ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοι' ἐπ' ἄλλης,
 Ἀνέρας ἡδὲ γυναῖκας, ἐπὶ σπλάγχνοις δὲ κάθηται.
 Τόξον ἔχει μάλα βαιὸν, ὑπὲρ τόξῳ δὲ βέλεμνον.
 Τυτθὸν ἐοῖ τὸ βέλεμνον, ἐς αἰθέρα δ' ἄχρι φορεῖται.
 Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φάρετριον· ἔνδοθι δ' ἐντὶ
 Τοῖσι μικροῖς κάλαμοι, τοῖς πολλάκι καὶ μὲ τιτρώ-
 σκει.

Πάντα μὲν ἄγρια, πάντα πολὺ πλεῖον δὲ οἱ αὐτῷ
 Βαῖα λαμπρὰς εἶσα, τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει.
 Ἦν τύ γ' ἔλῃς τήνον, δάσας ἄγε, μηδ' ἐλεήσης.
 Κῆν ποτ' ἰδὼς κλαίοντα, φυλάσσεο μή σε πλανήσῃ.
 Κῆν γελάα, τό νιν ἔλκε· καὶ ἦν ἐθέλῃ σε φιλαῖσαι,
 Φεῦγε· κακὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλεα φάρμακον ἐνλί.
 Ἦν δὲ λέγῃ, Λάβε ταῦτα, χαρίζομαι ὅσσα μοι
 ὅπλα,
 Μή τι θίγῃς· πλάνη δῶρα· τὰ γὰρ πυρὶ πάντα
 βέβαπται.

237. ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ.

Χρυσᾷ Ἐπη.

Ἀθανάτης μὲν πρῶτα Θεὸς, νόμῳ ὡς διάκειται,
 Τίμα, καὶ σέβει ὅρκον, ἔπειθ' ἥρωας ἀγαυούς,
 Τῆς τε κατὰχθονίης σέβει δαίμονας, ἔννομα ρέζων.
 Τῆς τε γονεῖς τίμα, τῆς τ' ἄγχισ' ἐκγεγαῶτας.
 Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῦ φίλον ὅσις ἄριστος.
 Πράεσι δ' εἴκε λόγοις ἔργοις τ' ἐπωφελίμοισι.

Διάκειται] Legitur διάκειται.

Μηδ'

53
4
-
~
63
7.
7.
11
%

Μηδ' ἔχθαιρε φίλον σὸν ἀμαρτὰδος εἵνεκα μικρῆς.
 Ταῦτα μὲν ἔτῳς ἴσθι· κρατεῖν δὲ ἐθίζεο τῶνδε,
 Γαστρός μὲν πρώτισα, καὶ ὕπνου, λαγνείης τε,
 Καὶ θυμῷ· πρῆξις δ' αἰσχρὸν ποιε μήτε μετ' ἄλλης,
 Μήτ' ἰδίῃ· πάντων δὲ μάλισ' αἰσχύνεις σαυτὸν.
 Εἴτα δικαιοσύνην ἄσκει, ἔργῳ τε λόγῳ τε.
 Μηδ' ἀλογίως σαυτὸν ἔχειν περὶ μηδὲν ἐθίζε,
 Ἀλλὰ γινῶθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπασι·
 Χρήματ' αὖτ' ἄλλοτε μὲν κτᾶσθαι φιλεῖ, ἄλλοτ'
 ὀλέσθαι.

Ὅσά τε δαιμονίησι τύχαις βροτοὶ ἄλγε' ἔχουσιν,
 Ὡν ἂν μοῖραν ἔχης, πρῶτως φέρε, μηδ' ἀγανάτεις,
 Ἰᾶσθαι δὲ πρέπει, καθόσον δύνη. ὧδε δὲ φράζεις·
 Οὐ πάντῃ τοῖς ἀγαθοῖς τέτταν πολὺ μοῖρα δίδωσι.
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δειλοὶ τε καὶ ἐσθλοὶ
 Προσπίπτουσ' ὧν μήτ' ἐκπλήσσειο, μήτ' ἄρ' ἐάσεις
 Εἶργεσθαι σαυτὸν· ψευδὸς δ' ἦν περὶ τι λέγειναι,
 Πρῶτως ἴσχυ'. ὃ δέ τοι ἐρέω, ἐπὶ παντὶ τελείσθω,
 Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρείπη, μήτε τι ἔργῳ
 Πρῆξαι, μηδ' εἰπεῖν ὅ, τι τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βελεύεις δὲ πρὸ ἔργου, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται·
 Δεῖλ' εἰ τοι πρήσσειν τε λέγειν τ' ἀνέηλα πρὸς ἀνδρός.
 Ἀλλὰ τὰδ' ἐκλεέειν, ἃ σε μὴ μέλειπειτ' ἀνιήσῃ.
 Πρῆσσε δὲ μηδὲν τῶν μὴ πείσασθαι, ἀλλὰ διδάσκει
 Ὅσσα χρεῶν· καὶ τερπνότατον βίον ὧδε διάξεις·
 Οὐδ' ὑγιείης τῆς περὶ σῶμ' ἀμέλειαν ἔχειν χρὴ,
 Ἀλλὰ ποτὲ τε μέτρον καὶ σίτε γυμνασίων τε
 Ποιεῖσθαι μέτρον δὲ λέγω τόδ', ὃ μὴ σ' ἀνιήσῃ.

76 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Εἰθίζε δὲ δίκαιταν ἔχειν καθάρειον, ἄθρυπλον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιεῖν, ὑπόσα φθόνου
ἴσχει.

Μὴ δαπανᾶν παρὰ καιρὸν, ὅποια καλῶν ἀδαήμων.
Μηδ' ἀνελεύθερος ἴσθι μέτρον δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστον.
Πρῆσσε δὲ ταῦθ', ἅ σε μὴ βλάβῃ· λόγισαι δὲ πρὸ
ἔργα.

Μηδ' ὕπνον μαλακοῖσιν ἐπ' ὄμμασι προσδέξασθαι,
Πρὶν τῶν ἡμερινῶν ἔργων τρεῖς ἕκασον ἐπελθεῖν.
Πῇ παρέβην; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δεόν ἐκ ἐτελέσθη;
Ἀρξάμενος δ' ἀπὸ πρώτου ἐπέξιθι· καὶ μελέπειλα
Δειλὰ μὲν ἐκπρήξας, ἐπιπλήσσεο χρησὰ δὲ τέρεπκ.
Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα τέτων χρή ἔραν σε.
Ταῦτά σε τῆς θείης ἀρετῆς εἰς ἵχνια θήσει.

238. ΦΙΛΙΣΚΟΥ.

Ἀνὴρ δίκαιός ἐστιν, ἔχῃ ὁ μὴ ἀδικῶν,
Ἀλλ' ὅσις ἀδικεῖν δυνάμενος, μὴ βέλεται.
Οὐδ' ὅς τὰ μικρὰ λαμβάνειν ἀπέσχετο,
Ἀλλ' ὅς τὰ μεγάλα καρπερεῖ μὴ λαμβάνων,
Ἐχειν δυνάμενος καὶ κρατεῖν ἀζημίως.
Οὐδ' ὅσις ταῦτα πάντα διαληρεῖ μόνον,
Ἀλλ' ὅσις ἄδολον γνησίαν τ' ἔχων φύσιν,
Εἶναι δίκαιος, κ' εὖ δοκεῖν εἶναι, θέλει.

239. ΒΙΩΝΟΣ.

Ἄ μεγάλα μοι Κύπρις ἔθ' ὕπνῳ νύχτι παρέσα,
Νηπίαχον τὸν Ἐρωῖα καλᾶς ἐκ χειρὸς ἄγοισα,
Ἐς χθόνα νευσάζουσα· τόσον δέ μοι ἔφρασε μῦθον,
Μέλπειν μοι, φίλε βῆτα, λαβὼν τὸν Ἐρωῖα δί-
δασκε.

Ως

Ὡς λέγε, χ' αἰ μὲν ἀπῆλθεν· ἐγὼ δ' ὅσα βυκο-
 λίασδον,
 Νήπιος, ὡς ἐθέλουσα μαθεῖν τὸν Ἑρῶλα δίδασκον,
 Ὡς εὔρε πλαγίαυλον ὁ Πάν, ὡς αὐλὸν Ἀθάνα,
 Ὡς χέλυν Ἑρμάων, κίθαριν δ' ὡς αἰδὺς Ἀπόλλων.
 Ταῦτά μιν ἐξεδίδασκον· ὁ δ' ἐκ ἐμπάζετο μύθων,
 Ἀλλὰ μοι αὐτὸς αἶειδεν ἐρωλύλα, καί μ' ἐδίδασκε
 Θναῶν ἀθανάτων τε πόθους, καὶ ματέρος ἔργα,
 Κῆρῶν ἐκλαθόμεαν μὲν ὅσων τὸν Ἑρῶλα δίδασκον·
 Ὅσσα δ' Ἑρως μ' ἐδίδασκεν ἐρωλύλα, πάντ' ἐδι-
 δάχθην.

240. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Μείζω τὰ κακὰ ποιῶσι πολλοὶ, Δεσπότης,
 Αὐτοὶ δι' αὐτὰς, ἢ πέφυκε τῇ φύσει.
 Οἶον, τέθνηκεν υἱὸς, ἢ μήτηρ τινί,
 ἢ νῆ Δί', ἄλλων τῶν ἀναγκαίων γέ τις.
 Εἰ μὲν λαβῇ τῆτ', ἀπέθαν', ἄνθρωπος γὰρ ἦν.
 Τοσῆτον γέγονε τὸ κακὸν, ἡλίκον πρὸς ἦν.
 Ἐὰν δ', ἀβίωτος ὁ βίος, ἐκ ἔτ' ὄψομαι,
 Ἀπόλωλεν, ἐν ἑαυτῷ εἰς τῆτο σκοπῇ,
 Πρὸς τοῖς κακοῖσιν ἕτερα συλλέγει κακά.
 Ὅ δὲ τῷ λογισμῷ πάντα παρ' ἑαυτῷ σκοπῶν,
 Τὸ κακὸν ἀφαιρεῖται, ἀγαθὸν δὲ λαμβάνει.

241. ΕΥΡΙΠΙΔΟΥ.

Κρεσφόνῃς.

Εἰρήνη βαθύπλευρε,
 Καὶ καλλίσα μακάρων Θεῶν,

Ζῆλός

Ζῆλός μοι σέθεν, ὡς χρονίζεις·
 Δέδοικα δέ, μὴ πρὶν πόντοις
 Ὑπερβάλη με γῆρας, πρὶν
 Σὰν χαρίεσσαν προῖδεῖν ὥραν,
 Καὶ καλλιχόρους αοιδὰς,
 Φιλοσεφάνες τε κόμους.
 Ἴθι μοι, πότνια, πόλιν τάνδε,
 Ἐχθρὰν σάσιν εἶργ' ἀπ' οἰκῶν.
 Τὰν μαινομέναν τ' ἔριν
 Θηκῶ τερπομέναν σιδήρῳ.

Πόντοις] Polybius omittit.

242. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

————— τῷτον εὐτυχέσαλον λέγω,
 Ὅσις θεωρήσας ἀλύπως, Παρμένων,
 Τὰ σεμνὰ παντ' ἀπῆλθεν, ὅθεν ἦλθεν, ταχὺ,
 Τὸν ἥλιον τὸν κοινὸν, ἄσρ', ὕδωρ, νέφη,
 Πῦρ τ' αὐτὰ, καὶ ἐκαλὸν ἔτη βιώσσειαι,
 Ὅψει παρόντα, καὶ ἐνιαυτὸς σφόδρ' ὀλίγος,
 Σεμνοτέρᾳ τέτων ἄτερ' ἐκ ὅψει ποτέ.
 Πανήγυριν νόμισόν τιν' εἶναι τὸν χρόνον,
 Ὅν φημί, τῷτον, τὴν ἐπιδημίαν ἄνω,
 Ὅχλον, ἀγορὰς, κλέπτας, κυβεΐας, διαλρίβας,

Ἄσρ'] Olim ἀγίε' lectum, et
ad Solem relatum. Malè.

Τ' αὐτὰ, καὶ] Apud Stobæ-
nm sic extat: Ταῦτ' ἔτη καὶ
ἐκατὸν βιώσεται. Unde Clar.

Bentleius ταῦτ', ἔτη σε καὶ ἐκα-
τὸν βιῶν ἔδει.

Ἄτερ'] Olim ἔτερα. Malè.
Τὴν ἐπιδημίαν] Olim καπιδη-
μίαν βροτῶν et ἀνθρώπων.

Ἄν πρῶτος ἐξέλθης, καλαύσεις βελτίον.
 Ἐφ' ὁδῷ ἔχων ἀπῆλθες, ἐχθρὸς ἔδενι,
 Ὁ προσδιαίριβ' ὃν δὲ κοπιάσας ἀπέλασε.
 Κακῶς τε γηρῶν, ἐνδεὴς τῷ γίνεσθαι,
 Ῥεμβόμενος ἐχθρὸς εὖρ', ἐπεβλεύθη πόθε·
 Οὐκ εὐθανάτως ἀπῆλθεν ἐλθὼν εἰς χρόνον.

243. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

ὦ Κλέων, παῦσαι φλυαρῶν, ἂν ὀκνῇς τὸ μαν-
 θάνειν,
 Ἀνεπικέρηλον σεαυτῷ τὸν βίον λήσῃ ποιῶν.
 Οὔτε γὰρ ναυαγὸς, ἂν μὴ γῆς λάβῃται φερόμενος,
 Οὔ ποτ' ἂν σώσειεν αὐτόν, ἔτ' ἀνὴρ πένης γεγώς,
 Μὴ ἔ' τέχνην μαθὼν δύναιτ' ἂν ἀσφαλῶς ζῆν τὸν
 βίον.
 Ἀλλὰ χρήματ' ἔσιν ἡμῖν. ἄγε τάχιστα ἀπόλλυται.
 Κτήματ', οἰκίαι. Τύχης δὲ μελαβολὰς ἐκ ἀγνοεῖς,
 Ὅτι τὸν εὖπορον τίθησι πτωχὸν εἰς τὴν αὖριον.
 Καὶ μὲν ὀρμισθῇ τίς ἡμῶν εἰς λιμένα τὸν τῆς τέχνης,
 Ἐβάλετ' ἄγκυραν καθάψας ἀσφαλείας εἵνεκεν.
 Ἄν δ' ἀπαιδέυλος μελασχῇ πνεύματος φορέμενος,
 Τῆς ἀπορίας εἰς τὸ γῆρας ἐκ ἔχει σῶληρίαν.
 Ἀλλ' ἑταῖροι, καὶ φίλοι σοι, καὶ συνήθεις, νῆ Δία,
 Ἐρανὸν εἰσοίσουσιν· εὖχῃ μὴ λαβῆν πείραν φίλων.

Τίχης:] Bentleii docta e-
 mendatio. Olim τύχας. Post
 ἀπαιδέυτος loco ἀπαιδέυτε le-
 git, et veterem lectionem in
 ultimo restituendam censet,

quam tibi dabo: γνώση σεαυ-
 τὸν ἄλλο μηδὲν, πλὴν σκίαν.
 Scies te meram umbram esse,
 et planè periisse.

Εἰ δὲ μὴ, γνώσεις ἂν αὐτὲς ἄλλο μηδὲν, πλὴν
σκίαν.

244. ΦΙΛΗΜΟΝΟΣ.

Νῆ τὸν Δία τὸν μέγιστον, ὦμην, Σωσία,
Ἐγωγε πρότερον τῆς πένητος ζῆν μόνον
Ὀδυνωμένους τῶν πλεσίων δὲ τὸν βίον
Ἰλαρὸν τιν' εἶναι, καὶ φέρειν εὐθυμίαν.
Νυνὶ δὲ διαφέρουσα τοῖς καθ' ἡμέραν
Δαπανήμασιν δὴ τὸν βίον ὁράω μόνον,
Λύπας δ' ἔχοντας μείζοντας τὲς μείζοντας.

Τ Ε Λ Ο Σ.

